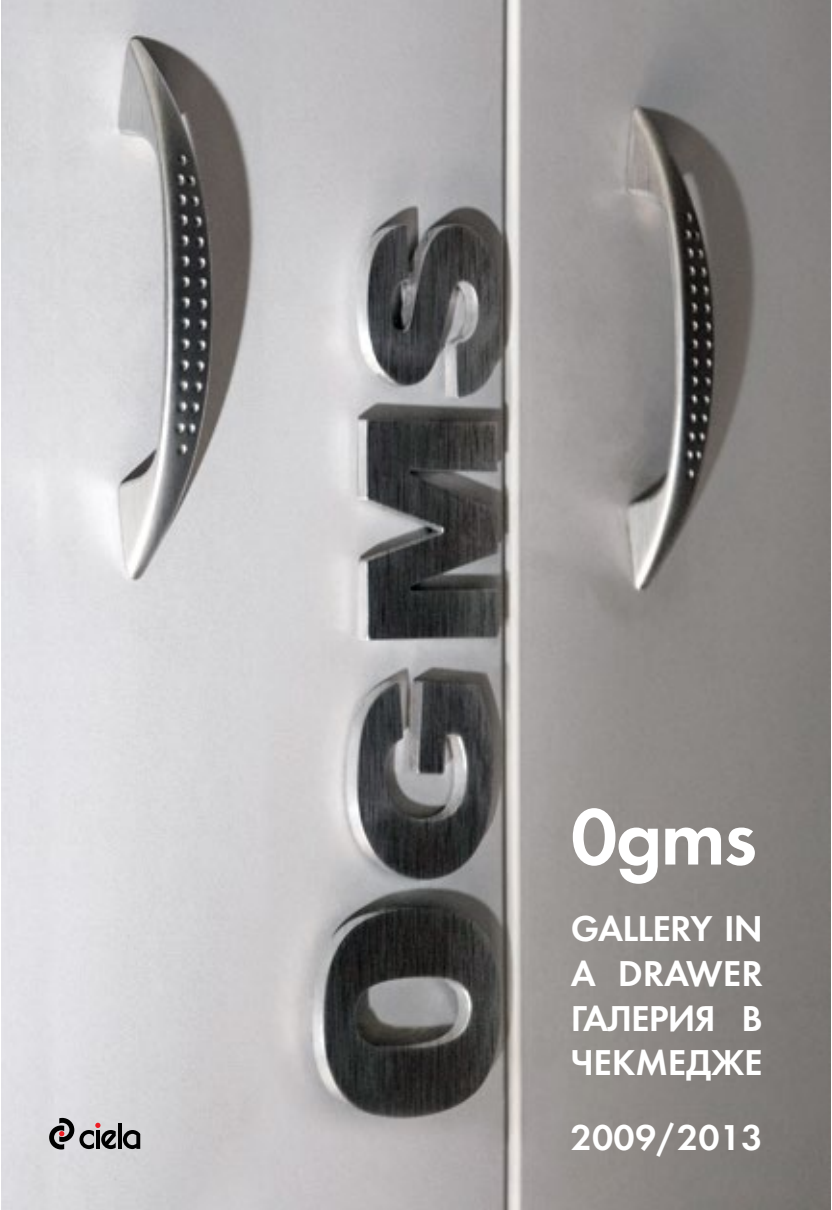

0gms

GALLERY IN A DRAWER
ГАЛЕРИЯ В ЧЕКМЕДЖЕ

2009/2013

ciela

0gms

ГАЛЕРИЯ В ЧЕКМЕДЖЕ

GALLERY IN A DRAWER

2009/2013

Камен Стоянов, Иван Мудов, Стивън Гермър, Планове за галерия „0gms", 2009, видео, 9'09''
Kamen Stoyanov, Ivan Moudov, Steven Guermeur , The Plans for the Gallery 0gms, 2009, video, 9'09''

Камен Стоянов ме запозна със Стивън Гермър през 2008. Играхме футбол в парка до Пратера. Стивън ни беше вратар... загубихме!
2009 бях във Виена при Камен, показа ми видео, в което беше снимал Стивън как си мечтае на глас за галерия, наречена 0gms....g- Guermeur, m- Moudov, s- Stoyanov, а нулата отпред била, за да бъде азбучно галерията винаги на първо място.
Последното ми се стори забавно!
Впоследствие Камен показа видеото в няколко изложби и незнайно как решихме, че трябва наистина да направим галерията.
Камен залепи табела "0gms Office" на вратата на апартамента си във Виена.
Попитах Яра Бубнова дали не може да използваме кухнята на галерията на ИСИ-София за изложбено пространство на 0gms в София. Каза ми да питам Недко Солаков.
На Недко му се видя прекалено да окупираме цялата кухня и ни предложи да се настаним в чекмеджето, където седяха ножовете и вилиците.
Приехме предложението...

Иван Мудов

Kamen Stoyanov introduced me to Steven Guermeur in 2008. We played football in the Prater Park.
Steven was the goalkeeper... we lost!
In 2009 I was in Vienna with Kamen; he showed me a video in which he had filmed Steven dreaming out loud about a gallery called 0gms... g-Guermeur, m-Moudov, s-Stoyanov, while the zero at the front would always put the gallery in the first place alphabetically.
That was amusing, I thought!
Later on, Kamen showed the video in a few shows and without actually knowing how, we decided that we must open the gallery.
Kamen put up a sign "0gms Office" on the door of his apartment in Vienna.
I asked Iara Boubnova if we could use the kitchen of the ICA-Sofia gallery as an exhibition space for 0gms in Sofia. She told me to ask Nedko Solakov.
Nedko thought that it would be too much if we occupied the whole kitchen and he offered to let us take up the silverware drawer.
We accepted his offer...

Ivan Moudov

0gms-чекмедже, паразитиращо под щанда на галерия „Škuc", ViennaFair, 2010
0gms drawer as a parasite under the desk of Škuc Gallery, ViennaFair, 2010

0gms

Заедно с глобализацията на света на изкуство нараства и илюзията за демократичността на достъпа. Изправени сме пред нова утопия за успеха, която върви ръка за ръка с идеята за всеобща креативност и с мечтата, въплътена в представата за свобода и престиж, която все още обгръща фигурата на художника. Увеличаването на достъпа до правенето на изкуство обаче върви и с ускоряването на неолибералните процеси на превръщането му в инвестиция. То поражда необходимостта от преговарянето на въпроса, каква е ролята на изкуството и дали загубихме „идеала"? Как, за кого и къде то се случва „наистина"?

Като коментар върху всичко това и с не малко ирония започва и съвместният проект 0gms между трите художници Стивън Гермър, Камен Стоянов и Иван Мудов. Той започва с въображението, породено от на пръв поглед неограничените възможности да се създаде галерия, която да се интегрира в глобалната мрежа на обмен: в самото начало на 0gms стои видеоработа, в която, опрян на кухненски плот, Стивън Гермър импровизира списък с панаири за изкуство, които са потенциални места за участие на една новооткрита галерия. (Само)иронията на този план за глобална реализация, направен сякаш на шега, по чехли, се въплъщава в самото име на 0gms. Тя се съдържа в нулата, стояща пред инициалите от фамилните имена на трите художници-основатели: Гермър, Мудов, Стоянов. По този начин, извън всякакъв азбучен ред, галерията е винаги първа във всеки списък в каталози на панаири и други платформи за изкуство.
Знаем, най-малкото след откриването на The Wrong Gallery в Ню Йорк, че днес дори задният вход на галерията води все някъде. С тази мисъл започва и 0gms, започва като паразитна клетка в международната мрежа от организации, институции, платформи и панаири. Инициалите на трите художници стоят един до друг така, както и понякога противоречивите им идеи, какво си представят и какви са мотивите им да участват: желанието за включване в пазара на изкуство, заедно със стремежа да се открие изложбено пространство и интереса да се разиграват по пърформативен начин различни институционални форми, изграждат обща представа и влияят върху начина, по който 0gms функционира.
Идеята да се създаде галерия се превръща в процес на публикуване и налагане на „марката". От годината на своето създаване 2009 (в която видеоработата на Камен Стоянов участва като съвместен проект на трите художници във Vienna Art Week), през множество инициативи, изложби и участия, галерията има различни форми и се намира на разни места. Художниците създават първо 0gms галерия-чекмедже, а през 2011 г. откриват

Първа изложба на 0gms-чекмедже в кухнята на ИСИ-София, 2010
First exhibition of 0gms drawer at ICA-Sofia kitchen, 2010

и самостоятелно изложбено пространство в София, като двете съществуват успоредно с отделна програма. Чекмеджето обаче остава най-продължителната им инициатива до момента и същевременно най-подвижната в пространството форма на галерията, сама по себе си перформативна и близка до художествен проект. То е част от „обзавеждането" и конструкцията на пространствата, която се превръща в център със собствен живот и енергия.

За първи път чекмеджето 0gms участва с работа на Тайо Кимура в панаира за изкуство ViennaFair, паразитирайки под щанда на галерия „Скуч", Любляна. Скоро след това, през май 2010, се открива и по-постоянната му територия – в кухнята на галерията на Института за съвременно изкуство, София. Оттогава показването на работи в чекмедже се случва по различни поводи и събития от Виена, през София, Цюрих, до Амстердам, Нагойа, Джакарта и др.

Паразитът е организъм, който се храни от тялото на гостоприемника. Със същата логика 0gms-чекмедже в кухнята на ИСИ в София следва работното време и прави откривания на изложби, съвпадащи с тези в галерията-домакин. Като самостоятелен организъм обаче, то има своя програма и е вписано като отделна галерия в справочните издания за културния живот на столицата. Играейки си не само с формата, но и с публичността на галерията, в негова запазена марка се превръща това зрителите да знаят, че там се случва нещо интересно, но да са объркани къде да отидат и как могат да го видят. „Да се открие работата" е допълнително, здравословно усилие, сходно с жеста на отваряне на чекмеджето – винаги има изненада! Именно изненада и учудване предизвикват и повечето работи, показани в него. Почти всички те са създадени за конкретното място. Отделните художници намират начин да вместят големи мащаби в малкото пространство, да го използват като че ли за ателие, сергия, тоалетно шкафче, кутия за фотографии, сергия за вестници, куфар за амбулантна търговия, градина или буквално да го продънят. С работите си те често превръщат самото чекмедже в обект и използват околната среда, за да създадат определена атмосфера. Същата тази атмосфера се пренася и в други галерийни пространства под формата на шкаф с четири отделни чекмеджета, който художникът Иван Мудов показва в рамките на свои изложби. Въпросът „кой е авторът?" в случая е един от многото с двойнствен смисъл, които могат да бъдат зададени за 0gms. Заедно с това, дали галерията е преди всичко комерсиален проект или художествен, неговият отговор се крие в безкрайна верига на (ре)апроприации, (ре)контекстуализации и цялостно ироничен подход към институциите.

Ако публиката на 0gms е абстрактна и непрекъснато променяща се група от хора – от широката среда на галеристи, колекционери, куратори и глобални

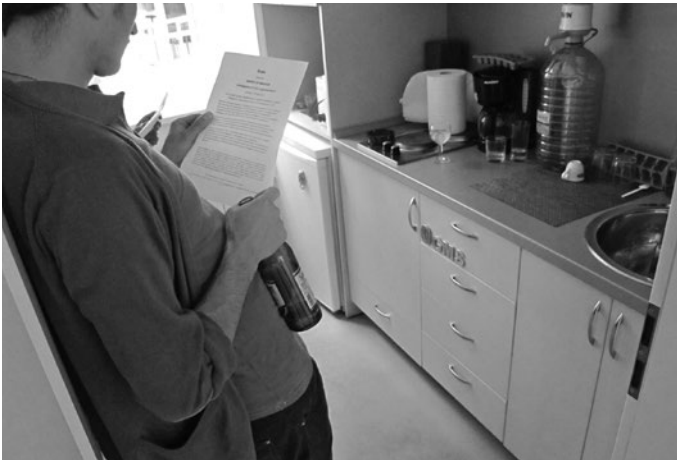

0gms-чекмедже 0gms drawer

туристи, до различни частни публики, то авторите на галерията са предимно млади художници. Повечето от тях живеят и работят в двете основни места на създаване на 0gms – Виена и София. В техните работи трудно могат да се видят разлики в идентичността, породени от паметта или историята. Принадлежейки към глобалното съвременно поколение, вече професионализираното поле на изкуство и общата битка за разпознаване, това, което сякаш ги обединява, е желанието да се появят, да бъдат видими и тяхната гледна точка да бъде различена. 0gms-чекмедже не само е територията, на която това желание се реализира, но самото то произхожда от подобен стремеж.

Последният проект за 0gms-чекмеджето в кухнята на галерията на Института за съвременно изкуство, София, на Лъчезар Бояджиев – „Комерсиален проект с идеална цел", изразява и парадокса на съвременния свят на изкуството, в който добрите идеи завършват на пазара. Все пак и все още с привилегията на това да бъдат въплъщение на мисли, въображение и остро чувство за социална, културна и лична рефлексия. Ако проектът 0gms-чекмедже има критическо измерение, то то е именно във волята да реализира тази привилегия почти като комерсиален проект.

Владия Михайлова

0gms

The globalization of the world of art has brought about the ever-growing illusion of democratic access. We are facing a new utopia of success that goes hand-in-hand with the idea of all-encompassing creativity and the dream embodied in the notion of freedom and reputation, which still envelopes the figure of the artist. Increased access to the production of art, however, goes together with the acceleration of the neo-liberal process of turning it into a field of investment. That forces us to think over the question of the role of art and whether we have lost the "ideal" or not. How, for whom and where does art happen, indeed?

0gms, a joint project between Steven Guermeur, Kamen Stoyanov and Ivan Moudov, started as a commentary on all of the above and not without a healthy dose of irony. The project started with a vision, born out of the seemingly unlimited potential of starting a gallery that might integrate within the global network of exchange. 0gms began with a video work in which Steven Guermeur is standing up and, while leaning against the kitchen counter, giving an improvised list of art fairs where a newly opened art gallery might potentially participate. The self-irony of such a global plan for success, though concocted as a joke, as if while at home in pajamas, is witnessed by the very name of the gallery – 0gms – the zero standing in front of the three founding artists' initials. That step always secures it the first place alphabetically in the list of galleries in any and every catalogue from an art fair or any other art platform.

We know from the experience of the Wrong Gallery in New York that today even the back door of a gallery always leads somewhere. With this bright notion in mind, the 0gms Gallery started as a parasitic cell within the international network of organizations, institutions, platforms and art fairs. The initials of the three founding artists stand next to one another just like their sometimes contradicting ideas about what to do or what their reason for taking part is. Their desire to partake in the art market, along with the drive to open an exhibition space and their interest in playing out a variety of institutional forms as a performance have structured a shared notion and influenced the way 0gms functions.

The idea of starting an art gallery has turned into a process of publishing and establishing the trademark. From the year of its founding in 2009 (when the video work by Kamen Stoyanov participated as a joint project in Vienna Art Week),

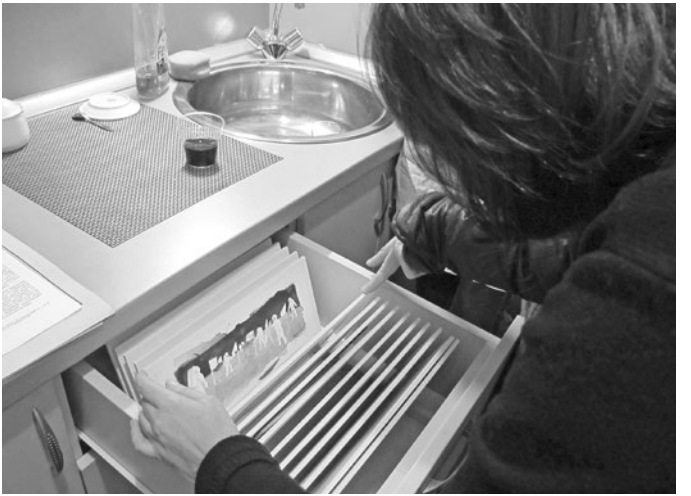

Групова изложба в 0gms-чекмедже, 2012 Group show at 0gms drawer, 2012

through a number of initiatives, participations and shows, the gallery has taken on various forms and could be found in different places. At first, the artists opened a gallery in a drawer, then in 2011 they opened a space of their own in Sofia and the two existed in parallel, but with separate programs. However, the 0gms gallery in a drawer is their longest-surviving initiative to date and at the same time the most flexible form of spatial existence of the gallery, which is in itself quite performative and very much like an artistic project on its own. The 0gms gallery in a drawer is part of the set up and construction of the spaces where it is found, while turning into a sub-center with its own life and energy.

For the first time, the 0gms drawer took part in the ViennaFair in 2010 with a work by Taiyo Kimura as a parasite within the stand of the Škuc Gallery from Ljubljana. Soon after, in May 2010, the gallery in a drawer opened its more permanent space – in the kitchen of the ICA-Sofia (Institute of Contemporary Art) gallery. Since then, the presentation of art works in a drawer has taken place at different forums and events in Sofia, Vienna, Zurich, Amsterdam, Nagoya, Jakarta and so on.

A parasite is an organism that feeds on the body of the host. Following this logic, the 0gms gallery in a drawer in the ICA-Sofia Gallery kitchen cabinet uses the working hours and also shares the openings of the host gallery. As an independent organism, the drawer gallery has its own program, which is listed as a separate gallery in guides about cultural life in Sofia. Playing around not only with the form but also with the public status of the gallery, the knowledge that the viewer could go someplace where something interesting is happening, but without ever being sure where exactly to go or where exactly to find the "show" on display is turning into a trademark of 0gms. The action of "discovering the work" is an additional healthy effort, which is similar to the effort of opening the drawer – a surprise is always waiting in there! Surprise and wonderment are the sensations most often triggered by the projects in the gallery drawer. Almost all are conceived for the specific location. The artists invent ways of accommodating large scale into a small space. To use it as a studio, a kiosk, a nightstand, a box for photographs, a newsstand, a suitcase for street trade, a park or to literally make it bottomless. With their works, the artists often transform the drawer into an object while using the surrounding environment for creating a specific atmosphere. The same atmosphere is sometimes transported into other gallery spaces in the form of a stand-alone cabinet with four separate drawers, which the artist Ivan Moudov displays in his own solo shows. The question "who is the author?" is in this case one of the many double-edged questions that might be asked of 0gms. At the same time, the question about the commercial or artistic status of the project and its answers are hidden in the endless chain of (re)appropriating, (re)contextualizing and the generally ironic attitude towards the institution.

Галерия на ИСИ-София ICA-Sofia Gallery

If 0gms' audience is an abstract and ever-shifting group of people – from gallerists, collectors, curators and global tourists to various private audiences – then the gallery's authors are primarily young artists. Most of them live and work in one of the two main locations for 0gms – Vienna and Sofia. One can hardly detect in their works any differences in identity born out of either memory or history. Being part of the global contemporary generation and already professionalized within the art world and the general battle for recognition, they are probably united by the drive to emerge, to be seen and for their point of view to be counted. The 0gms gallery in a drawer is not only the territory where this drive is being realized, but it is itself predicated on a similar striving.

The most recent project for the 0gms drawer in the kitchen of the gallery space of the ICA-Sofia is by Luchezar Boyadjiev. Entitled "Commercial Show with a Nonprofit Goal", it is an expression of the paradox of the contemporary art world, where good ideas end up on the market – ideas that nevertheless still have the privilege to be the embodiment of thinking, imagination and an acute sense of social, cultural and personal reflection. If the 0gms gallery in a drawer project has a critical dimension, it lies exactly in the drive to materialize this privilege as an almost-commercial project.

Vladiya Mihaylova

0gms-ШКАФ

Иван Мудов вече години наред изследва механизмите, които изграждат света на изкуството. От симулацията на откриване на музей до виното за вернисаж, през създаването на колекция, елемент по елемент институциите на изкуството и техните социални кодове са изиграни отново, но този път на територията на самото произведение, подчинени на нови правила.

Свидетели сме на един несъмнено нов тип институционална критика, който през последните десетилетия стана възможен благодарение на присъединяването към „централния" западен дискурс и система на изкуство на все повече художници от „периферията", където ролята на изкуството е често далеч от наложените западни традиции.

Тази нова критика разглежда не само институцията като властова структура, но разкрива и доминиращата позиция на самия западен модел на критика. Не случайно голяма част от действията и произведенията на новата институционална критика, която практикуват художници като Мудов, изглеждат скандални и противоречиви. Самият Мудов целенасочено и с крайна изобретателност атакува апарата на самокритика, който често прикрива вината за пълноправното участие на изкуството в съществуващата пазарна и властова система. Така например „Фрагменти" (2002-2007) се състоеше от крадени елементи от произведения на съвременното изкуство, изложени в престижни

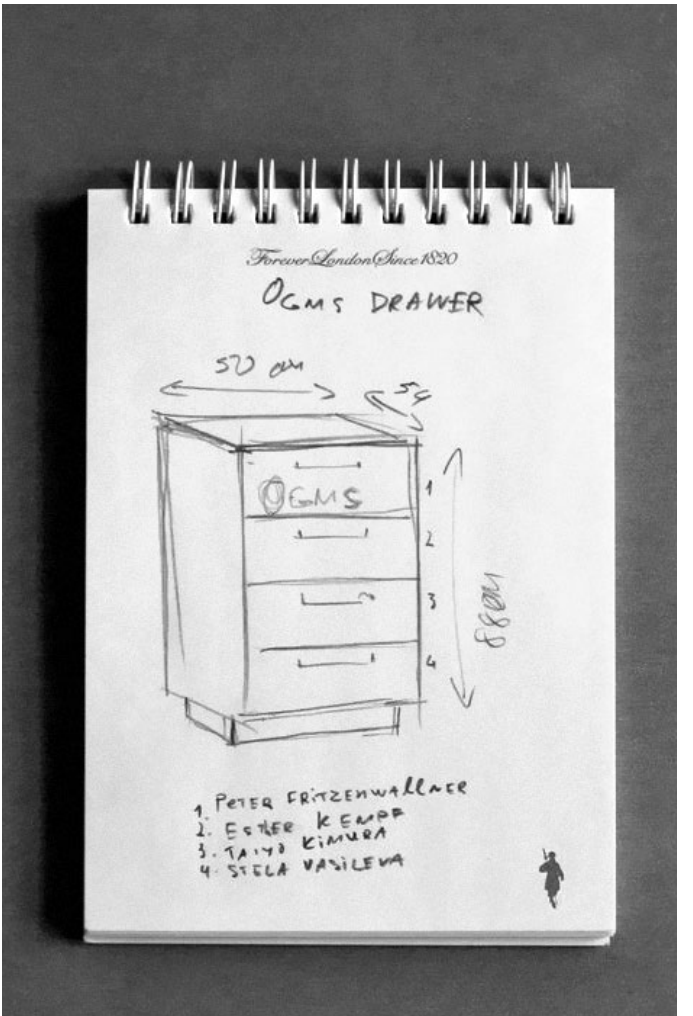

Иван Мудов, 0gms-шкаф 1, 2011, скица Ivan Moudov, 0gms cabinet 1, 2011, sketch

световни институции. Художникът не само постави под съмнение историята на западните исторически и археологически колекции на изкуство (с артефакти, присвоени по време на военни походи или археологически експедиции), но и проблема за авторството и какво определя стойността на творбата днес.

0gms е един от най-малко провокативните проекти, в които е въвлечен Иван Мудов, но за сметка на това е един от най-ефикасните. Заедно с Камен Стоянов и Стивън Гермър, художникът създава концепция за комерсиална галерия за изкуство и развива една от нейните прояви – галерия с размера и формата на чекмедже. Изложбите на галерията представят предимно произведения на млади художници, които трябва да се поместят в чекмеджето. То от своя страна „паразитира" в съществуващи пространства за изкуство, възползвайки се не само от техните мебели (кухненско чекмедже в случая с галерията в ИСИ-София, например), но и програма, комуникация и публика. Преди известно време 0gms се сдоби със самостоятелен и нарочно направен за целта шкаф с четири чекмеджета, който се превръща в обект – произведение на изкуството сам по себе си; в него могат да се показват работите на четирима млади автори по едно и също време.

Представянето на 0gms в други художествени пространства като самостоятелна изложба на художника Иван Мудов може да се тълкува в светлината на предпочитанието на Мудов към комплексни ситуации и усложняване на контекста на функциониране на работата до евентуалното пълно оборкване на посоката на критическия жест. Галерия 0gms става произведение 0gms и обратно – произведението придобива функции, надхвърлящи обичайно отредената му роля. То поема отговорност не само за собственото си съществуване и контекстуализиране, но и за видимостта и контекстуализацията и на произведенията, които излага. 0gms е опит за реално осъществяване на система за взаимна подкрепа в света на изкуството.

Размиването на авторството е съзнателно търсено тук и въпросът кой в крайна сметка е авторът на изложбата – Иван Мудов, трите художници зад 0gms или четиримата автори, представени в чекмеджетата – остава открит. Той не притеснява особено самите художници и може да оборка единствено евентуалното последващо социализиране на работата като част от колекция – обществена или частна, където името и подписът на художника продължават да са основен фактор за определяне на стойността на произведението.

Десислава Димова

0gms-шкаф 2, 2011, Галерия Сариев, Пловдив 0gms cabinet 2, 2011, Sariev Gallery, Plovdiv

0gms CABINET

Ivan Moudov is a shrewd observer of the mechanisms operating in the art world today. In his simulation of a museum of contemporary art in Sofia (2005), his wine-tasting session at the opening of the Venice Biennial (2007), as well as in other works, including the creation of entirely new collections, all the elements of the social codes of the institution of art are played out once again, introducing a new set of rules.

Moudov's work evidences a new type of institutional critique, which has developed in the last decades with the inclusion of more and more "peripheral" artists within the "central" discourse and system of Western art. These artists come from countries where the social role of art is often very different from that in the Western tradition.

This new critique addresses not only the art institution as a power structure, but also exposes the dominant position of the Western notion of critique itself. Therefore, it is not surprising that the gestures and artworks associated with the practice of critical artists such as Ivan Moudov appear to be controversial, even scandalous. Moudov purposefully and resourcefully attacks the apparatus of self-critique practiced by Western artists as an attempt to assuage the feeling of guilt resulting from their participation in the existing market and power systems. "Fragments" (2002-2007), for example, is a collection of stolen fragments from artworks owned by some of

0gms-шкаф 3, 2011, W139, Амстердам 0gms cabinet 3, 2011, W139, Amsterdam

the most prestigious art institutions in the world. In this work, the artist questions the history of Western art collections (many of which were assembled from artifacts acquired during military conflicts and archeological expeditions) and raises the issue of authorship and value attribution.

0gms is one of the least provocative of Ivan Moudov's projects, but it is also one of his most effective. With Kamen Stoyanov and Steven Guermeur, Moudov has conceptualized a commercial art gallery in the shape and size of a drawer. The drawer project has a symbiotic relationship with existing art spaces, making use of their concrete sets of furniture (the project started with a drawer in the kitchen of the Institute of Contemporary Art in Sofia), as well as their program, communication channels and audiences. The "gallery" primarily presents works by young artists – works that must fit the size of the drawer. Recently 0gms has acquired a custom-made cabinet of its own – an art object in itself. It has four drawers, thus enabling the gallery to present the work of up to four young artists at the same time.

The appearance of 0gms as Moudov's solo exhibition in art institutions can be interpreted in light of his preference for complicating the context within which the work functions in order to misguide the final direction of his own critique. In the context of a solo show 0gms gallery turns into an artwork, and as an artwork it acquires the significance of an art institution. In addition to taking care of its own existence and contextualization, it takes on the responsibility for the visibility and contextualization of the artworks it contains. Among other things, 0gms is an attempt at creating a mutual support system for artists within the world of art.

The blurring of authorship in 0gms is intentional. The question about the show's author – whether it is Moudov himself, the three artists behind 0gms, or the four artists presented in the drawers – remains open. It clearly worries none of the participants and could only be a source of confusion, if and when the artwork is socialized within a public or private collection, since the artist's name and signature continue to be a decisive factor in the attribution of artistic value.

Dessislava Dimova

В (АРТ) БИЗНЕСА ТРЯБВА ДА СЕ РИСКУВА ...

Интервю с Грегор Поднар

От самото си начало дейността на 0gms-чекмедже е свързана с „паразитиране" като част от различни изложби, институции, пространства за изкуство.
През 2013 г. 0gms-шкаф беше представен в рамките на изложбата „Без заглавие" на Иван Мудов в Галерия „Грегор Поднар", Любляна.
Избрахме да поканим за кратко интервю Грегор Поднар, който е сред първите галеристи, започнали да работят с източноевропейски художници. В продължение на години той ръководи галерия „Скуч", като развива комерсиалната дейност на галерията и се грижи за международното ѝ представяне. През 2003 г. създава собствена галерия в Любляна, а през 2007 г. открива галерия в Берлин. Галерия „Грегор Поднар" работи с известни автори от Източна Европа, както и с множество млади художници.
С Грегор Поднар разговаря Владия Михайлова.

Как бихте коментирали активизирането на пазара на изкуство в последните години?

Ако има активизиране на пазара, то това е всъщност поляризация. Големите имена се продават за още по-големи суми, но за повечето малки и средно големи галерии това е много труден процес на оцеляване. Също както с марковата мода – брандовете вървят, качеството – не винаги. Днес галериите трябва да присъстват на арт панаирите по целия свят, а това е огромен проблем, тъй като инвестициите са гигантски!

Срещате ли затруднения в представянето на художници от Източна Европа? Има ли все още специфичен сегмент за техните произведения на пазара?

Имаше няколко вълни маркетинг на изкуство от Източна Европа, като се започне от началото на 1990-те до днес. Всяка пазарна система трябва непрекъснато да промотира течения и нови територии. Мисля, че днес вече изкуството от източната част на Европа не играе важна роля като проблем в международния контекст. Независимо от това, напоследък големите музеи започнаха да обогатяват колекциите си с изкуство от тази част на Европа, което дълго време не беше в центъра на вниманието им. Това е нещо необ-

ходимо и добре дошло. От моя гледна точка (и професионална) е добре, че географският произход не е в центъра на вниманието, тъй като изкуството следва да бъде определяно от качеството, а не от географски или други критерии, по принцип. Не казвам, че доминиращите идеи за центъра и периферията вече не съществуват.
Разбира се, художниците и техните търговци, които имат силен местен пазар зад гърба си, са в по-добро положение в сравнение с тези, които нямат такова нещо. По-лесно е за художник, който има поддръжката на своя контекст в, да кажем, Ню Йорк или Лондон, отколкото за онзи, който започва кариерата си в Порто, Клуж, или Палермо – все още международният пазар не може да бъде еманципиран от нуждата да има силен национален или местен пазар. Разбира се, параметрите се променят и много от промените са случват извън Европа и Северна Америка, така както и в другите сегменти на световната икономика. Но все пак правилата на пазара не са се променили. За мен е проблем, че представлявам художници, които нямат силен местен пазар зад гърба си, защото усещам това като недостатък. В този смисъл няма значение дали става дума за мой художник от Швеция или Унгария; и в двата случая мога да пласирам работите им само на международния пазар, тъй като те нямат подкрепа по места. Но съзнанието за това, че един художник има съществен пазар на място, помага много в международен план – клиентът ще знае, че една инвестиция ще бъде подкрепена още на нивото на местния интерес. Друг важен елемент е партньорството в мрежа с други галерии. Днес е трудно за една галерия сама да поддържа позицията на художника; човек се нуждае от подходящи партньори/галерии, положени в други места – и това също намалява значението на произхода на художника. Ще се върна към въпроса ви – според моя опит е по-трудно да се представляват художници, които не следват определени тенденции, отколкото художници, идващи от опрделено място. Надявам се, че няма сегмент от пазара специално за изкуство от Източна Европа; така както се надявам, че няма такива сегменти за изкуство от САЩ или от по-бедните райони на Западна Европа например.

Мислите ли, че съществуват условия за развитие на регионален пазар на изкуство? Какво би помогнало или поощрило този процес?

Живеем във време, когато „инвестиция" е по-печеливша дума отколкото „културен ангажимент" или „колекциониране". Надявам се, че хората по тези места на Европа ще поглеждат към малкото регионални колекционери, както и направо към известните колекции в чужбина. Те трябва да си дадат сметка, че ентусиазмът на такива колекционери, заради който им се подиграваха в последните две десетилетия, е довел до покачване на финансовата стойност на техните международни колекции. Особено в сравнение с катастрофал-

ните инвестиционни резултати на борсовите пазари в тези страни напоследък. Може би този факт може да се използва като стимул в убеждаването на заможни хора да „инвестират" в съвременно изкуство; има надежда, че някои от тях ще станат и колекционери, които търсят и културните стойности в изкуството. От друга страна, човек не бива да форсира нещата и трябва да се запитаме дали местните галерии, куратори, художници и други администратори са достатъчно професионални, за да удържат един сериозен местен пазар; човек не може да вини несъществуващия колекционер, че не купува тогава, когато (и много често) зависимостта на сцената на изкуството от обществени фондове (пари на данъкоплатците) не е промислена и изчистена при достатъчно прозрачност. В (арт) бизнеса трябва да се рискува (дори и да изхарчиш собствените си спестявания); в този план държавната подкрепа може да бъде само стимул в започването на едно начинание...

Как работите с художниците си? Има ли някакъв особен начин, по който „новото" поколение излиза на пазара?

Имам си моя специфичен начин дотолкова, доколкото работя вече от дълго време с група художници; всеки нов художник трябва да се вписва в концепцията и целите на галерията. Възрастта не винаги е от решаващо значение; понякога трябва да се вложи повече енергия в работите на един по-възрастен автор, отколкото на някой по-млад, който работи много прецизно. Няма общо правило, тъй като от значение е само резултатът. Знам, че звуча като „всезнайко", но се надявам, че ще мога да докажа горното и с бъдещи финансови успехи. Иначе много лесно се оказваме изхвърлени от пазара.

Юли, 2013

IN THE (ART) BUSINESS YOU HAVE TO TAKE RISKS

An interview with Gregor Podnar

From the very beginning, the 0gms drawer's activities have been based on parasitism as part of various other shows, institutions, and spaces for art. In 2013, the 0gms cabinet was presented in the Gregor Podnar Gallery in Ljubljana within the Ivan Moudov show "Untitled".
We decided to ask Gregor Podnar, who is one of the first gallerists to start working with artists from Eastern Europe, for a short interview. For many years, he was in charge of the Škuc Gallery in Ljubljana where, while developing its commercial activities, he also was in charge of its international presentation. In 2003 he created his own gallery in Ljubljana and in 2007 in Berlin. Galerija Gregor Podnar works with well-known artists from Eastern Europe, as well as with many young artists.
Vladiya Mihaylova spoke with Gregor Podnar.

How would you characterize the current growth of the art market?

If there is a growth of the market, then it is more a kind of polarization. The bigger names go for even more money, but for most smaller and middle-size galleries, it is a very tight survival process. It is like with brands in fashion: names sell, not necessarily quality. Galleries now have to go to art fairs all around the world, and this is a lot of pressure, as the investments are enormous!

Do you face difficulties representing artists from Eastern Europe? Is there still a specific sector on the market for their works?

There were several waves of marketing art from Eastern Europe, from the beginning of the '90s until now. Each market system constantly needs to promote trends and new territories. Today I believe the issue of art from the eastern part of Europe does not play an important part in an international context anymore. However, lately big museum institutions have started enriching their collections from these parts of Europe as well, which for long time were not paid much attention. This is a necessary and welcome development. From my (and a professional) point of view, it is good that geographic origin is not the main focus, as art should be classified by quality and not by geographic or other criteria, ideally speaking. I am not saying that the hegemonic concepts of center and peripheries do not exist anymore.

Of course, artists and their dealers who have a strong local market behind them have an advantage over those who do not have such a context. It is easier for an artist who is supported by his or her, let's say, New York or London context, in comparison to one who started a career in Porto, Cluj, or Palermo – the international market still cannot be emancipated from the need for strong national and local markets. Of course, parameters have changed and many shifts happen nowadays outside of Europe and Northern America, just as in many other segments of the world economy; however, the rules of the market have not changed. For me, it is an issue, since I am representing artists who do not have a strong local market behind them, which I feel is a disadvantage. In that respect, it does not matter if my artist is from Sweden or from Hungary, in both cases the international market is the only place where I can offer their work, as locally they have no support. But knowing that an artist has an important local market would help internationally as well, as the international client would know that a certain investment would be already backed by local interest. Another important element is collaboration with a net of other galleries. Nowadays it is difficult for a gallery to uphold an artist's position on its own, you need appropriate collaborators/galleries in other places, which also diminishes the importance of an artist's origins. To come back to your question, it is more difficult to represent artists who do not follow certain trends, rather than artists from particular area, in my experience. And I hope there is not a specific sector within the market for art from Eastern Europe, just as I hope there is no specific sector for art from the USA or from impoverished parts of Western Europe, for instance.

Do you think that there are necessary conditions for the development of a regional art market? What will help or accelerate this process?

We are living in a time where "investment" is a more successful word than "cultural engagement" or "collecting". I hope that people in these parts of Europe will look towards the few collectors from these regions or directly towards well-established collections abroad. They should realize that the enthusiasm of these collectors – which they were ridiculed for over the last two decades – led to certain financial growth in their internationally based collections. Particularly if you compare the disastrous investment results of the stock markets in these countries lately. Maybe this fact could be used as a trigger to convince people with financial means to "invest" in contemporary art and there is a certain chance that some of them would also become collectors seeking cultural values in art, too. On the other hand, one should not force it, and we should ask ourselves if the local galleries, curators, artists, and other administrators are professional enough to sustain a substantial local art market, as one cannot blame a non-existing collector for not buying if very often even the art scene's dependence on public funds (tax payers' money) is not

well thought-out and sufficiently transparent. In the (art) business, you have to take risks (and also spend your own savings) and in this respect state support can only be a trigger to start an enterprise...

How do you work with young artists? Is there a specific way the "new" generation enters the market?

I have my own specific way, since I have been working with a group of artists for a longer time now and each new entry has to fit into the concept and goals of the gallery. Age is not always crucial; sometimes more energy must be put into the work of an older artist than into a young one who works very precisely. There is no general rule, as only the results count. This sounds very know-it-all, but I hope that in my case I can prove that by financial success in the future as well; otherwise we are easily off (the market).

July, 2013

ХРОНОЛОГИЯ
CHRONOLOGY

0gms ХРОНОЛОГИЯ

2009
Видеоработа „Планове за Галерия 0gms", 2009 на Камен Стоянов с участието на Стивън Гермър, която се занимава с панаирите за изкуства като глобална мрежа в съвременния свят на изкуството.

16 – 22 ноември 2009
Представяне на видеоработата „Планове за Галерия 0gms", 2009 на Камен Стоянов като съвместен проект между Гермър, Мудов, Стоянов в рамките на Vienna Art Week.

2009 (до 2010)
Откриване на офис на 0gms в апартамента на Камен Стоянов във Виена.

28.01.2010, галерия „Whitespace", Банкок
Откриване на изложбата „0gms" с куратор Стивън Гермър; Художници: Адриан Тиртийо, Ана Вит, Бернд Опл, Диана Мачулина, Естер Кемпф, Иван Мудов, Камен Стоянов, Тайо Кимура.

2010
Иван Мудов преговаря (не по-малко от 3 минути) с Недко Солаков за поместването на 0gms в кухнята на Галерия ИСИ-София.

06 – 09 май 2010
Участие за първи път на чекмеджето 0gms в рамките на шестото издание на ViennaFair на щанда на галерия „Škuc", Любляна, с работа на Тайо Кимура.

20 май 2010
Първо откриване на изложба в кухненското чекмедже на галерията на Института за съвременно изкуство, София, с работа на Адриан Тиртийо. Чекмеджето функционира като регулярно изложбено пространство.

21 май – 06 юни 2010
Участие на 0gms в изложбата „Swallow It, Dog!" в Института за съвременно изкуство Нютаун (I.C.A.N.), Сидни.

10 юни (до 11 септември) 2010
Открива се изложба в едно от чекмеджетата на магазина на Cabaret Voltaire в Цюрих с работа на Естер Кемпф.

07 август – 07 септември 2010
Изложба „Кавър версия 0gms" (куратор Владия Михайлова) в рамките на изложбата „Голямата вълна" (куратор Мария Василева), Градска художествена галерия, Варна. Художници: Адран Тиртийо, Бернд Опл, Естер Кемпф, Иван Мудов, Камен Стоянов, Тайо Кимура.

0gms в галерия „Whitespace", Банкок, 2010 0gms at Whitespace Gallery, Bangkok, 2010

0gms-чекмедже в рамките на Aichi Triennale, Нагоя, 2010 0gms drawer in Aichi Trienale, Nagoya, 2010

24 август – 31 октомври 2010
Участие на чекмеджето 0gms в рамките на Aichi Triennale, Нагоя, Япония в инсталацията „Културна мусака" на Камен Стоянов. Художник Тайо Кимура.

14 април – 14 май 2011
0gms-шкаф в изложбата на Иван Мудов „Един квадратен метър" в галерия „Hilger Contemporary", Виена; Художници: Естер Кемпф, Петър Фритценвалнер, Стела Василева, Тайо Кимура.

03 май – 17 юни 2011
0gms-шкаф в изложбата на Иван Мудов „Самостоятелна изложба", галерия „Сариев", Пловдив; Художници: Ангел Петков, Викенти Комитски, Искра Благоева, Сибин Василев.

08 септември 2011
Откриване на самостоятелно пространство на Галерия 0gms в София на ул. „Любен Каравелов", 12, ап. 11. Галерията се открива благодарение на усилията на Стивън Гермър и Камен Стоянов с изложбата „Meet everyone at once, start an artist-run-space" – кураторски проект на Камен Стоянов.

14 октомври – 20 ноември 2011
0gms-шкаф в изложбата на Иван Мудов „%" в „W139", Амстердам; Художници: Викенти Комитски, Коста Тонев, Лазар Лютаков, Стефания Батоева.

15 декември – 15 януари 2012
Участие на чекмеджето 0gms в 14-то Биенале в Джакарта, в инсталацията на Кейджиро Сузуки; Художник Коста Тонев.

21 септември – 22 октомври 2012
0gms-шкаф в изложбата на Иван Мудов „Performing Time", галерия „Prometeogallery di Ida Pisani", Милано; Художници: Викенти Комитски, Коста Тонев, Лазар Лютаков, Стефания Батоева.

01 март – 22 март 2013
Участие на чекмеджето 0gms в изложба, посветена на пространства за изкуство, развивани от художници, в галерия „Verkligheten", Умеа, Швеция; Художник Максимилиан Праматаров.

02 октомври 2013
Откриване на дълготрайния проект на Лъчезар Бояджиев „Комерсиален проект с идеална цел" в чекмеджето в кухнята на ИСИ-София.

15 ноември – 13 декември 2013
0gms-шкаф в изложбата на Иван Мудов „Без заглавие", Галерия „Грегор Поднар", Любляна; Художници: Зоран Георгиев, Димитър Солаков, Лубри, Войн де Войн.

0gms-чекмедже в магазина на Cabaret Voltaire, Цюрих, 2010
0gms drawer at Cabaret Voltaire Shop, Zurich, 2010

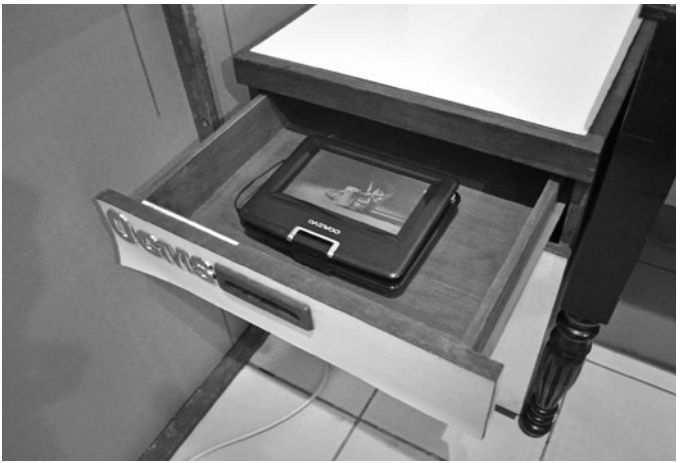

0gms-чекмедже в рамките на 14-то биенале в Джакарта, 2012
0gms drawer in 14th Jakarta Biennial, 2012

0gms CHRONOLOGY

2009
Video work "The Plans for the Gallery 0gms", 2009 by Kamen Stoyanov with the participation of Steven Guermeur, which deals with art fairs as a global network within the contemporary art world.

16 – 22 November 2009
Presentation of the videowork "The Plans for the Gallery 0gms", 2009 by Kamen Stoyanov as a collaborative project between Guermeur, Moudov and Stoyanov within Vienna Art Week.

2009 (to 2010)
Opening of the 0gms office in Kamen Stoyanov's apartment in Vienna.

28 January 2010, Gallery Whitespace, Bangkok
Opening of the show "0gms" with Steven Guermeur as curator; artists: Adrien Tirtiaux, Anna Witt, Bernd Oppl, Diana Machulina, Esther Kempf, Ivan Moudov, Kamen Stoyanov, Taiyo Kimura.

2010
Ivan Moudov negotiates (not less than three minutes) with Nedko Solakov about placing 0gms in the kitchen of the ICA-Sofia Gallery.

06 – 09 May 2010
First participation of the 0gms drawer within the framework of the sixth edition of the ViennaFair under the desk of the Škuc Gallery, Ljubljana, with the work of Taiyo Kimura.

20 May 2010
First opening of the 0gms gallery in a drawer in the kitchen of the Institute of Contemporary Art-Sofia Gallery space with work by Adrien Tirtiaux. The drawer starts functioning as a permanent space.

21 May – 06 June 2010
Participation of 0gms in the exhibition "Swallow It, Dog!" at the Institute of Contemporary Art Newtown (I.C.A.N.), Sydney.

10 June (until 11 September) 2010
Opening of a show with works by Esther Kempf in one of the drawers of the gallery shop of Cabaret Voltaire in Zurich.

07 August – 07 September 2010
Exhibition "Cover Version 0gms" (curator Vladiya Mihaylova) within the exhibition "The Big Wave" (curator Maria Vassileva), City Art Gallery, Varna. Artists: Adrien

Мартин Щурм, Excolo II, 2011, от изложбата „Meet everyone at once, start an artist-run-space", курирана от Камен Стоянов, снимка: Армин Вагнер Martin Sturm, Excolo II, 2011, from the exhibition "Meet Everyone at Once, Start an Artist-Run Space", curated by Kamen Stoyanov, photo: Armin Wagner

Откриването на изложбата „Урбанистични територии", 28 септември – 24 ноември, 2012; Куратор Валтер Зайдл The opening of the exhibition "Urban Territories", 28 September – 24 November, 2012; curator Walter Seidl

Tirtiaux, Bernd Oppl, Esther Kempf, Ivan Moudov, Kamen Stoyanov, Taiyo Kimura.

24 August – 31 October 2010
Participation of the 0gms drawer within the framework of the Aichi Triennale in Nagoya, Japan, within the installation by Kamen Stoyanov. Artist Taiyo Kimura.

14 April – 14 May 2011
0gms cabinet in the Ivan Moudov show "One Square Meter" in the Hilger Contemporary Gallery, Vienna. Artists: Esther Kempf, Peter Fritzenwallner, Stela Vasileva, Taiyo Kimura.

03 May – 17 June 2011
0gms cabinet in the Ivan Moudov "Solo Show", Sariev Gallery, Plovdiv. Artists: Angel Petkov, Vikenti Komitski, Iskra Blagoeva, Sibin Vassilev.

08 September 2011
The opening of the 0gms space in Sofia at 12 Lyuben Karavelov Street, apt. 11. The gallery opens thanks to the efforts of Steven Guermeur and Kamen Stoyanov with the show "Meet Everyone at Once, Start an Artist-Run Space" – a curatorial project by Kamen Stoyanov.

14 October – 20 November 2011
0gms cabinet in the Ivan Moudov show "%" at W139, Amsterdam. Artists: Vikenti Komitski, Kosta Tonev, Lazar Lyutakov, Stefania Batoeva.

15 December – 15 January 2012
Participation of the 0gms drawer in the 14th Jakarta Biennial within the installation of Keijiro Suzuki; artist: Kosta Tonev.

21 September – 22 October 2012
0gms cabinet in the Ivan Moudov show "Performing Time" at "Prometeogallery di Ida Pisani", Milan. Artists: Vikenti Komitski, Kosta Tonev, Lazar Lyutakov, Stefania Batoeva.

01 Mart – 22 Mart 2013
Participation of the 0gms drawer in a show dedicated to artist-run spaces in the Verkligheten Gallery in Umea, Sweden. Artist: Maximilian Pramatarov.

02 October 2013
Opening of Luchezar Boyadjiev's long-term project "Commercial Show with a Nonprofit Goal" in the kitchen drawer at the ICA-Sofia.

15 November – 13 December 2013
0gms cabinet in the Ivan Moudov show "Untitled" at Galerija Gregor Podnar, Ljubljana; Artists: Zoran Georgiev, Dimitar Solakov, Lubri, Voin de Voin.

ХУДОЖНИЦИ
ARTISTS
2010/2013

Текстове от Владия Михайлова, асоциран куратор към 0gms-чекмедже
Texts by Vladiya Mihaylova, curator associated with 0gms drawer

АДРИАН ТИРТИЙО

ADRIEN TIRTIAUX

ЗА 0gms

FOR 0gms

КУХНЯТА НА ИСИ-СОФИЯ
20.05. – 01.07.2010

THE KITCHEN AT ICA-SOFIA
20.05. – 01.07.2010

Работата „Моето място под слънцето" трансформира и по игрови начин буквализира популярната фраза, изразяваща комфорт и удовлетворение – „да си намериш място под слънцето". През прозореца на жилищна сграда е прокарана греда, в чийто край е поставен стол, върху който авторът седи в спокойна поза. Така, чрез деликатен и несигурен жест на пърформър, балансиращ на ръба, художникът се занимава с изследване на взаимоотношенията с публичната среда. Работата е свързана и с интереса на автора към комиксите, като (сякаш) представлява епизод от продължаващ, бъдещ разказ. „Ние преживяваме входовете, вратите и стълбищата така, както преживяваме прелистването на книга с комикси", казва Тиртийо. „Едновременно оставяме нещо зад себе си и очакваме с напрежение и интерес онова, което предстои."

The work "My Place in the Sun" transforms and interprets in a playfully literal way the popular saying about comfort and satisfaction – "to find your place under the sun". There is a beam sticking out through the window of some building and there is a chair at the end of it where the artist is sitting in peace. Through the delicate and fragile performative action of balancing on the edge of the beam, the artist is investigating attitudes towards the public environment. The work follows from his interest in comics; it looks like an episode from an ongoing narrative. He says: "We experience entrances, doors and staircases in the same way we experience leafing through a comic book"; "We are leaving something behind, while at the same time we are waiting in suspense for what is still to come".

Адриан Тиртийо, Моето място под слънцето, 2007, видео 1’34’’
Adrien Tirtiaux, My Place in the Sun, 2007, DV-PAL 1’34’’

ЗА ХУДОЖНИКА

ABOUT THE ARTIST

С работите си Адриан Тиртийо намира начин сякаш да „открие" и „достроi" един вече познат и презастроен свят: изгражда мостове между сгради като метафора на постъпателното развитие на кариерата на художника; променя посоки и гледки; пътува с лодки, напомняйки за исторически модели на кораби; прокарва пътеки. Леки, направени често от дърво, неговите конструкции са като временни постройки на заселници. Не обаче новата Америка „завладява" художникът, а старата Европа; с нейната тежка (културна) история, слединдустриална пустота и неолиберална съдба. Произведенията му могат да бъдат акции, показани под формата на видеа, обекти, „архитектурни" намеси, инсталации, а също и рисунки. „Накъде оттук" е работа, осъществена в една от вече нефункциониращите охладителни кули в Шарлероа. Тиртийо построява път от единия ѝ край към центъра, след това го демонтира и от частите му изгражда заслон точно под отвора на кулата. По собствените му думи, това е „начин да визуализира германската дума Ehrgeiz", която за него изразява нещо между „амбиция и гордост". На сцената на величествата, празна индустриална монументалност фигурата на художника изглежда самотна, но не и незначителна. Сякаш действието продължава от първата постройка (в постройката), отначало. „The Great Cut" е друга мащабна работа във вътрешността на сградата на центъра за архитектура и изкуство Stroom Den Haag. Дървена конструкция прогресивно преграждa етажите на центъра, като отнема 21% от неговата площ. Това е точният процент на съкращенията в бюджета за култура в сила от 2013 г. Авторът коментира настоящето на променящата се икономическа и социална реалност, която прекроява обществото пространство.

With his works Adrien Tirtiaux has found a way to "discover" and "complete" a world, which is already too well-known and overbuilt: he constructs bridges between buildings as a metaphor for the accelerating career of the artist; changing directions and views; traveling with boats that remind us of the historical models of ships; and laying new tracks. Light, often wooden, his constructions are like the temporary huts of settlers. However, it is not the new America but the old Europe that the artist is conquering – with its heavy (cultural) history, post-industrial emptiness and neo-liberal destiny. His works include actions shown in video form, objects, "architectural" interventions, installations and drawings. "Where Do I Go from Here" is a work that was realized in an abandoned cooling tower in the city of Charleroi. Tirtiaux built a road from one end of it towards the center and then dismantled it, using the parts to construct a shelter right under the opening of the tower. In his words – this is "a way to visualize the German word Ehrgeiz", which for him signifies something between "ambition and pride". Against the stage of the majestic, empty industrial monument, the figure of the artist looks lonely but not unimportant. It is as if the action continues from the first structure all over again. "The Great Cut" is another massive work in the interior of the center for architecture and art in The Hague – Stroom Den Haag. The wooden construction progressively blocks the center's floors, taking away 21 percent of each floor surface. That is exactly the percentage of budget cuts for culture enacted since 2013. The artist is commenting on the current state of the quickly changing economic and social reality which rearranges public space.

Адриан Тиртийо, Накъде оттук, 2010, видеперформанс, снимка: Франсиска Шулц, С благодарност на автора Adrien Tirtiaux, Where Do I Go from Here, 2010, videoperformance, photo Franziska Schutz, courtesy of the artist

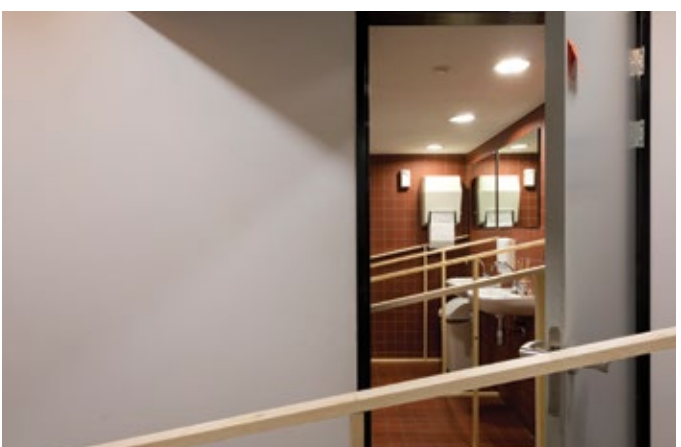

Адриан Тиртийо, Великият разрез, 2012, интервенция в сградата на Stroom Den Haag (дърво, разнообразни мебели), кадър от дамската тоалетна, снимка: Ерик де Врийс, С благодарност на автора и на Галерия Мартин Янда, Виена; детайл
Adrien Tirtiaux, The Great Cut, 2012, intervention at Stroom Den Haag (wood, diverse furniture), installation view of the ladies' bathrooms, photo Eric de Vries; courtesy of the artist and Galerie Martin Janda, Vienna; detail

АНГЕЛ ПЕТКОВ

ANGEL PETKOV

ЗА 0gms

FOR 0gms

0gms-ШКАФ 2,
ГАЛЕРИЯ САРИЕВ, ПЛОВДИВ,
03.05. – 17.06.2011

0gms CABINET 2,
SARIEV GALLERY, PLOVDIV,
03.05. – 17.06.2011

„Продава се" е работа, която превръща пространството на галерия 0gms в аквариум. Вместо златна рибка обаче, в него плува обект с формата на човешки бъбрек, който се появява на повърхността на водата при всяко отваряне на чекмеджето. Художникът адресира проблема за търговията с органи, като конкретната работа е реакция на разлепена обява от човек, доброволно продаващ своя бъбрек. Чудовищността на гледката при отваряне на чекмеджето обръща внимание върху бедността и отчаянието в задушната ограничена среда на пазара, в която хората са разделени на донори и клиенти. Движението на керамичния бъбрек е метафорично. Той се активира от въздуха при отварянето на чекмеджето, като така дава израз на състоянието на безпомощност и отчаяната надежда за изход.

"For Sale" is a work that transforms the space of the 0gms gallery into an aquarium. But instead of a goldfish, there is an object shaped like a human kidney floating in it, which comes to the surface each time the drawer is opened. The artist is addressing the trade in human organs, while this concrete work is a reaction to the public announcement by a man who is offering his kidney for sale. The monstrosity of the view in the drawer draws attention to poverty and despair within the suffocating and limited market environment where people are divided into donors and clients. The movement of the ceramic kidney is metaphorical. It is activated by the air when the drawer is opened and thus it gives expression to the feeling of helplessness and a desperate hope for deliverance.

Ангел Петков, Продава се, 2011 Angel Petkov, For Sale, 2011

ЗА ХУДОЖНИКА

Ангел Петков работи на границата между изкуство и дизайн заедно с групата „Кинетик студио", която основава и с която споделя интереса си към кинетиката и скулптурата. Неговите проекти съчетават принципите на движещия се обект с интерактивните възможности на съвременните технологии. Те са свързани с преосмислянето на статуса на произведението в съвременната култура, в която технологиите спомагат за превръщането на зрителя на изкуството в креативен участник (юзър). Сред последните идеи на Ангел Петков, разработени и изпълнени от „Кинетик студио", е работата „Колоникация", чието заглавие съчетава в себе си едновременно думата „колона" и „комуникация". Виждаме различни по размер обекти, които са създадени на базата на фундаменталната за модерната абстрактна скулптура форма на „Безкрайната колона" на Бранкузи. Именно нея авторите преосмислят от гледна точка на съвременността, като поставят акцент не върху утопията на/за безкрайния прогрес (ритмичните форми, чието наслагване може да продължи колоната във вертикала неограничено), а върху комуникацията и средата, в която се намира произведението. Формата и цветът на колоните на „Кинетик студио" се променят посредством сензори, които улавят движението и емоциите на зрителите в изложбеното пространство. Може да се каже, че проектът „загърбва" модерното въображение за безкрайно развитие, за да се отнесе към новата (дизайн) утопия за сензитивно моделиране на света.

ABOUT THE ARTIST

Angel Petkov works on the border between art and design together with the Kinetic Studio group, which he founded and with whom he shares an interest for kinetics and sculpture. His projects combine the logic of the moving object with the interactive potential of modern technology. They are concerned with re-thinking the status of the artwork in contemporary culture, where technology is an accomplice in transforming the viewer into a creative participant and user. One of Angel Petkov's newest ideas, developed and realized by the Kinetic Studio, is the work "Columnication". The title merges "column" and "communication". We see objects of various sizes that are based on the form of Brancusi's "Endless Column" – this fundamental example of modern abstract sculpture. The artists are rethinking this form from today's point of view, focusing not on the utopia of endless progress (the rhythmic forms whose stacking could further extend the column vertically with no end) but rather on communication and the surroundings where the piece is positioned. The form and color of the columns made by Kinetic Studio change through sensors that catch the movement and emotions of viewers in the exhibition space. We could say that the project bypasses the modernist notion of endless development in order to relate to the new (design) utopia of the sensory modeling of the world.

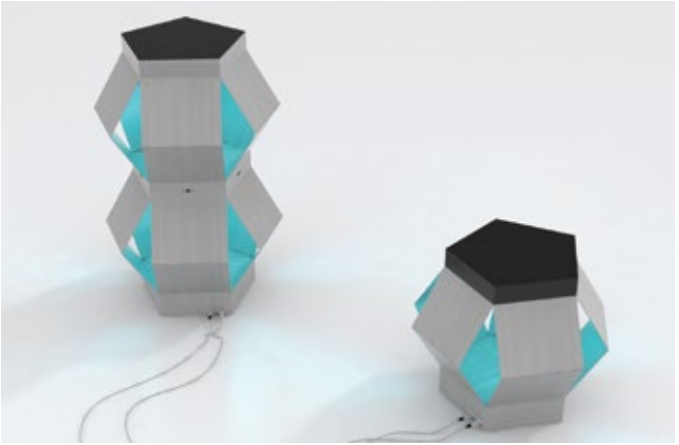

Кинетик Студио (идея и дизайн Ангел Петков), КОЛОНИКАЦИЯ, 2013-2014, композиция от пет интерактивни обекта, алуминий, пластмаса, текстил; 3D визуализация Ангел Петков Kinetic Studio (idea and design Angel Petkov), COLUMNICATION, 2013-2014, composition of five interactive objects, aluminum, plastic, textile; 3D visualization Angel Petkov

Кинетик Студио (идея и дизайн Ангел Петков), КОЛОНИКАЦИЯ, 2013-2014, композиция от пет интерактивни обекта, алуминий, пластмаса, текстил; Представяне в Съспейшъс, София; снимка: Цвета Видева Kinetic Studio (idea and design Angel Petkov), COLUMNICATION, 2013-2014, composition of five interactive objects, aluminum, plastic, textile; presentation at Suspacious, Sofia; photo Tzveta Videva

АНТОН ТЕРЗИЕВ

ANTON TERZIEV

ЗА 0gms

FOR 0gms

КУХНЯТА НА ИСИ-СОФИЯ,
28.10. – 04.12.2010

THE KITCHEN AT ICA-SOFIA,
28.10. – 04.12.2010

Работата „Съвременни сечива на труда – матрица" представлява отпечатък на обект (трион, чиито зъбци са заменени с човешки зъби), който към момента на изложбата в галерията-чекмедже все още не е изработен. Авторът го завършва и показва в своята предстояща след около година изложба в галерията на Института за съвременно изкуство-София, в чиято кухня се намира 0gms, като по този начин свързва събитията в двете пространства. Чекмеджето е превърнато в ателие. Обектът, чиято матрица художникът представя, притежава иконография, която може да се открие в множество други негови произведения. Това е сурова образност, свързана с особена, знакова естетизация на болката, която авторът превръща в символ на властовите взаимоотношения в обществото и насилието в политическото съществуване на човека.

The work "Modern Tools of Labor – A Matrix" is an imprint of an object (a saw with its teeth replaced by human teeth), which had not yet been produced at the time the show opened. The artist will make it and show it about a year later in his upcoming one-artist show in the gallery of the ICA-Sofia where in the 0gms drawer-gallery is located. Thus he is linking the two spaces; the drawer is transformed into a studio. The object whose matrix (mold) the artist is showing possesses an iconography that is present in many of his works. This is raw imagery related to the specific/symbolic aesthetics of pain that the author transforms into a symbol for the power relations in society and violence in a human being's political existence.

Антон Терзиев, Съвременни сечива на труда – матрица, 2010
Anton Terziev, Modern Tools of Labor – A Matrix, 2010

ЗА ХУДОЖНИКА

Антон Терзиев често използва собственото си тяло (кръвта и болката), за да реагира на политически обстоятелства или да зададе морални и екзистенциални въпроси. Голяма част от своите пърформанси и акции той реализира като член на групата „Ултрафутуро", споделяйки интереса към проблемите на човека/машината, техно- и био-етиката. Авторът се занимава и със социалната и духовна институция на църквата в условията на съвременното медийно общество и култура. Работите му поставят въпроси за вярата, истината, лъжата, лицемерието, жертвата, които той отнася към човешката ситуация встрани от официалните духовни институции. Понякога пърформативността е само елемент от процеса на създаване на неговите произведения, които представляват текстове, картини или обекти. Авторът изработва кръст („Червен кръст") от стъклени тръби, в който заменя функцията на луминофора (светещ прах) със символично количество от кръвта си, след което му поставя електроди и го изпълва с неонов газ. Заради кръвта цветът на светлината се променя и вместо в характерния за неона червен цвят, кръстът започва да свети в студено синьо. Очертанията му потрепват и се изменят. Виждаме образа магически нереален, сякаш на екран, с което художникът поставя въпроса едновременно за тялото и статуса на религиозните обекти (образи) в консуматорското общество. Границата между представата за „истина", условията на репрезентацията и политическото съществуване на човека, която го занимава, присъства и в работа, свързана непосредствено с движението „Окюпай" в Ню Йорк – ("What is your occupation?") бяла мъжка риза, върху предната част на която с кръвта си той изписва въпроса: С какво се занимаваш? / Каква е позицията ти?

ABOUT THE ARTIST

Anton Terziev often uses his body (blood and pain) to react to political circumstances or to ask moral and existential questions. Many of his performances and actions are realized as a member of the artists' group Ultrafuturo, where he shares an interest in the problems of the human/machine, in techno- and bio-ethics. The artist is also concerned with the social and spiritual institution of the church as embedded in the current media society and culture. His works are questions about faith, truth, lies, hypocrisy, and sacrifice, which he relates to the human condition outside of the official institutions of the spirit. Sometimes performance is just an element in the process of creation of his works, which might be texts, paintings or objects. He has produced a cross ("Red Cross") from glass tubes in which the function of the luminophore (light-emanating dust) has been replaced by a symbolic quantity of the artist's blood. He then hooks the tubes to electrodes and fills them with neon gas. As an effect of the blood, the color of the light changes and instead of the typical neon-red color, the cross glows in a kind of cool blue. Its outlines shimmers and shifts. We see an image that is magically unreal, as if projected on a screen. The artist asks a question about the body, as well as the status of religious objects (images) in a consumer society. The border between the notion of "truth", the conditions of representation and the political existence of man, which he is interested in, is also present in his work directly related to the Occupy movement in New York – "What Is Your Occupation?" – a man's white shirt is adorned with the title/question – what is your occupation, what is your position, which is stained with the artist's blood on the front.

Антон Терзиев, С какво се занимаваш? / Каква е позицията ти?, 2011, детайл, бяла риза, кръв; снимка: Катя Дамянова Anton Terziev, What Is Your Occupation?, 2011, detail, white shirt, blood; photo Katia Damianova

Антон Терзиев, Червен кръст, 2007, пърформанс (с помощта на Олег Мавроматти и Катя Дамянова); снимка: Катя Дамянова Anton Terziev, Red Cross, 2007, performance (with the assistance of Oleg Mavromatti and Katia Damianova); photo Katia Damianova

БЕРНД ОПЛ

BERND OPPL

ЗА 0gms

FOR 0gms

КУХНЯТА НА ИСИ-СОФИЯ,
07.12.2011 – 21.01.2012

THE KITCHEN AT ICA-SOFIA,
07.12.2011 – 21.01.2012

„Апартамент" е модел на собственото жилище на художника, изрязан прецизно в натрупани един върху друг бели листове хартия, формат А4. Промяната на мащаба на пространството е и смяна на гледната точка, на перспективата спрямо всекидневната среда на обитаване. В минималистичния триизмерен модел придобива дълбочина обективираният и дистанциран поглед на автора върху собственото му пространство на живеене, което би могло да е представата за дом. Отделните пластове хартия са като натрупани една върху друга банки памет, отмерващи преживяното време и превърнатите в неразличими архивни единици от спомени и събития. На границата между архитектурен макет и художествен обект, работата прави видима тънката граница между продукта, какъвто е всеки един апартамент, и емоционалното, човешко обживяване на пространството.

"Apartment" is a model of his own apartment that has been cut with great precision into a pile of white sheets of A4 paper. The change of scale of the space is also a change of perspective and viewpoint on the mundane living environment. The objectified and distanced gaze of the artist over his own living space becomes ever deeper in the minimal, three-dimensional model of the notion of "home". The single layers of paper are like piled up databases of memory counting the lived time, while becoming indistinguishable units in the archive of memories and events. On the border between architectural model and artistic object, the work makes visible the thin line between the apartment as a product and the emotion-filled, human-lived space.

Бернд Опл, Апартамент, 2012 Bernd Oppl, Apartment, 2012

ЗА ХУДОЖНИКА

Понякога клоустрофобични или страховити, работите на Бернд Опл показват магнетизма на празния свят на предметите. В него персонажите отсъстват за сметка на „явленията". Художникът създава архитектурни модели с тесни коридори, врати, лабиринтни пространства и различни интериори. Те често са заимствани от познати филмови продукции. Авторът ги заснема и показва като фотографии, повечето в малки размери и в дълбоки черни кутии, или ги превръща в движещи се машини/скулптури. Променяйки мащаба на образа и усещането за пространство, той включва тези „скулптури" в инсталации, като чрез камера представя движението им в реално време. Работите му са органично свързани с езика на киното и техниките на монтажа. Опл обаче замества всевиждащото око на (кино)камерата с безстрастната гледна точка на камерата за наблюдение. Това е човешкото око, изправено пред машините, произвеждащи образи. На този принцип са създадени и работата „Закъсняла стая", и „Рояк". Двете съществуват под формата на фотографии и инсталации с видеа в реално време. Зададеният механизъм на въртене на модела е това, което задвижва действието вътре в него. Появяват се необясними, нелогични и сякаш нечовешки елементи, явления или парадокси на пространството. Художникът изследва връзката между образите и човешките емоции/състояния. Полуотворена врата и част от коридор, водеща към друга полуотворена врата, е единственият елемент, умножен до безкрайност в „Закъсняла стая". Завъртането на модела създава усещане за маниакално повторение така, както полепващите черни частици по вратите и прозорците в „Рояк" – за погнуса и страх. Те хипнотизират зрителя.

ABOUT THE ARTIST

Sometimes claustrophobic or scary, the works of Bernd Oppl show the magnetic yet empty world of objects. Characters are missing at the expense of "phenomena". The artist creates architectural models with narrow hallways, labyrinthine spaces and various interiors. They are often borrowed from familiar movies. The author shoots these and then shows them as photographs – most are small-scale, lying in deep black boxes; some are transformed into moving machines/sculptures. By changing the scale of the image and the perception of space, he includes such "sculptures" in installations – using a camera he shows their movements in real time. Oppl's works are organically connected to the language of cinema and montage techniques. But he replaces the all-seeing eye of the (cinematic) camera with the cold viewpoint of the surveillance camera. It is the human eye confronted with image-producing machines. "Delay Room" and "Flock" are based on the same principle. The two exist in the form of photographs and installations with videos in real time. The mechanism rotating the model is what puts the action inside in motion. Unexplainable, illogical and almost human elements, phenomena and paradoxes of space appear. Thus the artist is investigating the relation between images and human emotions/conditions. A half-opened door and part of a hallway leading to another door is the only element, which is multiplied endlessly in "Delay Room". The rotating model creates the feeling of maniacal repetition, just as the swarming black particles on the doors and the windows in "Flock" create a sense of revulsion and fear. They all hypnotize the viewer.

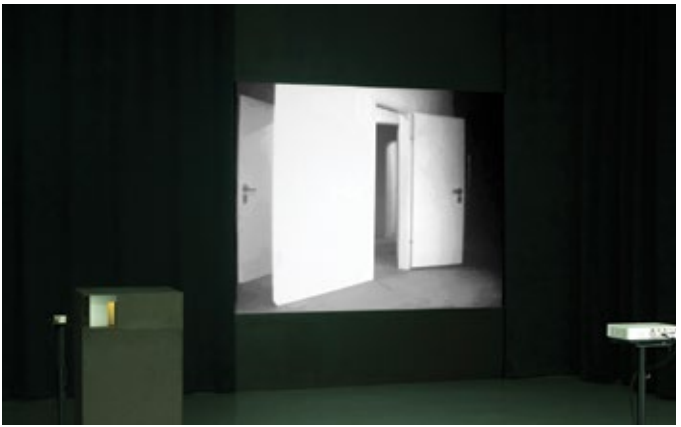

Бернд Опл, Закъсняла стая, 2012, МДФ модел, мотор, камера, видеопроектор, 80x120x80 см, луп в реално време, 4:3, черно&бяло; кадър от изложба в „ZMYKO", Forum Stadtpark, Грац, 2012; С благодарност на Галерия Кринцингер, Виена;
Bernd Oppl, Delay Room, 2012, MDF model, motor, camera, video projector, 80x120x80 cm, real time video loop, 4:3, b&w / silent; installation view at "ZMYKO", Forum Stadtpark Graz, 2012; courtesy of Galerie Krinzinger, Vienna;

Бернд Опл, Рояк, 2011, серия от шест фотографии 40x30 см / работата като видеоинсталация – Рояк, 2012, МДФ модел, мотор, камера, видеопроектор, луп в реално време, 4:3, черно&бяло; С благодарност на Галерия Кринцингер, Виена; Bernd Oppl, Flock, 2011, series of six photographs 40x30 cm / the work as video installation – Flock, 2012, MDF model, motor, camera, video projector, real time video loop, 4:3, b&w / silent; courtesy of Galerie Krinzinger, Vienna;

ВИКЕНТИ КОМИТСКИ

VIKENTI KOMITSKI

ЗА 0gms	FOR 0gms
КУХНЯТА НА ИСИ-СОФИЯ, 10.09. – 23.10.2010	THE KITCHEN AT ICA-SOFIA, 10.09. – 23.10.2010
0gms-ШКАФ 2, ГАЛЕРИЯ САРИЕВ, ПЛОВДИВ, 03.05. – 17.06.2011	0gms CABINET 2, SARIEV GALLERY, PLOVDIV, 03.05. – 17.06.2011
0gms-ШКАФ 3, W139, АМСТЕРДАМ, 14.10. – 20.11.2011	0gms CABINET 3, W139, AMSTERDAM, 14.10. – 20.11.2011
0gms-ШКАФ 4, PROMETEOGALLERY DI IDA PISANI, МИЛАНО, 21.09. – 22.10.2012	0gms CABINET 4, PROMETEOGALLERY DI IDA PISANI, MILAN, 21.09. – 22.10.2012

„Тайна градина" е хулиганска акция по засаждане на стрък канабис в чекмеджето на 0gms. Работата е едно от трите негови произведения, показвани през различно време в галерията. Във всички тях има находка, която авторът развива в конкретния момент, като така създава „бързи" произведения, носещи атмосферата на съвременната популярна култура и хаоса от огромното количество информация: „1:200" е коментар към мащаба на галерията – в най-малкото изложбено пространство в София (0gms) е вместен макет на най-голямата по площ галерия в града. „Сблъсък" пък е аудиоработа, в която зрителите чуват различни мелодии в двете си уши: основната тема на Джедаите от филма „Междузвездни войни" – „Нова надежда" и „Маршът на Империята". Сблъсъкът на мелодиите се осъществява на сетивно ниво, буквално в главата на зрителя, между двете слушалки.

The "Secret Garden" is a hooligan action to plant and grow a sprig of cannabis in the 0gms drawer. The work is one of the three works that he has shown at different times in the gallery. Each one is an idea that the artist has developed at the specific moment, creating "fast" artworks full of the atmosphere of contemporary popular culture and the chaos of information overload. The piece "1:200" is a commentary on the scale of the gallery – the smallest exhibition space in Sofia (0gms) hosts a scale model of the biggest gallery in the city. "Crash" is an audio piece in which the viewer listens to two different tunes in his/her two ears – the main Jedi theme from Star Wars ("New Hope") is played against the "March of the Empire". The crash of the two tunes is performed on a sensory level literally inside the head of the viewer and between the two earpieces.

Викенти Комитски, Сблъсък, 2011
Vikenti Komitski, Crash, 2011

Викенти Комитски, Тайна градина, 2011
Vikenti Komitski, Secret Garden, 2011

Викенти Комитски, 1:200, 2010 Vikenti Komitski, 1:200, 2010

ЗА ХУДОЖНИКА

Викенти Комитски е автор, чиито работи представляват безкрайни апроприации. Те се появяват от бриколаж на образи и информация, изграждайки представа за ролята на художника като за специфичен „редактор" във визуалната среда. През намерени обекти, усвоени образи от киното или интернет, текстове, фотографии, инсталации, рисунки, надписи в градската среда и т.н. авторът непрекъснато ни изправя пред загубената автономност на „произведението" в света, управляван от простите команди: копи, пейст и дилийт. Неговите работи често са направени така, че да могат да бъдат декомпозирани веднага след изложбата, превръщайки се в съвсем обикновени предмети. Те са нестабилни, временни образувания на смисъл, които изразяват характеристиките на съвременната култура на движение, ефимерност и „култ" към всеки следващ настоящ момент. В самия начин, по който са създадени, се съдържа перспективата за художника като лошо платен културен работник и за правенето на изкуство по-скоро като ентусиастки жест на креативност. Усвоявайки тази гледна точка, Викенти Комитски отправя коментар към елитарната територия на производство на изкуство. „Невъзможността за безработица в съзнанието на работещия" (2013) е реплика към известната работа на Деймиън Хърст „Физическата невъзможност на смъртта в съзнанието на живия". Тя представлява аквариум, в който плува жива риба-чистач. Авторът ни представя съществуването на човека от гледна точка на базисната необходимост за икономическо оцеляване, която подменя самия живот. Нетрайността и липсата на стабилност, които променят представата за време (за живота и смъртта), са основен проблем и в работата „Кой иска да живее вечно?" (2010).

ABOUT THE ARTIST

Vikenti Komitski is an artist whose works form a chain of endless appropriations. They spring out of a mixture of images and information; they build up the notion of the artist as a specific "editor" in the visual environment. Using found objects, images picked up from movies or the Internet, texts, photographs, installations, drawings, signage in urban space, etc. the artist is always confronting us with the lost autonomy of the artwork in a world ruled by simple commands – copy, paste, and delete. His works are often made so that they can be de-composed as soon as the show is over, reverting back to ordinary things. They are unstable, temporary formations of meanings expressing the features of the contemporary culture of movement, transience and the "cult" of the next moment. The very make up of the works contains the notion of the artist as a poorly paid cultural worker and of art as a rather enthusiastic gesture of creativity. Adopting such a viewpoint, the artist addresses his comments to the elite territories for art production. "The Impossibility of Unemployment in the Mind of Somebody Working" (2013) is a replica of the famous work by Damien Hirst entitled "The Physical Impossibility of Death in the Mind of Somebody Living". The work is an aquarium with a fish-cleaner living/working in it. The author is presenting the existence of man from the point of view of the basic necessity for economic survival, which substitutes for life itself. The impermanence and lack of stability that are changing the notion of time (of life and death) are also a leading issue in his work "Who Wants To Live Forever?" (2010).

Викенти Комитски, Кой иска да живее вечно, 2010, палатки от полиестер, вариращи размери; кадър от площада пред Националния дворец на културата, София, 2012; снимка: Иван-Александър Иванов Vikenti Komitski, Who Wants To Live Forever?, 2010, polyester tents, dimensions variable, installation view in front of the National Palace of Culture 2012; photo Ivan-Aleksandar Ivanov

Викенти Комитски, Невъзможността за безработица в съзнанието на работещия, 2013, кадър от изложба в галерия ИСИ-София; снимка: Димитър Солаков
Vikenti Komitski, The Impossibility of Unemployment in the Mind of Someone Working, 2013, installation view at the ICA-Sofia; photo Dimitar Solakov

ВОЙН ДЕ ВОЙН

VOIN DE VOIN

ЗА 0gms

FOR 0gms

0gms-ШКАФ 5,
ГАЛЕРИЯ „ГРЕГОР ПОДНАР”,
ЛЮБЛЯНА,
15.11. – 13.12.2013

0gms CABINET 5,
GALERIJA GREGOR PODNAR,
LJUBLJANA,
15.11. – 13.12.2013

Има ли нещо по-тривиално от „природата” на човешкото? Сякаш отегчен от нея, Войн де Войн се впуска в странно начинание – между философията и шоуто – да търси други „природни” модели. Совите може и да са символ на мъдростта, но нима могат да бъдат модел? Още със заглавието на кратката видеоработа („Совите не са модели”), авторът изглежда дава отговор, но и създава странна заблуда. Виждаме го облечен като в куклено шоу – още един герой от „Улица Сезам”, с шлифер и с „глава” на сова да се разхожда върху покрив, имитирайки хаотични движения на птица, – тръгва в една посока, после в друга, каца върху един комин, а след това върху друг и леко пооправя перушина. Проблемът е в това, че изглежда има нещо нагласено: твърде тихо е и твърде чисто, мухите жужат прекалено близо до камерата и коминът се срутва при първия опит за политане. Задавайки като че ли големия въпрос за човешкото, авторът подлъгва зрителите и ги завежда пред сцената, на която сякаш совите не са модели, защото съвсем не умеят да позират добре, а камо ли да летят.

Is there anything more trivial than the "nature" of humanity? As if bored by this "nature", Voin de Voin has entered into a strange undertaking between philosophy and spectacle in order to search for other "natural" models. The owl might be a symbol of wisdom but is it fit to be such a model? The author provides the answer in the title of his work ("Owls Aint Models"), but at the same time he creates a strange deception. We see him dressed as if in a puppet show – just another Sesame Street character – with a rain coat but with the "head" of an owl, walking along the roof mimicking the chaotic movements of a bird – staring in one direction, then another; perching on a chimney then on another while slightly rearranging his plumage. The problem is that there is obviously something prearranged in all of this – it's too calm and too clean; the flies are whizzing too close to the camera and the chimney collapses at the first attempt at a takeoff. While asking the grand question about humanity, the artist is tricking the viewers and leading them in front of a stage where owls seem not to be models because they cannot pose at all, let alone fly.

Совите не са модели, 2013, видео, 1′42′′; с благодарност на Галерия Сариев
Owls Aint Models, 2013, video, 1′42′′; courtesy Sariev Contemporary

ЗА ХУДОЖНИКА

„Какво е простото?" – това е един от въпросите в пърформанса „Философско казино". В него участват няколко човека, облечени като в „карнавал" (в смисъла на извънредна ситуация), на пода е колажирана серия от числа като при дама и се играе игра, в която трябва да се избира между различни философски въпроси и съждения. Какво по-просто от това, а именно – философията да бъде „сведена" до индустрия на шанса, до казино? Залогът обаче е другаде. Авторът изследва възможностите на изкуството днес да поражда смисли и да преобръща „очевидните" значения. Ключов инструмент за постигане на това е пърформативната ситуация, действието – както това на автора/изпълнителя, така и на самата публика. Наситени с множество образи, които бързо се променят, работите на Войн де Войн са вътрешно фотографски, дори и когато не са фотографии. Асоциацията е основен „психологически" принцип. Възможностите за различен смисъл се търсят на принципа на познатото, имитативното, това, с което зрителите са свикнали и което авторът преобръща. Затова и пърформансите му могат да наподобяват ролеви игри, да изглеждат сантиментални, прекомерно емоционални, странно невинни или порочни. Желанието е не да се успокои публиката, а да се възбуди; да бъде предизвикана да види „чудовища" в баналното или (езикови) кентаври в явни буквализми. Обектът „Социално чудовище" е знаков пример за последното. „Вкопчвайки" два черепа един в друг, Войн де Войн създава парадоксален образ-мутант „Социално чудовище". Работата изглежда солидна и тежка, показана е като увековечен музеен обект, обратното на всички очаквания (и теории) за живия организъм на обществото.

ABOUT THE ARTIST

"What is simplicity?" this is one of the questions asked in the performance "Philosophical Casino". Several persons take part, dressed as if for a carnival (meaning – an unusual situation); a set of numbers are placed on the floor like in the game of hopscotch; and a game is played out where one must choose between various philosophical questions and statements. What could be simpler than that – to reduce philosophy to the industry of chance, to a casino? The real stakes, however, lie elsewhere. The author is investigating the potential of art today to generate meaning and to overturn "evident" notions. A key tool for achieving this is the performative situation, the action – both that of the artist/performer, as well as of the audience itself. Saturated with a multitude of rapidly changing images, the works of Voin de Voin are internally photographic even when they are not photographs. Association is the main "psychological" principle. The possibilities for a different meaning are sought within the familiar, the imitative, that which the viewer is used to and which the author is turning upside-down. This is why his performances may look like role-playing games; they may appear to be sentimental, overly emotional, strangely innocent or wicked. The intent is not to calm the audience down but to arouse it; to challenge the audience to see "monsters" in the banal or (linguistics) centaurs in the obviously literal. The object "Social Monster" is a strong example of the latter. By "gripping" two skulls one within the other, Voin de Voin creates a paradoxical mutant image – "a social monster". The work looks solid and heavy, displayed like an ancient museum artifact, contrary to all expectations (and theories) about the living social organism.

Философско казино, 2013, интерактивен пърформанс; Социален център „Хаспел", София; Участници: Снежанка Михайлова, Андрю Фремонд-Смит, Стефани Балантайн, Боряна Росса, Илиана Георгиева, Веселина Сариева, Васил Илиев, Станимир Панайотов, Павлина Кръстева, Наталия Йорданова; снимка: Лубри

Philosophical Casino, 2013, interactive performance; Haspel Social Center, Sofia; participants: Snejanka Mihaylova, Andrew Fremond – Smith, Stephanie Ballantine, Boryana Rossa, Iliana Georgieva, Vesselina Sarieva, Vassil Iliev, Stanimir Panayotov, Pavlina Krasteva, Natalia Jordanova; photo Lubri

ГРУПОВА ИЗЛОЖБА

GROUP SHOW

ЗА 0gms

FOR 0gms

КУХНЯТА НА ИСИ-СОФИЯ,
01.02. – 10.03.2012

THE KITCHEN AT ICA-SOFIA,
01.02. – 10.03.2012

С въпроса „Каква рисунка биха сложили в чекмедже?" авторите се изправят пред задачата да разровят личните си „складове" и работни пространства. Дали там са най-старите скици или рисунки – тези, които са неуспешни, или най-ценни, а може би неприлични или пък вече забравени, – определя разликите в подхода на художниците: от това да се изобрази самото действие разглеждане на рисунки, до показването на „Карта за полицейска регистрация на лице". Част от работите са специално създадени за събитието, други са извадени от претършуваните чекмеджета и представени за първи път. Изпратени по пощата, факса или донесени на ръка, набързо направени или старателно подготвени, рисунките дават възможност на зрителя да се разрови в оставащото в повечето случаи скрито пространство на чекмеджето.

Куратори: Владия Михайлова и Иван Мудов

The question "What kind of drawing would you put in a drawer?" makes the artists participating in the exhibition face the task of ransacking their personal "storage" and workspaces. What these spaces hold – their earliest sketches and drawings, the worthless ones or the most valuable ones, the indecent or probably the now-forgotten ones – determines the different ways of approaching the task: from the choice of representing the action of reviewing the drawings to the act of exhibiting an individual's Police Registration Card. Part of the works have been created for the event, others have been taken out of the rummaged-through drawers and shown for the first time. Sent by mail, faxed or delivered by hand, hastily made or carefully prepared, the drawings allow the viewer to look inside the space of the drawer that in most cases remains hidden and closed.

Curators: Vladiya Mihaylova and Ivan Moudov

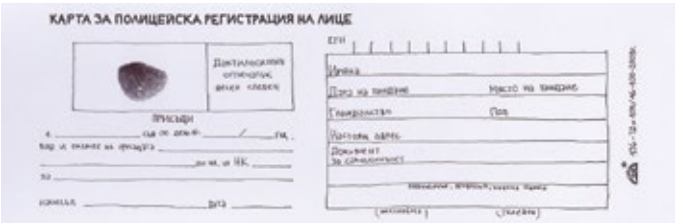

Искра Благоева, Всяко произведение на изкуството е неизвършено престъпление, 2012
Iskra Blagoeva, Every Work of Art Is an Uncommitted Crime, 2012

Красимир Терзиев, 2020. Нормален работен ден, 2012 Krassimir Terziev, 2020. A Normal Work Day, 2012

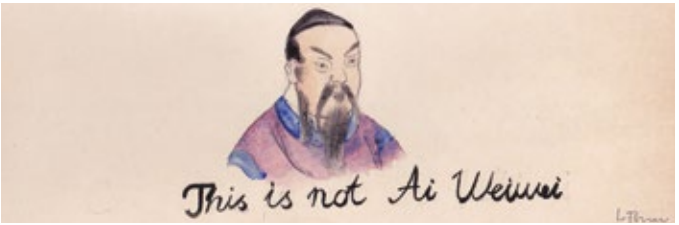

Коста Тонев, Това не е Ай Уейуей, 2012 Kosta Tonev, This Is Not Ai Weiwei, 2012

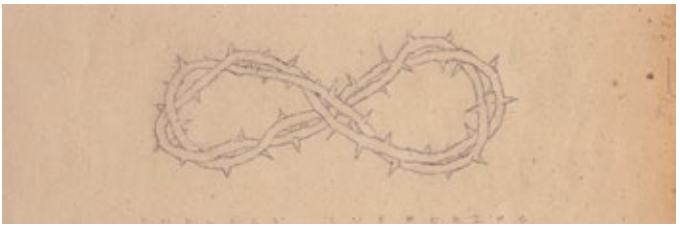

Правдолюб Иванов, Безкрайно страдание, 2012
Pravdoliub Ivanov, Endless Suffering, 2012

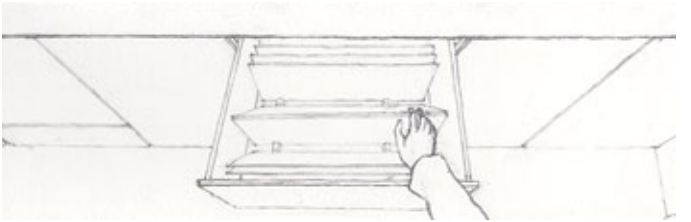

Кирил Кузманов, Неозаглавено, 2012 Kiril Kuzmanov, Untitled, 2012

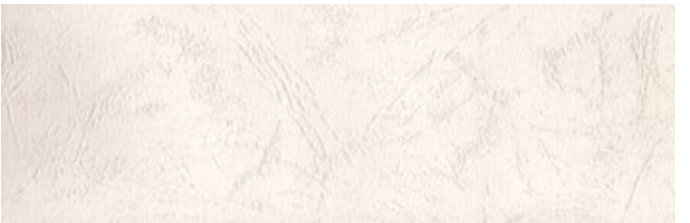

Чиприян Мурешан, Неозаглавено, сториборд за видео, 2010
Ciprian Mureşan, Untitled, storyboard for a video, 2010

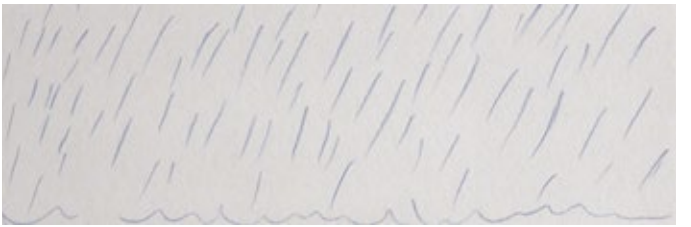

Стефания Батоева, Дъжд, 2011 Stefania Batoeva, Rain, 2011

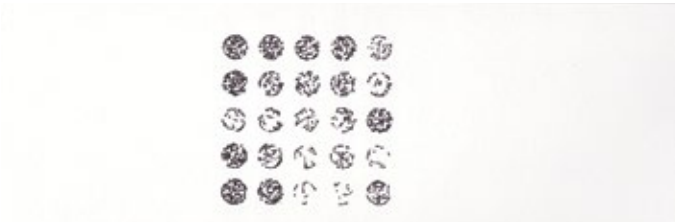

Никол Пруч, Мигриране, 2012 Nicole Prutsch, Migrating, 2012

Миná Минов, Неозаглавено, 2009 Miná Minov, Untitled, 2009

Якоб Шиихе, Рисунка на всички хора, в които съм бил тайно влюбен без да споменавам никога на никого за това, 2012 Jakob Schieche, Drawing of All the People I Was Secretly in Love with and Never Told Anyone About, 2012

Адриен Тиртийо, Скица за „Potato City", 2010 Adrien Tirtiaux, study for "Potato City", 2010

Викенти Комитски, Знаеш, 2011 Vikenti Komitski, You Know, 2011

ЗА ХУДОЖНИКА

ABOUT THE ARTIST

В Груповата изложба участват автори, които работят в различни области – скулптура, живопис, инсталация, видео. Част от тях вече са представяли свои произведения в рамките на самостоятелни изложби в чекмеджето на 0gms: Викенти Комитски, Стела Василева и Кирил Кузманов. Самата инициатива за галерията в чекмедже започна през 2010 г. с изложба на младия австрийски художник Адриен Тиртийо. А сред най-непосредствените изяви бе участието на 0gms в 14-тото Биенале в Джакарта с видеото на Коста Тонев „Самодостатъчна машина" (2009), представено от Кейджиро Сузуки. „Красотата не успя да спаси света" (2011) на Искра Благоева и „Сенки" (2011) на Стефания Батоева бяха показани в Пловдив и Амстердам като част от 0gms Cabinet – работа на Иван Мудов, в рамките на която той представя произведения на други художници, запазвайки формата на чекмеджето.

За настоящата изложба специално са поканени познатите на публиката Правдолюб Иванов, Красимир Терзиев и Вероника Цекова, а също и появилите се отскоро на софийската сцена Мина́ Минов и HR-Stamenov , който работи предимно в Италия и наскоро получи наградата „Trieste Contemporanea" за млад европейски художник. Изложбата включва произведения и на двама автори от Виена – Никол Пруч и Якоб Шиихе. Специално за събитието е и участието на румънския художник Чиприян Мурешан, чиито рисунки често са прерисувани репродукции на известни произведения от книги и каталози или такива, в които се появяват образи и фигури, свързани със социалистическо минало. Задавайки по този начин въпроса за автентичността на произведението, работите на Мурешан представляват находчиви ре-контекстуализации на образи, изровени от културната и визуална памет.

The Group Show features artists working across a range of media, including sculpture, painting, installation and video. Some of them, including Vikenti Komitski, Stela Vasileva and Kiril Kuzmanov, have already presented their works in solo exhibitions in the 0gms Gallery-Drawer. The idea to set up a gallery in a drawer was initiated in 2010 with an exhibition of the young Austrian artist Adrien Tirtiaux, one of the most recent events being the participation of 0gms in the 14th Jakarta Bienniale with the video "Self-sufficient Machine", 2009 by Kosta Tonev, presented by the artist Keijiro Suzuki.

"Beauty Failed To Save the World" (2011) by Iskra Blagoeva and "Shades" (2011) by Stefania Batoeva were exhibited in Plovdiv and Amsterdam as part of 0gms Cabinet – a project by Ivan Moudov within the framework of which he shows works by other artists while preserving the exhibition space of the drawer. Artists specially invited to take part in the present show include Pravdoliub Ivanov, Krassimir Terziev, and Veronika Tzekova, who have long been known to the

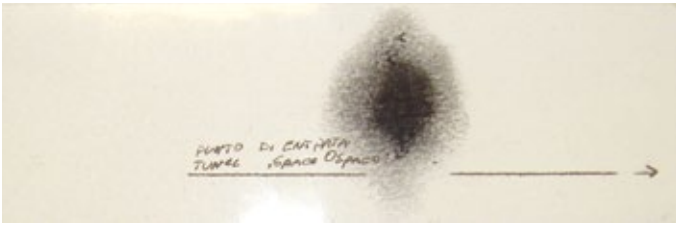

HR-Stamenov, Punto di entrata (Точка на влизане), 2012 HR-Stamenov, Punto di entrata (Point of Entry), 2012

Вероника Цекова, Тази страна нагоре, 2012 Veronika Tzekova, This Side Up, 2012

Стела Василева, Камион и човек на бял фон, 2012
Stela Vasileva, A Truck and a Man on a White Background, 2012

public, as well as the newly emerging artists on the Sofia art scene Miná Minov and HR-Stamenov, who works primarily in Italy and recently received the Trieste Contemporanea Award for young European artist. Among the invitees are also two young artists, Nicole Prutsch and Jakob Schieche, who work mainly in Vienna. A special participant in the event is the Romanian artist Ciprian Mureșan, whose drawings often represent famous artworks redrawn from publications in books and catalogues, or works featuring images and figures related to the socialist past. By raising the issue of the authenticity of a work of art, Mureșan's works are bright recontextualizations of images that seem as though dug up from cultural and visual memory.

ДИМИТЪР СОЛАКОВ

DIMITAR SOLAKOV

ЗА 0gms

КУХНЯТА НА ИСИ-СОФИЯ,
22.03. – 04.05.2013

0gms-ШКАФ 5,
ГАЛЕРИЯ „ГРЕГОР ПОДНАР",
ЛЮБЛЯНА,
15.11. – 13.12.2013

FOR 0gms

THE KITCHEN AT ICA-SOFIA,
22.03. – 04.05.2013

0gms CABINET 5,
GALERIJA GREGOR PODNAR,
LJUBLJANA,
15.11. – 13.12.2013

Работата „Exhibition View" използва средствата на фотографията, поставяйки под съмнение представата за нея като инструмент за създаване на „документи". Авторът прави фотография на фотографска изложба, която показва като къса кинолента, превъртаща се непрестанно на конструиран от него механизъм. Зрителите разполагат с 360° панорама на изложба на самия Димитър Солаков в галерията на Института за съвременно изкуство, София, на която експонирани върху стените на галерията могат да се различат някои от познатите до този момент фотографии на автора. Въпросите, дали това е реално или въображаемо събитие, и дали показаната в чекмеджето работа е документация от изложба или самостоятелно произведение, остават отворени. Реалното триизмерно пространство на галерията на ИСИ-София е превърнато в двуизмерен пейзаж, вместен в галерията-чекмедже.

"Exhibition View" uses the means of photography to question the notion of photography as a tool for the creation of "documents". The author has made a photograph of a photographic exhibition, which is shown as a short roll of film that is constantly rotating on a specially constructed mechanism. Viewers can see a 360° panorama of a show by the artist in the ICA-Sofia gallery, where one can see some of the artist's already known photos, looking as if hung on the walls of the gallery. The questions about the event – real or imagined; the show – is the work shown in the drawer a documentation of a show or a work on its own? – remain wide open. The real three-dimensional space of the ICA-Sofia gallery is transformed into a two-dimensional landscape squeezed into the drawer gallery.

Димитър Солаков, Exhibition View, 2013 Dimitar Solakov, Exhibition View, 2013

ЗА ХУДОЖНИКА

Димитър Солаков създава серии от образи с отворен край. Те започват да се развиват от конкретна идея – настроение, състояние, детайл или особеност на средата, и на базата на това акумулират образи. Работите му „съществуват" в състояние на постоянна промяна и възможност за пренареждане в конкретното пространство, в което са показани. Те са вглеждания в баналното, портрети, съзерцания, които представят елементи от градската или природната среда. В част от тях изразните средства на фотографията и видеото са обединени. Авторът добавя елемента време към образите, а тяхното удължаване („Extended Images") е опит не толкова за вглеждане, колкото за втренчване в определено състояние или картина. Серията от фотографии „Младост" е сред първите му работи. Тя се развива в крачка с динамиката на живеене на хората, заснети на фотографиите, и представлява ексхибиционистичен акт на художника, който снима собствения си живот и приятели. Купоните, кръвта, целувките и повръщането се смесват с природни пейзажи и фотографирани буболечки. Превръщайки в своя тема младостта, Димитър Солаков говори едновременно за инфантилността и свободното време, за социалната алиенация, но и за усещането за заедност и споделеност. Серията „Ant Guy"е сред неговите най-нови работи. Отделните видеа в нея са обединени от избора на гледна точка, на оптика спрямо света, която деформира образа. Тя превръща реалността в комикс, във въображаем свят, в който „авторът" живее.

ABOUT THE ARTIST

Dimitar Solakov creates series of open-ended images. They commence with a concrete idea – a mood, a state of mind, a detail or specific setting. On such a basis, images are accumulated. His works "exist" in a state of constant change and possibility, to be rearranged in the concrete space where they are shown. The works are acts of looking into the banal, portraits, and contemplations that show elements from the urban or natural environment. In some works, video and photography are united. The artist adds the element of time to the images, while their "prolongation" ("Extended Images") is an attempt not so much to peer but actually to stare into a certain condition or picture. One of his earliest works is the cycle "Youth". It evolves in tune with the life dynamics of the people in the photographs; an exhibitionistic act on the part of the artist, who shoots his own life and friends. The parties, the blood, the kisses and the puking mix with the landscapes and close-ups of bugs. In transforming youth into a theme, the artist is speaking equally of infantilism and free time, of social alienation but also of the feeling of being together and of sharing. The cycle "Ant Guy" is a new work. The single videos from the cycle are united by the choice of viewpoint and of optics when seeing the world – both deform the image. The approach transforms reality into comics, into an imaginary world where the artist lives.

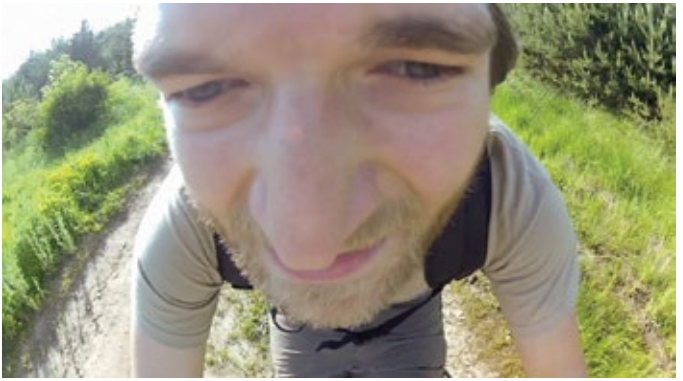

Ant Guy (2012 – продължава). Инсталация; девет видеа, 16:9, HD видео луп
Go Bike (2012), част от видеоинсталацията „Ant Guy"
Ant Guy (2012 – ongoing). Installation; nine videos, 16:9, HD video looped
Go Bike (2012), part of the "Ant Guy" video installation

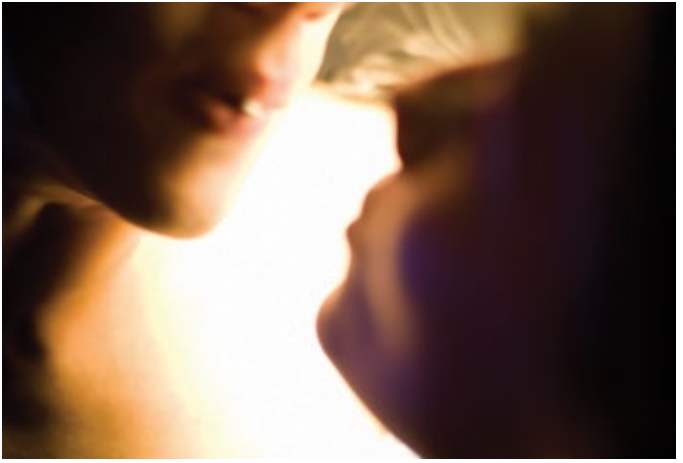

Младост (2009 – продължава), серия от фотографии, вариращи размери
Youth (2009 – ongoing), series of photographs, dimensions variable

ЕСТЕР КЕМПФ

ESTHER KEMPF

ЗА 0gms

FOR 0gms

МАГАЗИН НА CABARET VOLTAIRE, ЦЮРИХ, 10.06. – 11.09.2010

THE SHOP OF CABARET VOLTAIRE, ZURICH, 10.06. – 11.09.2010

0gms-ШКАФ 1, ГАЛЕРИЯ „HILGER CONTEMPORARY", ВИЕНА, 14.04. – 14.05.2011

0gms CABINET 1, HILGER CONTEMPORARY GALLERY, VIENNA, 14.04. – 14.05.2011

„L'Adultera" е сайт-специфична работа за чекмеджето на 0gms в магазина на Кабаре Волтер в Цюрих. Изследвайки възможностите и характеристиките на физическото присъствие на обектите, художничката оставя само рамката на чекмеджето, в която създава конструкция от предмети. Всичките те принадлежат към непосредствената материална среда на мястото. Авторката ги композира на принципа на баланса, симетрията, обема, създавайки своеобразна скулптура, която зрителите възприемат като колаж от отделни, фрагментарни елементи. Чекмеджето на 0gms е едно от множеството в магазина. Отваряйки го, зрителите имат усещането за нарушение, за странно прелюбодейство, което е загатнато в самото заглавие на работата.

"L'Adultera" is a site-specific work for the 0gms drawer in the gallery shop of Cabaret Voltaire in Zurich. Investigating the potential and physical presence of the objects, the artist has kept only the frame of the drawer where she creates a construction of objects. All of them belong to the immediate material surroundings. The artist composes them according to the principles of balance, symmetry, and volume, while creating a strange sculpture that visitors may see as a collage of fragmented elements. The 0gms drawer is one of many in the store. By opening it, the viewer has the feeling of disturbance, of a strange adultery, which is referred to in the title itself.

Естер Кемпф, Прелюбодейка, 2010 Esther Kempf, L'Adultera, 2010
(Title in English: Adulteress)

ЗА ХУДОЖНИКА

Работите на Естер Кемпф са сякаш моментни съзерцания, гледни точки, уловено време, което е „замразено" в статични съчетания от предмети. Повече или помалко сложни упражнения по гравитация, баланс, перспектива, хармония, те преподреждат, разсъбличат, „обелват" или доизмислят непосредствения свят, като създават неподозирани връзки между нещата в него. Една голяма част от тях са свързани с интерес към светлината и времето, които променят не само зрителния ъгъл, но и характеристиките, и образа на това, което виждаме. Във фотографията „Неозаглавена (Мимоходом)" художничката използва именно естествената дневна светлина, за да разкрие мимолетното взаимоотношение между предметите. То е подобно на момент на влюбване, който се появява случайно, създава неуловима точка на пресичане и изчезва с продължението на деня. Детайлите са изключително важни за работите на художничката. Тях можем да открием и в пространствените ѝ инсталации, повечето започващи от някаква конкретна идея, която виждаме „артикулирана" в пространството. „За Филомена" е работа, която пресъздава простия жест на повдигане на предмети при почистване на къщата. Тя носи името на жената, грижеща се за чистотата в галерията. Пространството е превърнато в домашен интериор, където е поместена конструкция от различни обекти. Всички те са взаимосвързани, балансирани един с друг и провесени от тавана така, че да се намират на равни отстояния от пода. Преместването на една книга от лавицата би разрушило конструкцията. Художничката използва гравитацията и всеобщото привличане на телата, за да създаде красива пространствена метафора на заедността, усещането за дом и грижата.

ABOUT THE ARTIST

The works of Esther Kempf are like momentary contemplations, viewpoints, and time captured "frozen" in static arrangements of objects. As exercises in gravitation, balance, perspective, and harmony, they rearrange, disrobe, peel or rethink the immediate world while establishing surprising links between the things in it. Quite a lot of them are rooted in her interest for light and time, which change not only the angle of vision but also the characteristics and the look of what we see. In a photograph "Untitled (En passant)", the artist uses natural daylight to reveal the transient interrelation between objects. It seems like the moment of falling in love, which happens accidentally, creates an elusive point of intersection and disappears with the day unfolding. The details are extremely important in the works of this artist. We can find them in her spatial installations, which usually start from a concrete idea that is later on articulated in space. "Für Filomena" is a piece that interprets the simple action/gesture of lifting objects while cleaning the house. The work is named after the gallery's cleaning lady. The space is transformed into a domestic interior where the composition of various objects is positioned. They are all interrelated, balanced and suspended from the ceiling so that they stay at an equal distance from the floor. The shifting of a single book would destroy the balance. The artist is using gravitation and the mutual attraction of objects to create a beautiful spatial metaphor about being together, the sense of home and caring.

Естер Кемпф, За Филомена, 2009, инсталация, (Галерия Бригите Вайс, Цюрих); маса, два стола, малък скрин, ПДЧ, книги, чаши за вино, кошче за боклук, стайно растение, рамкирано изображение, дървени летви, дървени клинове, въжета
Esther Kempf, Für Filomena / For Filomena, 2009, installation (Galerie Brigitte Weiss, Zurich); table, two chairs, small chest, chipboard, books, wine glasses, wastepaper basket, potted plant, framed image, wood slats, wooden wedge, cord

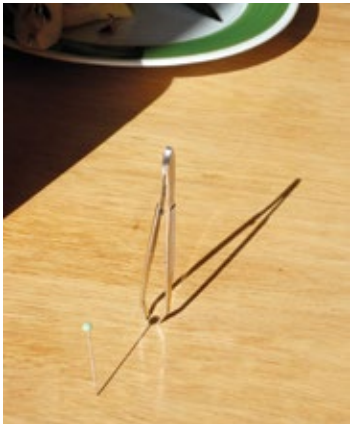

Естер Кемпф, Неозаглавена (Мимоходом), 2011, цветен принт, 30x22 см
Esther Kempf, Untitled (from the series En passant / In Passing), 2011, color print, 30x22 cm

ПЪЛНА СТРАНИЦА
FULL PAGE

Иван Мудов предлага страница от каталога на 0gms на благотворителния търг BID FOR BUILD, организиран от Фондация „Cassa di Risparmio di Modena" и галерия „Civica di Modena", с цел събиране на средства за възстановяването на областите, засегнати от земетресението в Емилия-Романя през май 2012. Организатор на търга е аукционната къща „Сотбис", като всички разходи са покрити от Фондация „Cassa di Risparmio di Modena".

Купувачът на страницата може да я използва или оформи по собствено желание, да я остави празна, да добави информация за притежание, образ или подпис.

Ivan Moudov offered a page from the 0gms catalogue at the charity auction BID FOR BUILD, organized by Fondazione Cassa di Risparmio di Modena and Galleria Civica di Modena to raise funds for the reconstruction of the areas affected by the earthquake in Emilia Romagna in May 2012. The auction house Sotheby's organized the event, while all the costs were covered by Fondazione Cassa di Risparmio di Modena.

The buyer of the page may use or design the page as he / she wishes, leaving it blank, adding information about the owner, an image or a sign.

Иван Мудов, Пълна страница, 2012, с благодарност на Федерика Бианкони и Марко Серальо
Ivan Moudov, Full Page, 2012, courtesy Federica Bianconi and Marco Serraglio

ЗОРАН ГЕОРГИЕВ

ZORAN GEORGIEV

За 0gms

FOR 0gms

КУХНЯТА НА ИСИ-СОФИЯ,
08.11. – 21.12.2012

THE KITCHEN AT ICA-SOFIA,
08.11. – 21.12.2012

0gms-ШКАФ 5,
ГАЛЕРИЯ „ГРЕГОР ПОДНАР”,
ЛЮБЛЯНА,
15.11. – 13.12.2013

0gms CABINET 5,
GALERIJA GREGOR PODNAR,
LJUBLJANA,
15.11. – 13.12.2013

В „Капител” е използван принципът на миража, за да създаде фокус, при който малък сувенир-капител в центъра на чекмеджето се оказва безплътен триизмерен образ. Чрез изместването и, буквално, скриването на реалния обект, авторът си играе с представите за тежест и лекота, като предполагаемата масивност и плътност на архитектурния елемент е заменена с лекотата на нематериалния, трептящ като холограма образ. Работата се отнася към проблемите, съдържащи се в идеята за културно наследство. Представата за пеметниците на културата като документи на времето и историческата „истина” е съотнесена с начина, по който те се употребяват в съвременността и се експлоатират от туристическата индустрия. На границата на кича „Капител” въплъщава идеята за културен популизъм, който крие потенциално в себе си и други политически пре-разпределения.

In "Capital" the mirage principle is used to focus attention on a small souvenir-capital in the center of the drawer, which turns out to be an immaterial three-dimensional image. By displacing and literally hiding the real object, the artist is playing with the notion of weight and lightness; the supposed mass and volume of the architectural detail is replaced with the immaterial image that oscillates like a hologram. The work refers to the problematic notion of cultural heritage. The idea of the cultural monument as witnesses to an era and historical "truth" is compared to the way in which the past is used by the present, while also exploited by the tourist industry. On the verge of kitsch, "Capital" embodies the idea of cultural pluralism, which is full of the potential for alternative arrangements.

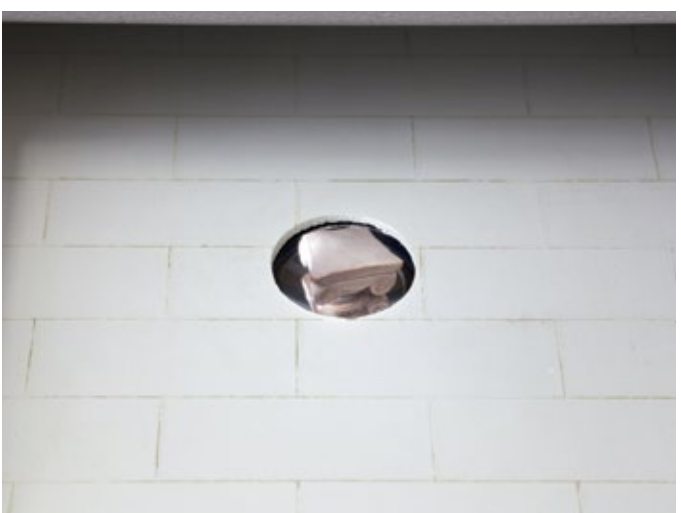

Зоран Георгиев, Капител, 2012 Zoran Georgiev, Capital, 2012

ЗА ХУДОЖНИКА

Как се създава минало в настоящето, какво и най-вече чие минало ще бъде то? Зоран Георгиев се занимава с тези въпроси в част от своите работи, свързани с различни упот-реби на „историческия" обект в съвременната култура на бърза храна, евтини сувенири и достъпен дизайн. Обектите и/или видеата му са преди всичко контекстуални. Те се отнасят към културните политики на паметта в съвременна Македония и България, където необходимостта от създаване на нови (пост- 1989) идентичности и преосмисляне на миналото водят след себе си форми на национализъм и нови визии за общество/общност. Художникът използва най-вече езика на редимейда. В „Триумфът на миналото" той поставя сувенир (умалено копие на новоиздигнатия паметник на Александър Македонски в центъра на Скопие) на мястото на победителя върху равната повърхност на обърнат постамент. Работата подчертава фалша, състезателността и кича в държавната политика на строителство на институции (паметници и музеи). Като че ли символиката на „новото" минало не е нищо повече от скъпо струващ декор на боливудска (балкан-вудска) продукция. С идеята, че има нещо (недо)направено в „историята", е свързана и работата „Кутията на Пандора". Върху количка са наредени оригинални кутии за части от IKEA, като авторът добавя надписа на продукта – Музей на съвременното българско изкуство. Обектът се отнася директно към продължилия години наред казус за създаването на такъв музей, който намира разрешение в набързо направен проект, част от подобна широкомащабна (национална) политика. Опростени като форма и директни, работите на Зоран Георгиев „разсъбличат" кича във визуалния език на популисткия национализъм чрез неподправена и някак сурова предметност.

ABOUT THE ARTIST

How does one create the past in the present, what kind of past and, above all, whose past would it be? Zoran Georgiev is concerned with these questions in works that are based on the use of "historical" items in the modern culture of fast food, cheap souvenirs and accessible design. His objects and/or video works are above all contextual. They refer to the cultural policies of present-day Macedonia and Bulgaria, where the necessity of creating new (post-1989) identities and of rethinking the past are leading to new forms of nationalism and visions of society and community. The artist uses the language of the ready-made. In "The Triumph of the Past", he has placed a souvenir (a reduced copy of the newly erected monument of Alexander the Great in Skopje) where the winner in a sports competition would be; however, the winners' stand has been turned upside-down. The work underlines the hollowness, the competitiveness and the kitsch in state policies aimed at the construction of institutions (monuments and museums). As if the symbolism of the "new" past is nothing more than the expensive décor for a Bollywood (or rather, a Balkany-wood) production. The idea that there is something not-quite-yet-produced in "history" is also present in "Pandora's Box". Original parts from an IKEA product are placed on top of a cart and the artist has added a sign – Museum of Contemporary Bulgarian Art. The object refers to the years-long debate about the founding of such a museum in the country, a debate that culminated with the construction of an unfinished and hastily produced surrogate, which is part of a hollow national policy for culture. With simplified form and direct appeal, the works of this artist "unmask" the kitsch in the visual language of populist nationalism through a kind of authentic and raw objectivity.

Зоран Георгиев, Триумфът на миналото, 2012, шперплатови плоскости, намерен обект (сувенир), 50x150x82 см Zoran Georgiev, The Triumph of the Past, 2012, plywood boards, found object (a souvenir), 50x150x82 cm

Зоран Георгиев, Кутията на Пандора, 2012, количка за пазаруване IKEA, шперплатови плоскости, 3 плоски опаковъчни кутии, колела за мебели, инструкции за монтаж, 100x80x113 см Zoran Georgiev, Pandora's Box, 2012, IKEA shopping cart, plywood boards, 3 flat packs, furniture casters, assembly instructions, 100x80x113 cm

ИСКРА БЛАГОЕВА

ISKRA BLAGOEVA

ЗА 0gms

FOR 0gms

0gms-ШКАФ 2,
ГАЛЕРИЯ САРИЕВ,
ПЛОВДИВ, 03.05. – 17.06.2011

0gms CABINET 2,
SARIEV GALLERY,
PLOVDIV, 03.05. – 17.06.2011

„Красотата не успя да спаси света" е работа, носеща поетично заглавие за провала на идеала, въплъщение на единството между истина, добро и красота. Художничката преформулира известната фраза на Достоевски от романа „Идиот", като разглежда въпроса за красотата от гледна точка на съвременната индустрия. Върху light box, като на витрина, в чекмеджето са подредени използвани силиконови импланти за гърди. Изкуствената студена светлина, прозираща през силикона, създава усещането за отчуждена, безплътна красота. Поставени един до друг в две редици и „стегнати" в рамката на чекмеджето, обектите са „дисциплинирани" от художничката по специфичен начин. Търсеният перфекционизъм сам по себе си е коментар към насилието на съвършената липса на дефекти.

"Beauty Failed To Save the World" is a work with a poetic title. It refers to the failure of the ideal, which was the embodiment of the unity between truth, good, and beauty. The artist reformulates Dostoyevsky's famous words from the novel "The Idiot". She looks at the notion of beauty from the viewpoint of today's industry. As if in a shopwindow, in the drawer she has arranged used silicone breast implants on a light box. The artificial, cold light coming through the silicone creates the sensation of detached immaterial beauty. Placed in two rows next to each other and "clasped" by the drawer frame, the objects are strangely disciplined. The level of perfection is itself a commentary on the violence of the perfect lack of deficiencies.

Искра Благоева, Красотата не успя да спаси света, 2011
Iskra Blagoeva, Beauty Failed To Save the World, 2011

ЗА ХУДОЖНИКА

В голяма част от своите работи Искра Благоева се занимава със съвременната индустрия на красотата, като често използва предметния свят на козметичните салони и клиниките за естетическа медицина. Художничката се стреми да направи видим психологическия профил на личността, който предполага тази култура в съвременността, като подчертае инфантилността и суетата, върху които са изградени рекламните послания за удоволствие, осъществяване и успех. В легло с дунапренен матрак (чиито цвят напомня разтопени бонбони и ванилов сладолед) са вградени епилатори, включващи се с едно просто натискане на бутон. Обектът „Можеш ли да почувстваш това, принцесо?" е с форма, подобна на познатите легла от пирони на фокусниците, и създава представа едновременно за дискомфорт, болка и вдетинена наивност. Работата е представена по забавен начин като ироничен коментар към фантазмения свят на "Барби" културата. За Искра Благоева това представлява не толкова критика, колкото вглеждане в доминиращите представи за женственост. Работите ѝ са наблюдения върху образа на жената, за които използва различни материали през митологията и фолклора до езика на лайфстайл фотографията и рекламата. Повечето от тях са картини, които често изобразяват "маниакални" лица и фигури. Живописта ѝ далечно напомня опростената яснота на ренесансовите портрети, която художничката съчетава с хиперреалистичността на дигиталните образи. „Обичай себе си" е (като че ли) автопортет, в който едно от най-популярните послания на съвременната култура е доведено до крайност в нарцистичен жест на автоканибализъм.

ABOUT THE ARTIST

In many of her works, Iskra Blagoeva deals with the current beauty industry. She often uses the objective world of cosmetic salons and clinics for aesthetic medicine. The artist is trying to make visible the psychological profile of the person who supports this culture today; she emphasizes the infantile and vain basis of the advertising messages of pleasure, fulfillment and success. A bed with a foam mattress (colored like melted candy or vanilla ice-cream) is implanted all over with epilators that are switched on by a simple push of one button. The sculpture "Can You Feel This, Princess?" is shaped like a magician's bed of nails, insinuating discomfort, pain and at the same time infantile naiveté. The piece is presented in an amusing way; it is an ironic comment on the phantasmal world of Barbie culture. For Iskra Blagoeva it is not so much a picture but a process of looking into the dominant notions of femininity. Her works are observations on the image of the woman, in which she uses various materials from the domain of mythology and folklore, all the way to the language of life-style photography and advertising. Most of them are pictures representing "manic" faces and figures. Her paintings are vaguely reminiscent of the simplified clarity of early Renaissance portraits combined with the hyper-reality of the digital image. "Love Yourself" is (perhaps) a self-portrait in which one of the most popular messages of current culture is brought to extremes in the narcissistic gesture of self-cannibalism.

Искра Благоева, Можеш ли да почувстваш това, принцесо?, 2013, „фокустническо легло", 180x80 см, матрак пяна, 28 епилатора Iskra Blagoeva, Can You Feel This, Princess?, 2013, "fakir bed", 180x80, foam mattress, 28 epilators

Искра Благоева, Обичай себе си, 2009, акрилни бои върху платно, 30x30 см Iskra Blagoeva, Love Yourself, 2009, acrylic on canvas, 30x30 cm

КАМЕН СТОЯНОВ

KAMEN STOYANOV

ЗА 0gms

FOR 0gms

КУХНЯТА НА ИСИ-СОФИЯ,
08.07. – 01.09.2010

THE KITCHEN AT ICA-SOFIA,
08.07. – 01.09.2010

Работата „Малка история за „КУЛТУРА" е свързана с почти единствения седмичник за култура и изкуство в България – в. „Култура". Авторът използва едно издание на вестника, изтрива информацията от неговата заглавна страница и вместо нея напечатва кратка история. Тя е разказ на жена (куратор в случая), която преди години, по настояване на малкия си племенник, искала да купи някакъв вестник. Тя поискала от продавачката такъв, който продава рядко и най-вероятно ще изхвърли или върне обратно. Вестникът, който получила, бил в. „Култура". По ироничен начин в работата си художникът превръща самата история в документ и я публикува на заглавната страница като водещо събитие. Така проблемът за потребността от култура е изведен на преден план, а самият вестник е представен като „елитарна" територия, срещаща безразличието на масовата публика.

"A Small Story about 'Kultura'" concerns the only weekly publication for art and culture in Bulgaria – "Kultura" newspaper. The author uses a copy of the newspaper, erasing the information from its front page and instead printing another short story. It is the story of a woman (in this case, a curator) who wanted to buy some newspaper at the urging of her young nephew. She asked the seller for a newspaper that does not sell much and might be discarded or returned later. She got a copy of "Kultura". zly the artist transforms the very story into a document, which is published on the front page as a lead story. Thus the problematic need for culture is highlighted, while the very newspaper is treated as elite territory encountering the indifference of the mass audience.

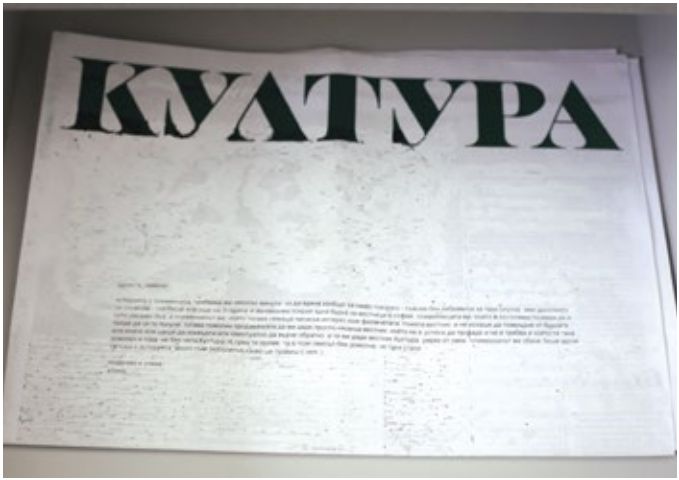

Камен Стоянов, Малка история за „КУЛТУРА", 2010
Kamen Stoyanov, A Small Story about "KULTURA", 2010

ЗА ХУДОЖНИКА

Можем ли да преглътнем официалната културна политика – е въпрос отвъд проблема за идентичността, който Камен Стоянов отнася към инструментализирането на художника като културен производител. Чрез абсурдни начини на употреба на думата „култура" авторът разказва истории на границата с иронични коментари. В пърформаса „Пренасяйки култура" той използва един от най-познатите продукти за представяне на „българското" – киселото мляко, разказвайки за популизма и обезценяването на художествения продукт. Подобно на търговец на дребно, за своя изложба в Марибор пътува с кола от София, чиито багажник е пълен с предварително закупено кисело мляко „Cultura". На откриването се представя за рекламно лице и продавач на българска „culture", а посетителите могат да си вземат кофичка мляко за 1 евро или подписана за 2 евро. Въпросът защо марката е изписана на латиница, вместо на кирилица, е само един от абсурдите, разказани в пърформанса, „разигран" като политическа сатира. В работите си художникът използва подобни „намерени" парадокси (така, както и обекти или места в градското пространство), запазвайки популярния формат и езика на медиите. „Културна мусака", например, е видео произведение във вида на тв кулинарно шоу, в чиято основа стои реалното предложение на българското посолство в Япония да го подкрепи за участието му в триенале в Нагоя, като изпрати готвач за откриването. Във видеото нелепата случка е разказана между реалността и фикцията, като за отправна точка е използван известният български сумо борец Котоошу, чието любимо ястие е мусаката. Влизайки в ролята на готвача, Стоянов се съпоставя като художник със спортиста по отношение на „значението" си за българската дипломация.

ABOUT THE ARTIST

Can we swallow official cultural policies? This is a question, which, beyond the problem of identity, is located by Kamen Stoyanov in the zone where artists are instrumentalized as cultural producers. The artist tells stories that sound like ironic comments where the absurd use of the word "culture" is the main hero. In his performance "Bringing Culture", he uses one of the most familiar products signifying Bulgaria – yogurt – while speaking of populism and the devaluation of the artistic product. Just like a street vendor, he traveled by car from Sofia to Maribor, Slovenia, for his show. The trunk was full of yogurt containes labeled as "Cultura". At the opening, he played the role of an advertisement agent promoting and selling Bulgarian "culture", while the audience could buy a container of yogurt for one euro, or with an autograph – for two euro. The question is why the label is in Latin leters instead of Cyrillic. This is just one of the many absurd sketches played out and told by the artist performing in the genre of political satire. In his other works, the artist often uses "found" paradoxical stories (just like objects or places in the city), preserving the popular format and language of media. For instance, "Cultural Mousaka" is a video work in the form of a TV cooking show. It is rooted in a real proposition by the Bulgarian Embassy in Tokyo to support the participation of the artist in the triennial in Nagoya (Japan) by sending a special cook for the opening. In the video, the ridiculous story is told between reality and fiction; its starting point is the famous Bulgarian Sumo wrestler Kotooshu, whose favorite dish is mousaka. Playing the role of a cook, Stoyanov compares himself as an artist to the athlete in terms of the significance each of them has for Bulgarian diplomats.

Камен Стоянов, Пренасяйки култура, 2010, пърформанс
Kamen Stoyanov, Bringing Cultura, 2010, performance

Камен Стоянов, Културна мусака, 2010, кадър от видео 9’45’’, фотографии, 2 маслени картини (всяка 30x40 см) Kamen Stoyanov, Cultural Mousaka, 2010, videostill from video 9’45’’; photos, 2 oil paintings (each 30x40 cm)

КИРИЛ КУЗМАНОВ

KIRIL KUZMANOV

ЗА 0gms

FOR 0gms

КУХНЯТА НА ИСИ-СОФИЯ,
26.05. – 25.07.2011

THE KITCHEN AT ICA-SOFIA,
26.05. – 25.07.2011

„(При)видността на съдържанието" е минимален („лаконичен" - KK) жест на намеса в пространството на галерия 0gms. Художникът премахва дъното на чекмеджето, като така изправя зрителите пред празния сив под на кухнята и съдържанието на шкафа, част от който е самото чекмедже. В откритото отдолу пространство съвсем ненадейно стават видими разни не-изложбени предмети. Промяната на „перспективата" подчертава институцията като рамка на произведението. Работата провокира съмнение в навиците на гледане: докъде „стига" галерията и откъде „започва" чекмеджето? Авторът разколебава зрителя в това, което той вижда, като по този начин поставя въпроса за съдържанието, неотменно свързан с формата на представяне и с вида на нещата. „(При)видността на съдържанието" е коментар към очакванията, с които хората съществуват и натоварват света около себе си.

"The (Dis)appearance of the Content" is a minimal ("laconic" - KK) gesture of intervention in the space of the 0gms gallery. The artist has removed the bottom of the drawer. The viewer is confronted with the blank grey floor of the kitchen and the contents of the cabinet, part of which is the drawer itself. In the space revealed beneath there are all sorts of non-exhibition-friendly objects. The change of "perspective" points out the institution as a frame for the work. It raises suspicion about our habitual ways of looking at things: how far does the gallery "go" and where does the drawer "start"? The author confuses the viewer with what she/he sees while posing a question about the content, a question closely linked to the form of presentation and the look of things. "The (Dis)appearance of the Content" is a commentary on the expectations that people have and impose on the world around them.

Кирил Кузманов, (При)видността на съдържанието, 2011, кадър от видео
Kiril Kuzmanov, The (Dis)appearance of the Content, 2011, video still

ЗА ХУДОЖНИКА

Кирил Кузманов често създава визуални или смислови парадокси, изследвайки възможностите произведението на изкуството да съществува подобно на „грешка в системата", като (не)функционален обект, (не)материалност/идея, „чисто" отражение и др. Посредством различни медии (от фотография, видео и обекти, до акции и намеси), чрез текст или действие художникът разклаща реда в „(при)видната" картина и доминиращите очаквания. Смяната на перспективата отваря възможност за преразпределяне на връзките между нещата. Работите му се занимават с условията и йерархиите на властта, (политическото) съществуване на човека, формите на общност и др. Част от тях имат за основа кратки фрази или риторични въпроси – акцията/видео „Кой контролира контролиращите?"(2009-2011). Авторът отправя такива питания към конкретни ситуации, но ги поставя и като въпроси за „смисъла" на изкуството, отнасяйки се с ирония към обобщенията и мета-разказите. „Отговорът на всички въпроси" е видео портрет, в който надува карнавална свирка, чиито пронизващ звук изчерпва възможния смисъл. Отвъд съдържанието остава формата на представяне на изкуството, която художникът изследва между всекидневния живот, територията на институцията, паметта и опита на зрителите. Техните тела, участия/действия и сетивни усещания често довършват произведенията. За да влязат в изложбената зала например, те трябва да преодолеят съпротивлението на движеща се в обратна посока пътека („Неозаглавен обект", (2008)-2012). Поставена на входа, работата едновременно коментира конкретната институционална среда и ни кара да мислим за условността на представата за изкуство, която се променя спрямо политиките, очертаващи границите с действителността.

ABOUT THE ARTIST

Kiril Kuzmanov often creates visual or semantic paradoxes. Thus he investigates the potential for an artwork to exist much like the "flaw in the system" as a (non)functional object, a (im)material/idea, a "pure" reflection and so on. Using a variety of media (from photography, video and objects to actions and interventions), through text or action, the artist disturbs the order of the "(in)visible" picture and dominant expectations. The change of perspective opens up possibilities to redefine relations between things. His works deal with the conditions and hierarchies of power, the (political) existence of man, forms of communality and so on. Some works are based on short phrases or rhetorical questions, for instance the action/video "Who Controls the Controllers?" (2009-2011). Here the author asks questions in specific circumstances, but he also positions them as questions about the "meaning" of art, while keeping his ironic stance towards generalizations or meta-narratives. "The Answer to All Questions" is a video-portrait in which he blows a carnival whistle; its piercing sound exhausts all possible meanings. Beyond content remains the form of representing art – the artist investigates it in the space between everyday life, the territory of the institution, the memory and the experiences of the viewers. Their bodies, participation, actions and sensory sensations often complete his works. In order to enter the exhibition space, sometimes the viewers must overcome the resistance of a moving track that aims to transport them back out of the space ("Untitled Object", [2008]-2012). Positioned at the entrance of a space, this work is both a commentary on the specific institutional environment while at the same time it forces us to think about the relativity of presenting art – the conditions change, depending on the politics defining the border between art and reality.

Кирил Кузманов, Отговорът на всички въпроси, 2009-2010, 2 кадъра от видео, DVD, NTSC, 4:3, звук, 30'', луп Kiril Kuzmanov, The Answer to All Questions, 2009-2010, 2 still images, video on DVD, NTSC, 4:3, sound, 30'', loop

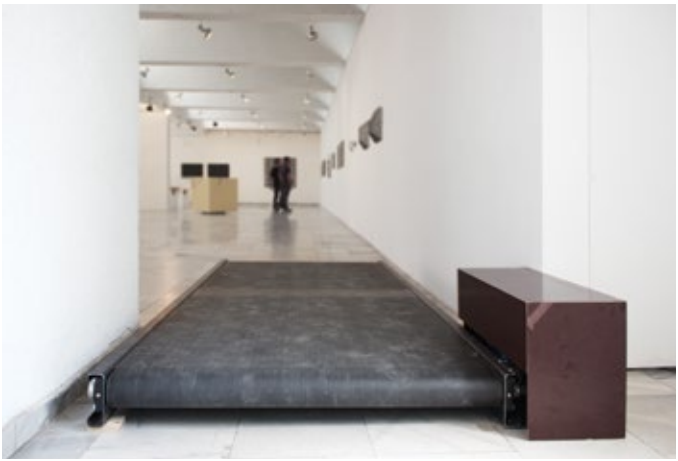

Кирил Кузманов, Неозаглавен обект, (2008)-2012, обект 16x300x140 см разположен на входа на изложбено пространство; транспортна лента (движеща се обратно на посоката на влизане с 4.5 км. в час), метална конструкция, електрически мотор с редуктор, шперплат; изглед от изложба в Софийска градска художествена галерия
Kiril Kuzmanov, Untitled Object, (2008)-2012. Object 16x300x140 cm at the entrance of the exhibition space; industrial textile rubber band (moving opposite to the entry at 4.5 km per hour), steel elements, electric motor with reducer, plywood; installation view: Sofia City Art Gallery

КОСТА ТОНЕВ

KOSTA TONEV

За 0gms

0gms-ШКАФ 3,
W139, АМСТЕРДАМ,
14.10. – 20.11.2011

0gms-ШКАФ 4,
PROMETEOGALLERY
DI IDA PISANI, МИЛАНО,
21.09. – 22.10.2012

„Самодостатъчна машина" е видеоработа, в която с кинематографичен подход художникът показва просто и наглед абсурдно действие. Във видеото той почиства стара прахосмукачка, приличаща на малък робот от ретро sci-fi филм, със собствения ѝ маркуч. Така авторът поставя акцент върху характеристиките на обекта, вместо върху неговото предназначение. Обръщането на прахосмукачката към самата нея в случая е базисен подход на естетизация, при която предмет от всекидневната среда е лишен от своята функция и е превърнат в обект на/за изкуство. В композицията, разкриваща се пред статичната камера, по пърформативен начин е включено и тялото на художника. Работата представлява съзерцателно самолюбуване на действието като буквализирана метафора за самодостатъчността на изкуството.

For 0gms

0gms CABINET 3,
W139, AMSTERDAM,
14.10. – 20.11.2011

0gms CABINET 4,
PROMETEOGALLERY
DI IDA PISANI, MILAN,
21.09. – 22.10.2012

"The Self-sufficient Machine" is a video work in which cinematographic means are used to show a simple and almost absurd action. In the video the artist is cleaning up an old vacuum cleaner with its own hose; the gadget looks like a small robot from a retro sci-fi film. He is emphasizing the characteristics of the object, not its function. Turning the vacuum cleaner back onto itself is a basic way of aestheticizing this object from everyday life, which is detached from its function and transformed into an object of/for art. The composition in front of the static camera involves the performing body of the artist. The work is a contemplative act of self-enjoyment; it is seen as a literal metaphor for the self-sufficiency of art.

Коста Тонев, Самодостатъчна машина, 2009 Kosta Tonev, Self-sufficient Machine, 2009

ЗА ХУДОЖНИКА

Съчетаването на езика на киното с този на живописта във видео произведения или фотографии е характерно за начина, по който работи Коста Тонев. Художникът се интересува от връзката между образ и текст (съвсем директно присъстващи в някои от неговите картини), като създава различни условия за „прочит" на произведението. Виждаме пуст среднощен асфалтов път, а на него – паднал настрани велосипед с въртящо се колело. Камерата бавно се приближава към велосипеда, приплъзвайки се на височина малко над асфалта и накрая се концентрира във въртящите се спици. Там се различава набрания до момента километраж. Видеото „Смъртта на велосипедиста" е колкото работа за баналната безличност на смъртта, толкова и сцена, извадена от криминален или хорър филм. Художникът търси тази връзка чрез избирането на ъгъла на камерата, композицията на кадъра, светлината и най-вече звуковите ефекти. Интересът към времето и предметността на образа във видеоарта са съчетани с подчертана сценичност като знак за връзката между изкуството и киноиндустрията. Разпознаваме (прочитаме) образи, които вече са въплътени в социалното/културно въображение. Отнесена към концептуализма, към работите на Брус Науман и Пиеро Манцони, фотографията „Магическа основа" отново предполага визуалната памет и опит на зрителя. Тя е „скулптурна" (ре)композиция, в която тялото на художника по пърформативен начин замества обекта на изкуство, повдигнат на магическата основа – постамент. Авторът акцентира върху средата/„декора" и показва как „самостоятелният" език на изкуството може да бъде ефект от самодостатъчността на културните машини, произвеждащи реалността.

ABOUT THE ARTIST

Combining the languages of cinema and painting in video works or photographs is typical for the work of Kosta Tonev. He is interested in the relationship between image and text (which is prominent in some of his paintings) while creating various conditions for "reading" the piece. We can see an empty paved road in the middle of the night; on the road – a bicycle has fallen to one side with the front wheel still spinning. The camera slowly approaches while floating on a level slightly above the asphalt to finally focus on the spinning spokes. One can see the mileage on the odometer. This video, "The Death of the Cyclist", is as much a work about the banality of death as it is a scene taken from a crime or horror movie. The artist seeks such associations through the choice of camera angle, the framing of the shot, the lighting and most of all – the sound effects. His interest in the time and object qualities of the image in video art are matched by theatricality as a sign for the links between visual arts and cinema. We can recognize (read) images that have already been implanted into the social/cultural imagination. Next to conceptualist works by Bruce Nauman or Piero Manzoni, for instance, the photograph "Magic Base" once again presupposes a level of visual memory and awareness on the part of the viewer. It is a "sculptural" composition where the performing body of the artist replaces the art object, which is elevated on a magical base – the pedestal. The artist focuses on the environment/décor while demonstrating how the "autonomous" language of art might be an effect of the self-sufficient cultural machines that are producing reality.

Коста Тонев, Магическа основа, 2010-2013, фотография, 80x110 см
Kosta Tonev, Magical Base, 2010-2013, photograph, 80x110 cm

Коста Тонев, Смъртта на велосипедиста, 2013, кадър от видео 3’5’’, детайл
Kosta Tonev, The Death of the Cyclist, 2013, videostill from video 3’5’’, detail

ЛАЗАР ЛЮТАКОВ

LAZAR LYUTAKOV

За 0gms

0gms-ШКАФ 3,
W139, АМСТЕРДАМ,
14.10. – 20.11.2011

0gms-ШКАФ 4,
PROMETEOGALLERY
DI IDA PISANI, МИЛАНО,
21.09. – 22.10.2012

Работата „Комфортът на по-малкия" е специално направена за чекмеджето на 0gms. В нея художникът използва два различни по размер модела на първия пластмасов стол в света, проектиран от известния датски дизайнер Вернер Пантон през 1959/60 г. Поставени един върху друг в композиция, далечно напомняща „Пиета" на Микеланджело, те са представени на границата между дизайна, сувенира и намерения обект на изкуство. Работата е свързана с интереса на художника към изследване на предмети на дизайна от гледна точка на културните, социални и икономически взаимоотношения, въплътени в тях. В случая това е „култовият" стол Пантон, който днес е достъпен в e-bay и може да бъде вместен дори в чекмедже. На принципа на матрьошката малкият стол е върху по-големия, намиращ се в чекмеджето-галерия, което е част от шкафа-галерия, показан в пространството на галерия W139 в Амстердам.

For 0gms

0gms CABINET 3,
W139, AMSTERDAM,
14.10. – 20.11.2011

0gms CABINET 4,
PROMETEOGALLERY
DI IDA PISANI, MILAN,
21.09. – 22.10.2012

"The Comfort of the Small One" was made specifically for the 0gms drawer. The artist uses two different-sized models of the world's first plastic chair, which was created by the famous Danish designer Verner Panton in 1959/60. Placed one on top the other, the composition of the chairs reminds us of Michelangelo's "Pieta". The objects are presented on the border between design, souvenir and found object. The work exemplifies the artist's interest in investigating design objects from the viewpoint of the cultural, social and economic relations embodied in such objects. In this case, it is the classic Panton chair, which is available today on E-bay and can be placed even in a drawer.

Лазар Лютаков, Комфортът на по-малкия, две пластмасови столчета, 2011 Lazar Lyutakov, The Comfort of the Small One, two miniature plastic chairs, 2011

ЗА ХУДОЖНИКА

Изглежда сякаш Лазар Лютаков ни показва „света" такъв, какъвто е: столове, обувки, лампи, истински чушкопеци, оригинален карате филм и т.н. Предмети (и образи) от всекидневието са непокътнато пренесени в изложбеното пространство. Зад разтоварената от условности и естетизации простота обаче се крие интерес към обектите (преди всичко предмети на дизайна) и към живота, който те въплъщават. Авторът се занимава с тях най-вече в качеството им на културни продукти, разкриващи специфични икономически и социални механизми, показвайки промяната в стойността им, зависима от времето, мястото и тяхната непосредствена функция. „Фейюе" е популярна марка спортни обувки, произвеждащи се в Китай от средата на 20-ти век, където се употребяват най-вече от практикуващите бойни изкуства. Художникът показва шест чифта, които следват оригинала, но са направени от различни компании и за различни пазари: от евтини имитации за вътрешния китайски пазар до разпространената по цял свят френска марка, откупила правата през 2006 г. Съпоставяйки разликите в дизайна и предназначението, в цената и мащаба на разпространение на обувките, авторът разкрива някои от условията на съвременните глобални пазари, на които културните специфики се експлоатират като екзотика и се капитализират от Запада. Подобна връзка стои и в основата на серия от лампи, изработени от художника по модели „направи си сам", публикувани в съветска книга за дома. Лазар Лютаков поставя въпроса за „уникалността" на обектите между „икономиката" на свободното време, модата на рециклираните предмети и самоделен дизайн, и (придобита) стойността на художественото произведение.

ABOUT THE ARTIST

Lazar Lyutakov seems to be showing us the "world" as it is: chairs, shoes, lamps, an actual pepper roaster, an original karate film and so on. The objects (and images) from everyday life are transported into the gallery space. Behind this simplicity, which has been relieved of either conditions or anesthetization, there is an interest in things (mainly design objects) and the life they exemplify. The artist is concerned with them mainly in their capacity as products of culture that reveal specific economic and social mechanisms. He demonstrates the changes in their value depending on the time, the place and their immediate function. "Feiyue" is a popular brand of sports shoes manufactured in China since the middle of the 20th century, where they are used mainly by people practicing martial arts. The artist show six pairs of shoes that follow the original model but are made by different companies for different markets: from cheap imitations made for the internal Chinese market to the international French brand, which bought the trademark in 2006. By comparing differences in design and function, in price and scale of distribution, the artist reveals the conditions of the current global market, where cultural specificity is exploited as exotic and something to be capitalized on by the West. Similar relations are embedded in a cycle of lamps made following "do-it-yourself" models from a Soviet-era book for the home. Lazar Lyutakov asks questions about the "uniqueness" of objects located between the economy of free time, the trend for recycling and self-made design, as well as the (acquired) value of the artwork.

Лазар Лютаков, Без заглавие (Фейюе), 2013, шест чифта спортни обувки направени в Китай
Lazar Lyutakov, Untitled (Feiyue), 2013, six pairs of sport shoes made in China

Лазар Лютаков, Без заглавие (Серия от лампи), 2008-продължава, кабел, електрически крушки, пластмасови части; кадър от изложба в SongSong, Виена, 2012
Lazar Lyutakov, Untitled (Lamp series), 2008-ongoing, cable, light bulbs, plastic parts, installation view at SongSong, Vienna, 2012

ЛУБРИ

LUBRI

ЗА 0gms

FOR 0gms

0gms-ШКАФ 5,
ГАЛЕРИЯ „ГРЕГОР ПОДНАР”,
ЛЮБЛЯНА,
15.11. – 13.12.2013

0gms CABINET 5,
GALERIJA GREGOR PODNAR,
LJUBLJANA,
15.11. – 13.12.2013

Нима е възможно все още да се създават „нови” образи? Не са ли те добре забравените, колажирани, претворени, симулирани, театрализирани стари образи? Изложбата 0gms Crops в чекмеджето-галерия със сигурност не е изложба на „нови” образи. Тя е „кропната” ретроспектива от вече съществуващи работи; „поизрязано” и наместено в пространството повторение – нещо като „втора природа” (ако използваме заглавието на една от последните самостоятелни изложби на автора). С голяма доза ирония авторът изразява разбирането си за фотографията – не като „откривателство” и със сигурност не като творба, носеща усещане за уникалност. Напротив, фотографията е начин да видиш света като в „размазано” огледало: той изглежда познат, образът му се повтаря, но някак по друг начин – леко замъглен, малко разбъркан, красиво или пък отвратително различен.

Is it still possible to create "new" images? Aren't they simply well-forgotten, recreated, simulated, and theatrical old images? The 0gms exhibition "Crops" in the drawer-gallery is surely not a show featuring "new" images. It is a "cropped" retrospective of already existing works; a repetition that has been "cut down" and squeezed into the space – something like "second nature" (to use the title of one of the artist's last solo shows). With a strong dose of irony, the author expresses his view on photography; it is not a process of "discovery" and surely not a means of creating a work of art that carries the mark of uniqueness. On the contrary, photography is a way of seeing the world as if in a "smudged" mirror: the world looks familiar, its image is reproduced but in a different way – slightly "fogged up", somewhat confused, beautifully or repulsively different.

Crops за 0gms, 2013; множество фотографии
Crops for 0gms, 2013; various photographs

ЗА ХУДОЖНИКА

Фотографиите на Лубри са като живота – не този, който живеем, а онзи, който фантазираме. Космополитният свят на парти-културата, на хомо- и метросексуалността, се слива с всекидневието и в работите му е представен така, че да покаже, до каква степен нищо човешко не ни е чуждо. Въпреки това обаче авторът съвсем не иска да каже, че всички сме равни, дори напротив – вътрешните йерархии са емоционални и непрекъснато се променят. Лубри ни показва не просто поп-образи, а как те проникват в тъканта на всекидневния свят и го преобръщат. Това, което виждаме, е животът на сцена без ясни очертания, която мигновено се пре-колажира. Начинът да ни превърне в зрители на това, което снима, е да ни въвлече емоционално или буквално да ни „надруса". Образите във фотографиите му имат сякаш достатъчната свобода да се самосъздават – да се превръщат в това, което искат да бъдат днес и което може да е различно от онова друго, което биха искали да бъдат утре. Неустоимото желание за самопредставяне авторът ни показва, като използва крайности – от състояние на безтегловност до оргазъм. Фотографиите му улавят множество различни емоции, но неизменно ги засилват и хиперболизират. Създава се усещане за постоянно траеща екстатичност. Самото заснемане на кадрите изглежда като рефлекс. Находката е в бързината на улавяне на момента – онзи, който може да задържи усещането за преход и мигновеното себе-(пре)-композиране.

ABOUT THE ARTIST

Lubri's photographs are like life itself – not the one we are living, but the one we fantasize about. The cosmopolitan world of party culture, of homo and metro sexuality, merges with everyday life and in his work it is represented such that it is obvious that nothing human is beyond us. However, the artist does not want to say that we are all equal, not at all; it's actually the opposite – inner hierarchies are emotional and they are constantly changing. Lubri shows us not simply pop images, but also the way they infiltrate the fabric of the everyday world, turning it upside down. What we see is life on a stage with no clear outlines, which are being instantaneously reconfigured. He makes us viewers of what he is photographing by involving us emotionally or even literally "drugging us". The images in his photographs seem to have enough freedom to redefine themselves – to turn into what they want to be today, which might be different from what they will want to be tomorrow. The irrepressible desire for self-representation is shown by the artist by using extremes – from the state of weightlessness to orgasm. Lubri's photographs capture a multitude of emotions while constantly reinforcing and hyperbolizing them. The sensation of permanent ecstasy is achieved. The very act of shooting seems like a reflex. The key is in the speed of capturing the moment – the moment that is able to preserve the feeling of transition and instant self-(re)-configuration.

Untitled and Getting Ready for the Opera,
неопределено време / no particular time
in www.lubrikante.blogspot.com

МАКСИМИЛИАН ПРАМАТАРОВ
ЗА 0gms

MAXIMILIAN PRAMATAROV
FOR 0gms

КУХНЯТА НА ИСИ-СОФИЯ,
06.02. – 16.03.2013

THE KITCHEN AT ICA-SOFIA,
06.02. – 16.03.2013

„Не гледната точка, а гледката" включва четири поларoидни фотографии, свързани с кратък текст (едновременно и заглавие на работата). Авторът иска да насочи вниманието обратно към самостоятелния език на фотографията и сложната ѝ връзка с реалността. Той акцентира върху конкретния образ чрез графично добавени GPS координати върху работите, които в случая са разчетими единствено от физически невъзможна за наблюдателя гледна точка. Преосмисляйки взаимовръзките между обектива и света, авторът отнема гледната точка на зрителя (скрива обектива), за да го върне обратно към гледката и реалността. Ако приемем, че концептуалният подход „разчита" образа като текст, а дигиталният го де-ре-композира в пиксели, то работите на Максимилиан Праматаров коментират и двата, връщайки се към „старата" представа за фотографията като уловено време и документ на „погледа", разкриващ света.

"It's Not the Viewpoint, It's the View" involves four Polaroid photographs that are linked by a short text (which is also the title of the piece). The artist Maximilian Pramatarov aims to point out once again the autonomous language of photography and its complex links to reality. He focuses on the concrete image by adding GPS coordinates to the works. These, however, are only visible from viewpoints physically impossible for the viewer to assume. Rethinking the relation between the lens and the world, the author takes away the viewer's viewpoint (by hiding the lens) and turns him/her back towards the view and reality. If we accept that the conceptual approach reads the image as a text while the digital one de/recomposes it into pixels, then the works of Maximilian Pramatarov comment on both, while going back to the old notion of photography as captured time and a document of the "gaze" that reveals the world.

Максимилиан Праматаров, Не гледната точка, а гледката, 2013 Maximilian Pramatarov, It's Not the Viewpoint, It's the View, 2013

ЗА ХУДОЖНИКА

Максимилиан Праматаров използва богат и разнороден инструментариум – от поларoиди до оптически технологии, за анимиране на образите. Фотографиите му се доближават до представата за „пунктум" на Роланд Барт*, която художникът интерпретира като точка на пресичане между реално и въображаемо и превръща в своя интуиция за фотография. В почти всички негови работи водещо е усещането за хармония и синхрон между (лично) чувството, времето и образа: „Натюрморти" на цветя, ограничителни ленти или „чисти" морски пейзажи върху поларoиди; интериори на изоставени сгради, превърнати в живописни композиции; фотографии, при които образът се променя с движението на зрителя – къща светва с червена светлина, проблясват фарове на кола, появяват се странни светлинни ефекти в реални природни пейзажи; наблюдават се игри с фокуса и т.н. Изборът на конкретен фотографски подход и изразни средства като текст, цвят, движение, се определя от съчетанието между мястото и обекта във всеки отделен кадър. Работите на Праматаров просто се „получават". Те са (лични, понякога интимни) светове, които той споделя чрез въображението и фантазията, така че да предложи някакъв имагинерен втори ред, друг план, който надхвърля реалността. Именно в това се състои крехката връзка на авторство между черно-белия, сякаш документален, кадър на момиче в парк, от чиито ръце излизат светкавици, и фотографията на „фототапет" с нощен градски пейзаж (може би гледка от прозорец), залепен на стена така, че грубата материалност на контакти и греди буквално да пресича „гледката".

* „Пунктум" е детайл в кадъра, който привлича вниманието на зрителя и е пресечна точка между символния /културен ред на образа и неуловимия личен усет.

ABOUT THE ARTIST

Maximilian Pramatarov uses a rich and varied set of instruments – from the Polaroid photograph to optical devices and technologies for animating the image. His photographs are close to the notion of "punctum" coined by Roland Barthes*, which the artist interprets as a point of intersection between the real and the imaginary; this notion is his own intuition about photography. Almost all of his works are dominated by a sense of harmony and synchrony between (personal) feeling, time and image: "Still-lifes" of flowers; restricting lines or "pure" seascapes on Polaroid photographs; interiors of abandoned buildings transformed into painterly compositions; photographs in which the image changes with the movement of the viewer along its surface – a house blinks with red light, the headlights of a car are flashing, strange lighting effects are seen in actual views of nature; a lot of playing around with the focus and so on. The choice of a concrete photographic approach and means of expression such as text, color, and movement is defined by the combination of place and object in each individual frame. Pramatarov's works seem to "just happen". They are (personal and sometimes intimate) worlds that he shares with imagination and fantasy so that he can offer some kind of a secondary imaginary plane that transcends reality. And this is precisely where the delicate links between the authorship of vastly different images are contained – the black-and-white almost documentary photograph of a girl in the park from whose hands emit lightning(s) and the photograph of "photographic wallpaper" with a night cityscape (or maybe a view through the window) glued on a wall so that the rough materiality of light switches and beams literally trespasses through the "view".

* Punctum is a detail in the image, which attracts the viewer's attention and is the point of intersection between the symbolic/cultural order of the image and the imperceptible individual intuition.

Максимилиан Праматаров, Имам светлини, 2012, 110x100 см
Maximilian Pramatarov, I've Got Headlights, 2012, 110x100 cm

Максимилиан Праматаров, Застрелян град II, 2011, 60x90 см
Maximilian Pramatarov, Shoot City II, 2011, 60x90 cm

МАРИЕЛА ГЕМИШЕВА

MARIELA GEMISHEVA

ЗА 0gms

FOR 0gms

КУХНЯТА НА ИСИ-СОФИЯ,
19.10. – 26.11.2011

THE KITCHEN AT ICA-SOFIA,
19.10. – 26.11.2011

В проекта си „Guns and Roses Oil" Гемишева използва аромата като средство за изразяване на усещане за красота и насилие. Чекмеджето на галерия 0gms е изпълнено с патрони за автомат Калашников (АК-47), в които е налято чисто розово масло, примесено с малко количество барут. Полученият по този начин „парфюм" е представен в специално деформирани за проекта патрони, които заместват традиционните мускали. Гравирането на името на авторката и на проекта върху тях е едновременно подпис върху произведението, но и модна марка. Двойният му статут, характерен за начина, по който Мариела Гемишева работи, връща към разсъждението за стойността на художественото произведение сред множеството от обекти и атрибути на съвременната модна индустрия.

In her project "Guns and Roses Oil" Gemisheva uses aroma as a means of evoking a sense of beauty and violence. The 0gms gallery-drawer is full of bullets for the Kalashnikov (AK-47) machine gun. Pure rose oil, mixed with a little bit of gun powder, has been poured into the cartridges. The "perfume" thus produced is presented in specially deformed bullets and cartridges that substitute for the traditional phials. The names of both the artist and project are engraved on the cartridges – at the same time a signature and a trademark. The dual status of the object, typical for the work of the artist, brings back the debate on the value of the work of art among the multitude of objects and attributes of the current fashion industry.

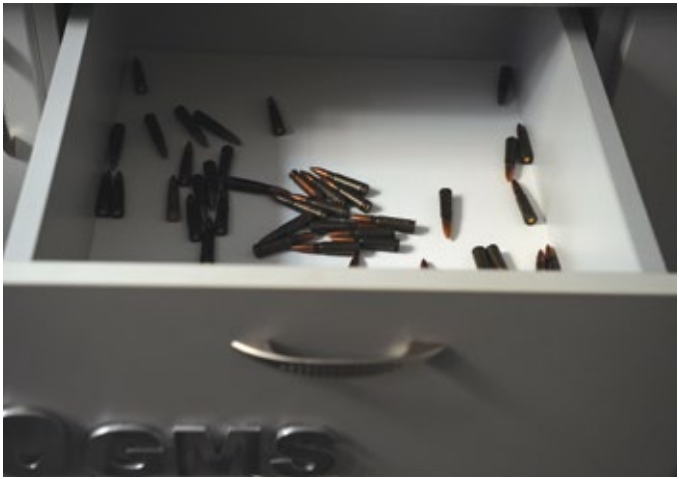

Мариела Гемишева, Guns and Roses Oil, 2011; снимка: Димитър Дилков
Mariela Gemisheva, Guns and Roses Oil, 2011; photo: Dimitar Dilkoff

ЗА ХУДОЖНИКА

Директни, провокиращи и подчертано „луксозни", модните и артистични пърформанси, художествени обекти и проекти на Мариела Гемишева са изпълнени с усещане за пищност и особено тържество на личността. Те изграждат определена представа за стил, като атрибутите, образите и агресивността на модата са сложен език за създаване и изразяване на индивидуалност. Авторката работи на границата между мода и изкуство, дефиле и пърформанс, аксесоар и художествен обект. Тя често използва средствата на модната фотография, за да създаде образи, в които едновременно разделя и събира „life" (живот) и „style" (стил). Произведенията ѝ са форма на себеоткриване и споделяне. В тях виждаме като че ли самодостатъчния свят на доминираща женственост, която се определя от невидимия реален живот зад обектива на камерата. Отсъстващото, липсващите реални фигури, към които се отнася, художничката замества със собствения си образ – променен, поставен в различни роли или действия, насложен един върху друг или мултиплициран в пространството. Един от последните ѝ пърформанси „Multi-Me" изразява идеята за самостоятелния женски свят, като използва за това именно стила – модната марка „Мариела Гемишева". Художничката удвоява образа си в жест на самообожание. За да повтори и размножи обръщането към себе си, тя създава свои „клонинги" в пространството – в случая нейните ученици, облечени в модела на дрехата от фотографията. Пърформансът е свързан с работи като „Извън себе си" (2002), в която тя се „вглежда" в различни женски персонажи, и граничния „Автопортрет" (2008).

ABOUT THE ARTIST

The in-your-face, provocative and clearly "luxurious" fashion and artistic performances, objects and projects of Mariela Gemisheva are full of a sensation of exuberance and the peculiar triumph of individuality. They create a special notion of style, while the attributes, images and aggression of fashion make up a complex language for creating and expressing the self. The artist works on the border between fashion and art, the catwalk and the performance, accessory and art object. She often uses the means of fashion photography in order to create images where she simultaneously unites and divides "life" and "style". Her works are a form of self-discovery and sharing. We can see in them the seemingly self-sufficient world of dominating femininity, which is defined by the invisible real life on the other side of the camera. The absent, missing real persona to which the artist refers are often substituted by her own image – transformed, placed in various different roles and actions, superimposed one on top of the other or multiplied in space. One of her recent performances "Multi-Me" expresses the idea of the autonomous female world while using the trademark and style of "Mariela Gemisheva". The artist duplicates her image in a gesture of self-adoration. In order to repeat and multiply this turning towards herself, she creates "clones" in space – her students dressed up in the clothes from the "star" photograph of the piece. This performance is linked to works such as "Out of Myself" (2002) where she is "looking" into various female personas, as well as the seminal work "Self-portrait" (2008).

Мариела Гемишева, Multi-Me, 2012, фотоинсталация и пърформанс, фотография, седем модела /участници, снимка: Александър Нишков
Mariela Gemisheva, Multi-Me, 2012, photo installation and performance, photography, seven models / participants, photo: Alexander Nishkov

МИХАЕЛ ВАЙДХОФЕР

MICHAEL WEIDHOFER

ЗА 0gms

FOR 0gms

КУХНЯТА НА ИСИ-СОФИЯ, 02.07. – 20.07.2011

THE KITCHEN AT ICA-SOFIA, 02.07. – 20.07.2011

Работата „Без заглавие" е намеса със светлина в конкретна пространствена среда. Художникът свързва чекмеджето, където се намира 0gms, с офиса на Института за съвременно изкуство–София: насочен лазерен лъч, чийто източник е скрит в чекмеджето, преминава през дупка в стената между кухнята и офиса, като попада върху случайни предмети и хора, и придобива различна видимост в зависимост от условията в околната среда. Минималистична по форма, работата е разгърната в пространството рисунка, за която са използвани основни елементи като точка, линия и цвят. Тя очертава граница в пространството, като че ли с желанието да изгради странна и забавна охранителна система на достъп около галерия 0gms.

The "Untitled" piece is an intervention with light in the concrete spatial situation. The artist links the drawer where 0gms is with the office of ICA-Sofia. A precisely directed laser beam, whose source is hidden inside the drawer, "cuts" across the wall separating the kitchen from the office, landing on accidental objects and people. It also changes depending on the conditions in the space. The minimal form of the work evolves in space as a drawing in which some basic elements are used – point, line, and color. The beam defines a border in space as if trying to build up some strange yet amusing security system for access to 0gms.

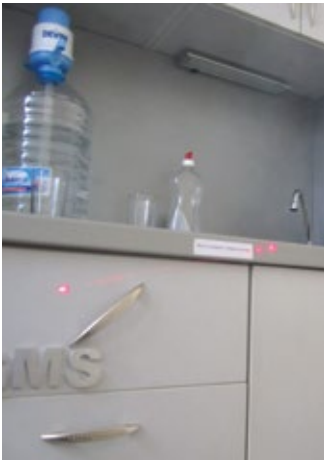

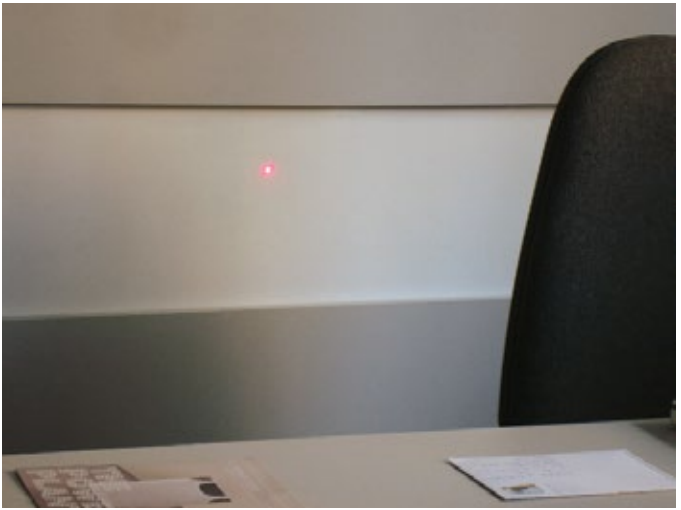

Михаел Вайдхофер, Без заглавие, 2005 Michael Weidhofer, Untitled, 2005

ЗА ХУДОЖНИКА

Минималистични по формата си, работите на Михаел Вайдхофер използват основни елементи като точка, линия и цвят, за да очертават граници в пространството. Това могат да са корди, ленти, провесени електрически крушки, боядисани в черно; дъги, нарисувани с тебешир или с графит. Художникът дава възможност да „дорисуваме" това, което виждаме. Сякаш нещо, което е отнето, може да бъде намерено отново. Ключов елемент за това е линията, която авторът използва като универсална „граматическа" единица или инструмент за създаване на образи и предмети. Линията е ориентир. Тя може да направи видимо разстоянието между двете най-отдалечени точки на апартамента му и така да създаде геометрия, в която да се вмести жизненото пространство. От този опит на художника до създаването на обекти, които представляват петте платонови тела, свързани със стихиите на земята, водата, въздуха, огъня и на космоса като цяло, има сякаш само една крачка. Не е ли това завръщане към отдавна остарелия, но прост и ясен език на геометрията? Макар и свързана с абстракция в работите му, тя е по-скоро опит за приближаване до непосредствеността на света.

ABOUT THE ARTIST

The minimalistic works of Michael Weidhofer use basic elements such as point, line and color to define borders in space. These might be cords, bands, suspended electric light bulbs painted black; arcs in chalk or graphite. The artist provides us with the opportunity to finish what we see. It seems as if something that has been taken away might be found again. A key element for this is the line, which the artist uses as a universal "grammatical" unit or a tool for the creation of images and objects. The line is a reference point. It can make visible the distance between the two most distant points in his apartment and thus create a geometry for the living space itself. From here to the creation of objects referring to the elements of earth, water, air, fire and the cosmos as a whole, there is only one step, it would seem. Is not this a return to the good, old, simple, and clear language of geometry? Although connected with abstraction, in the works of this artist geometry is more of an attempt to approach the immediacy of the world.

Михаел Вайдхофер, Пет тела (Платонови), 2012
[Тетраедър: заварена стоманена конструкция от вида, използван за железобетон; Икосаедър: горещо лепен картон; Додекаедър: пластмасови поставки за цветя (поставени върху пластмасови саксии), свързани едни към други със стоманена тел; Октаедър: гипсокартон, лепен със строително лепило, шпаклован и изшкурен; Куб: пенопластов изолационен материал за сгради, лепен, шпаклован върху укрепените ъгли и мрежа]
Michael Weidhofer, Five Solids (Platonic), 2012
[Tetrahedron: welded construction steel as used for reinforced concrete; Icosahedron: hotglued cardboard; Dodecahedron: plastic plant-supports (sitting on top of a plastic pot) wired together with steel wire; Octahedron: plaster drywall connected with construction adhesive, spackeled with a filler and sanded; Cube: styrofoam house insulation glued together, spackeled on top of reinforced corners and net]

Михаел Вайдхофер, Най-дългата възможна дистанция между две точки в моя апартамент (892 см), 2004-2007, ламбда принт 107x30 см
Michael Weidhofer, Größtmögliche Distanz zweier Punkte in meiner Wohnung (892 cm), 2004-2007, lambdaprint 107x30 cm, (Title in English: Longest possible distance between two points in my apartment (892 cm))

ПЕТЕР ФРИТЦЕНВАЛНЕР

PETER FRITZENWALLNER

ЗА 0gms

КУХНЯТА НА ИСИ-СОФИЯ,
15.12. 2010 – 15.01.2011

0gms-ШКАФ 1,
ГАЛЕРИЯ „HILGER CONTEMPORARY", ВИЕНА,
14.04. – 14.05.2011

FOR 0gms

THE KITCHEN AT ICA-SOFIA,
15.12. 2010 – 15.01.2011

0gms CABINET 1,
HILGER CONTEMPORARY GALLERY, VIENNA,
14.04. – 14.05.2011

В работата си „Знаят ли те нещо, което ние не знаем?" художникът изгражда механизъм, който функционира така, че зрителите виждат резултата, но не и причината за определено действие. В чекмеджето е скрит въртящ се магнит, който привлича и мести дребни предмети, поставени върху кухненския плот. Те потрепват и леко се изместват без видима причина. Работата активира зрителя, като цели да предизвика изненада, която художникът съотнася с психологическото състояние на очакване. „Знаят ли те нещо, което ние не знаем?" е въпрос, свързан със структурата на подозрението. Зададен по ироничен начин, той се отнася най-вече към обобщената представа за зрителя в съвременната култура, използваща често ефекти и трикове, за да инструментализира човешкото внимание.

In his piece "Do They Know Something We Don't?" the artist has constructed a mechanism which functions such that the viewer can see the result but not the cause of the particular action. A rotating magnet is hidden inside the drawer; it attracts and moves around small objects placed over the kitchen cabinet. The objects tremble slightly and move lightly for no obvious reason. The work activates the viewer by triggering a surprise similar to the psychological state of suspense. "Do they know something we don't know?" is a question connected to the structure of suspicion. Asked ironically, it refers mostly to the generalized notion of the viewer in contemporary culture, which often uses special effects and tricks to instrumentalize human attention.

Петер Фритценвалнер, Знаят ли те нещо, което ние не знаем?, 2011
Peter Fritzenwallner, Do They Know Something We Don't?, 2011

ЗА ХУДОЖНИКА

ABOUT THE ARTIST

Каква е връзката между движение, действие и изображение? Има ли механизъм за създаване на (абстрактна) живопис? Къде е границата между естетическия проект и акцията? Работите на Петер Фритценвалнер понякога произтичат от някаква аналитична задача, която художникът си поставя. Те са машини, механизми, пърформанси, в които има усещане за абсурд и голяма доза хумор. Авторът сякаш просто се шегува с публиката, с традициите в света на изкуството, с пазара и с принципите на художествено производство, както и с фигурата на самия „творец". Произведенията му далечно напомнят иронията и пърформативността на Джон Бок и акционисткия момент в работите/инструменти на Суперфлекс. Те са отвъд затворения свят на "картината" и след автономността на изкуството, преплетено в съвременността с нови социални и културни образувания и мрежи. Една от последните му работи – „Картина, съставена от множество форми, носена от множество хора", съчетава изследването, архива и колективното създаване на „живопис" (произведение) с реалната улична акция. Фритценвалнер решава да извади не друго, а именно забравените конструктивистки автори от страниците на репродукции и книги. Той кани свои приятели да изберат определена форма от каталози и публикации в библиотеката на Университета по приложни изкуства, която след това да възпроизведат и да пренесат на улиците във Виена. Научаването или припомнянето се превръща в реално (художествено) действие. Работата е архивен манифест на загубената революция като опит за промяна на действителността. Тя коментира границата между социалната акция и чисто (естетическия) пърформативен елемент при съвременните форми на протест.

What is the connection between motion, action and image? Is there a mechanism for the creation of (abstract) painting? Where is the border between an aesthetic project and action? The works of Peter Fritzenwallner sometimes follow from an analytical task which the artist has imposed on himself. They are machines, mechanisms, performances full of a sense of the absurd and a great deal of humor. The author seems to be just joking with the audience, with the traditions in the art world, with the market and with the principles for artistic production; as well as with the figure of the "artist" as such... His works are a distant reminder of the irony and performative qualities in the works of John Bock as well as the actionist aspect in the works/devices of Superflex. They are beyond the picture as a closed-in world, and past the autonomy of art intertwined with new social and cultural formations (and networks) today. One of his newest works "Painting Composed of Many Forms, Carried by Various People" combines research, archiving and the collective creation of "painting" (art work) with actual street action. Fritzenwallner has decided to take the forgotten constructivist artists out of the history books. He has invited his friends to choose a form from catalogues or other publications in the library of the University for Applied Arts in Vienna. The form is then re-made and carried around the streets of Vienna. Learning or remembering is transformed into real (artistic) action. The work is an archival manifesto for the lost revolution as an attempt to change reality. It is a comment on the border between social action and the purely (aesthetic) performative element in contemporary forms of protest.

Петер Фритценвалнер, Картина, съставена от множество форми, носена от множество хора, 2012, Виена Peter Fritzenwallner, A Painting, Consisting of Various Forms, Carried by Various People, 2012, performance, Vienna

Петер Фритценвалнер, Картина, съставена от множество форми, носена от множество хора, 2012, пърформанс, Виена; участник: Грегор Пирер Шоус, с форма, извлечена от Карл Щайнер „Sol Parfume", 1929 (в „Карл Щайнер тенденции на 20-те години")
Peter Fritzenwallner, A Painting, Consisting of Various Forms, Carried by Various People, 2012, performance, Vienna; Participant: Gregor Pirer Shows, with a form extracted from Karl Steiner "Sol Parfume", 1929 (in "Karl Steiner Tendenzen der Zwanziger Jahre")

СИБИН ВАСИЛЕВ

SIBIN VASSILEV

ЗА 0gms

FOR 0gms

0gms-ШКАФ 2,
ГАЛЕРИЯ САРИЕВ, ПЛОВДИВ,
03.05. – 17.06.2011

0gms CABINET 2,
SARIEV GALLERY, PLOVDIV,
03.05. – 17.06.2011

Работата „Муза в кутия" е създадена отчасти на принципа, по който децата улавят майски бръмбари, пчели и други насекоми в кибритени кутии, и същевременно препраща към популярната форма на музикални кутии. Тя е sound инсталация. В 0gms са поставени колони, от които се чува звук на жужаща муха, удряща се в стените на чекмеджето. Заглавието е иронично – сякаш музата може да бъде затворена в кутия?! Лекото отвращение, което зрителите изпитват от досадния звук на мухата, превръща хипотетичния спомен за детската игра (или асоциацията с нежна мелодия) в настоящо инфантилно занимание на възрастни. Опитът да се задържи музата (мухата) не само е банален, но и дразнещ. Работата е шега, забавляваща се с клишето за извънредния, „свръхестествен" източник на таланта.

The piece "Muse in a Box" is partially based on the way children catch a beetle, a bee or other insect and put it inside a matchbox; at the same time, it references the popular form of the music box. The piece is a sound installation. There are loudspeakers positioned in the 0gms drawer; the sound of a buzzing fly is heard as the insect "crashes" into the walls of the drawer. The title is ironic – as if a muse could really be caught in a box?! The slight revulsion experienced by the viewer at the annoying sound of the fly transforms the hypothetical memory of the children's game (or the association with a nice melody) into an infantile pastime for grown-ups. The attempt to hold on to the muse (the fly) is not only banal but also annoying. The piece is a joke building on the cliché of the extraordinary, supernatural source of artistic talent.

Сибин Василев, Муза в кутия, 2011
Sibin Vassilev, Muse in a Box, 2011

ЗА ХУДОЖНИКА

Свикнали сме да възприемаме езика като обект – в книги, надписи, въплътен в изречения на екрана на компютъра или телефона. С работите си обаче Сибин Василев се опитва да ни върне към една позабравена връзка. Там, където тяло и език са неразделни и създават представа за време, усещане за действителност, възприятие за света и за себе си. Той прави това по абстрактен начин. Показва ни в изложбената зала не тела, а гласове, ритмики, звукови повеи. Опитвайки се някаш да избегне образа, ни въвежда в звука, свързан с движението на живото тяло. Работата „Infrasonic Variations" използва инфразвук, като се базира на ритмиките на традиционна фолклорна музика. Недостижим за човешкото ухо, звукът произвежда единствено трептене на колоната и „игра" на поставените в нея мъниста. Произведението представлява звукова абстракция на фолклорните образи, представена на базата на непосредственото предметно/телесно усещане. Именно връзката с тялото е това, което най-вече интересува автора, но в работите му тя не е непосредствена. „Tonschleuse" представлява буквално тунел от движещи се звуци, поставен на входа на Немския исторически музей. Преминавайки през него, зрителите неусетно потъват в историята на немския език, представена чрез сложно изградена звукова среда. Сибин Василев обединява интереса си към семантиката и звука, за да покаже разнообразието на езика; жаргони и стари форми на произнасяне; акценти върху вдишване и издишване при изговарянето на думи и др. Авторът показва неочакваното, странното, забравеното, за да ни върне към автентичната връзка между тяло – език (звук) – време и свят.

ABOUT THE ARTIST

We are used to seeing language as an object – in books, signs, embodied in sentences on the computer screen or the telephone. With his works, however, Sibin Vassilev is trying to bring us back to another forgotten link – where body and language are inseparable while creating a sense of time, a feeling of reality and a perception of both the world and the self. Vassilev does this in an abstract way. In exhibition spaces, he shows not bodies but voices, rhythms, and acoustic allusions. As if trying to avoid the image, he introduces us to sound in relation to the motions of the living body. His work "Infrasonic Variations" uses infrasound based on the rhythms of folk music. Unavailable to the human ear, the sound only produces the trembling of the speaker and the "play" of the beads positioned there. The work is a sound abstraction of folk images represented with regard to immediate object/corporeal sensations. Indeed, it is the link to the body, which interests the artist the most, though in his works this link is not direct. "Tonschleuse" is literally a tunnel of moving sounds positioned at the entrance to the German Museum of History. Going through the tunnel, viewers immerse themselves in the history of the German language, which is presented through a complex sound environment. Sibin Vassilev has united his interest in semantics and sound in order to demonstrate the diversity of language; of jargon and old forms of pronunciation; of accents on breathing in and out when saying certain words and so on. The author is showing the unexpected, the weird, and the forbidden so that we can go back to the authentic connection between body – language (sound) – time and the world.

Сибин Василев, Саундтрак, 2009, кадър от изложба в Немския исторически музей
Sibin Vassilev, Tonschleuse, 2009, mixed media, installation view Deutsches Historisches Museum 2009 (Title in English: Soundlock, 2009)

Сибин Василев, Инфразвукови вариации, 2008, смесени медии; кадър от изложбата в галерия „Райко Алексиев", София, 2008 Sibin Vassilev, Infrasonic Variations, 2008, mixed media; Installation view: Raiko Alexiev Gallery, Sofia 2008

СТЕЛА ВАСИЛЕВА

STELA VASILEVA

ЗА 0gms

FOR 0gms

КУХНЯТА НА ИСИ-СОФИЯ,
01.03. – 11.04.2011

THE KITCHEN AT ICA-SOFIA,
01.03. – 11.04.2011

0gms-ШКАФ 1,
ГАЛЕРИЯ „HILGER CONTEMPORARY", ВИЕНА,
14.04. – 14.05.2011

0gms CABINET 1,
HILGER CONTEMPORARY GALLERY, VIENNA,
14.04. – 14.05.2011

Работата „Поле" създава илюзията за непрекъсната равнина, като заличава границите на реалната изложбена площ, на самото място. Върху четирите вътрешни страни (стени) на рамката на чекмеджето са поставени плътно огледала, които безкрайно размножават ленти от LED осветление, наредени в редички на дъното на пространството. Така художничката създава впечатление за безкрайност, неограниченост и мащаб, като оптически превръща триизмерното пространство на 0gms в двуизмерна повърхност. Тъмнината на чекмеджето е заменена от ярка неонова светлина. Зрителите надникват сякаш във вътрешността на светеща (рекламна) кутия с липсващ капак, която се превръща в безкрайно звездно небе или в безбрежна площадка на опустяло среднощно летище.

"Field" creates the illusion of uninterrupted surface while erasing the limits of the actual exhibition surface. On the four inside walls of the drawer, mirrors have been placed very closely; they multiply the stripes of LED lighting arranged in rows on the bottom of the space. The artist creates the illusion of endlessness, of unlimited space and scale by optically transforming the three-dimensional space of 0gms into a two-dimensional surface. The darkness of the drawer is replaced by bright neon light. The viewers sneak into the interior of a lit-up (advertising) box without a lid, which turns into an endless starry sky or the tarmac of an abandoned airport at night.

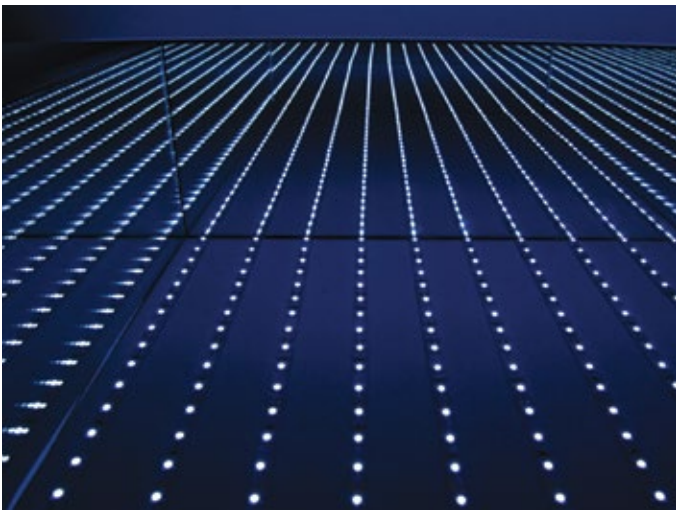

Стела Василева, Поле, 2011 Stela Vasileva, Field, 2011

ЗА ХУДОЖНИКА

Не е важно каква е функцията на нещата или средата, в която се появяват, важен е начинът, по който ги виждаме. Независимо дали са фотографии, инсталации, обекти или рисунки, работите на Стела Василева са мълчалив начин да се осмисли светът през цвета, формата, ритъма, силуетите и отраженията. Произведенията ѝ често са свързани с пространства и обекти, в които живее, с които работи или вижда през прозореца си – работилници, игрища за баскетбол, шивашки цехове, детски площадки и т.н. Повечето от тях са рисунки. Авторката улавя отделни моментни движения, фигури или предмети, които пренася с маркери на листа, оставяйки големи бели пространства. На една от рисунките („Говорещи хора") художничката разполага редица от човешки фигури в гръб, които са отразени в невидима водна повърхност: двама си говорят, други са седнали, трети ги гледа, четвърти говори по телефон. Те сякаш се редят на опашка, чакат влак или пък участват в пърформанс. Самата рисунка е като миниатюра, изобразяваща сложната връзка между реалност и въображение от гледна точка на геометрията на пространството, в която две успоредни прави никога не се пресичат, особено ако едната е отражение на другата. Интерес към това да се използва езика на точки, линии, релефи, обеми и сенки присъства и в серия минималистични композиции от стиропор. Техните форми са като отлюспени фрагменти, остатъци, било то от работен процес, опаковки или от тънко покритие в ъглите на пространството.

ABOUT THE ARTIST

It is not important what the functions of things or of their surroundings are, the important thing is the way we see them. Regardless of what they are – photographs, installations, objects or drawings – the works of Stela Vasileva are a quiet way of knowing the world through color, form, rhythm, silhouettes, and reflections. Her works are often related to spaces and objects found where she lives, which she sees or uses – workshops, basketball courts, seamstress' shops, and children's playgrounds and so on. Most of her works are drawings. The artist captures momentary movements, figures or things in order to transport them via markers onto the sheet of paper while leaving large white areas empty. In one of her drawings ("People Speaking"), she has positioned a row of human figures seen from the back that are reflected in an unseen water surface: two are talking; others are sitting; another one is looking at them; somebody else is using his phone. It's as if they are cuing up, waiting for the train or taking part in a performance. The drawing itself is like a miniature depicting the complex relations between reality and imagination from the viewpoint of the geometry of that space where two parallel lines never meet, especially if one is a reflection of the other. This same interest in using the language of points, lines, reliefs, volumes, and shadows is also present in a cycle of minimalistic compositions made out of Styrofoam. Their forms are like stripped off fragments – remnants from either a working process or packaging or some kind of thin cover over the edges of the exhibition space.

Стела Василева, Говорещи хора, 2012, цветни маркери, хартия, 50x60 см
Stela Vasileva, People Speaking, 2012, color markers, paper, 50x60 cm

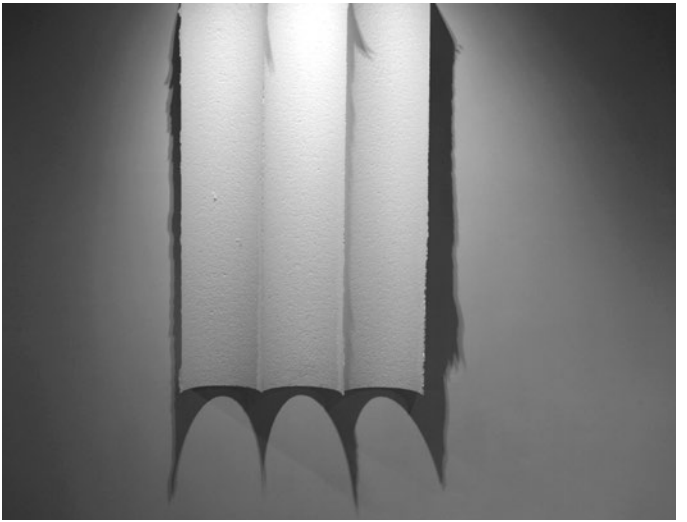

Стела Василева, Без заглавие 02, 2012, серия от десет обекта, стиропор, вариращи размери
Stela Vasileva, Untitled 02, 2012, series of ten objects, Styrofoam, dimensions variable

СТЕФАНИЯ БАТОЕВА

STEFANIA BATOEVA

За 0gms

FOR 0gms

0gms-ШКАФ 3,
W139, АМСТЕРДАМ,
14.10. – 20.11.2011

0gms CABINET 3,
W139, AMSTERDAM,
14.10. – 20.11.2011

0gms-ШКАФ 4,
PROMETEOGALLERY
DI IDA PISANI, МИЛАНО,
21.09. – 22.10.2012

0gms CABINET 4,
PROMETEOGALLERY
DI , MILAN,
21.09. – 22.10.2012

Какво друго да се сложи в чекмедже, ако не стара снимка? В случая с работата „Сенки" това е намерена черно-бяла фотография, която художничката превръща в рисунка, като добавя черни очила на заснетите хора. Коктейлът или може би голямата годишна корпоративна вечеря, каквото впечатление създава образът от фотографията, са превърнати от авторката в среща на тайно общество. Индивидуалността на отделните лица е заличена за сметка на униформата, а усещането за конспиративност допълнително се увеличава при „скриването" на работата в чекмеджето. Макар в случая да е използвана медията на фотографията, „Сенки" наподобява изрязан кадър от стара кинолента, който Батоева е превърнала в епизод от анимационен филм или комикс, с действие, отворено за интерпретации и догадки.

What else could one put in a drawer if not an old photograph? In "Shades", a piece by Stefania Batoeva, the photograph is a found object that the artist has transformed into a drawing by the addition of sunglasses on all the faces. The cocktail party, or perhaps the annual corporate dinner, which is the impression left by the image in the photo, is transformed into the meeting of a secret society. The individuality of each face is erased at the expense of the uniform; the feeling of conspiracy is further amplified by hiding the work inside the drawer. Although in this case a photograph has been used, the object/image looks like a frame from an old film, which the artist has transformed into an episode from an animated movie or comics, whose action is open to interpretation or guesswork.

Стефания Батоева, Сенки, 2011 Stefania Batoeva, Shades, 2011

ЗА ХУДОЖНИКА

Повечето от работите на Стефания Батоева приличат на разгърнати в пространството хайку рисунки. Художничката използва светлина или сянка, отпечатъци, съчетания като леко и тежко, гладко и грапаво, устойчиво и крехко, различни цветове и движения, за да изрази изненада, очакване, свобода, противоречие, съмнение и т.н. „Какво прави това синьо нещо тук" е работа, която по формата си би могла да напомня разни битови инструменти. Като че ли в изложбената зала е забравено самоделно гребло за сняг или уред за почистване на прозорци. Крехкият материал обаче ни разколебава, че обектът може да има определена функция. Авторката разтоварва погледа си от инерцията и се втренчва в синьото като в цвета на небето, планинско езеро или просто в маниакалното и необяснимо синьо (дали пък не в това на Ив Клайн?). Оставеното пространство за асоциации е самият принцип, по който са направени работите. Той е водещ и за поредицата от произведения, далечно препращащи към езика на ранния видеоарт и работата на Нам Джун Пайк в съчетаването на видеообраза с различни обекти. Батоева се занимава най-вече с ритъма на гледане, определящ се от механиката при промяна на картините. „Идвайки или отивайки" е видеоколаж от кратки сцени на популярни филми, които показват придвижване, тичане, вървене и т.н. действия в две противоположни посоки. Художничката поставя върху екрана на монитора метроном, чиито такт сменя посоката на движението във видеото. Създадена с много вкус и богата на препратки и асоциации, работата е като застинал във времето момент на еднакво възможни „за" и „против", „ляво" и „дясно", в който развитието на действието (победителите и/или победените) все още са неизвестни.

ABOUT THE ARTIST

Most of the works of Stefania Batoeva look like haiku drawings unfolding in space. The artist uses light or shadow, imprints, combinations such as light and heavy, smooth and rough, stable and fragile, various colors and movement, and so on to express surprise, expectation, freedom, contradiction, doubt, etc. "What's That Blue Thing Doing Here" is a work that might remind us of various domestic tools. It looks like somebody has left behind a self-made snow shovel or a gadget for window cleaning. The fragile materials, however, discourage the thought that such objects might have a defined function. The artist has freed her gaze from inertia and is staring into the blue as if it is the color of the sky, a mountain lake or just an unexplainable manic blue (might it be the Yves Klein blue?). The space left free for association is the very principle upon which her works rely. It is the leading piece in a cycle vaguely referring to the language of early video art and some works by Nam June Paik – when the video image is combined with various objects. Batoeva is concerned above all with the rhythm of viewing, which is defined by the mechanics of the changing picture. "Coming or Going" is a video collage of short scenes from popular movies showing moving, running, or walking, etc. in two opposite directions. The artist has put a metronome over the screen of the monitor whose beat changes the direction of the movement in the video. Made with a lot of taste and rich in references and associations, the work is like a moment frozen in time, in which "pro" and "con", "left" and "right" are equally possible, and in which the story might go either way – the winners and/or the losers are not yet known.

Стефания Батоева, Какво прави това синьо нещо тук, 2013, полиетилен, гланц, хромирана тръба, тиксо, 70x36x10 см Stefania Batoeva, What's That Blue Thing Doing Here, 2013, polythene, gloss paint, chrome tube, tape, 70x36x10 cm

Стефания Батоева, Идвайки или отивайки, смесена техника, метроном, видео 10'01'' Stefania Batoeva, Coming or Going, 2012, mixed media, metronome, video 10'01''

ТАЙО КИМУРА

TAIYO KIMURA

ЗА 0gms

FOR 0gms

VIENNAFAIR, 06 – 09.05.2010

VIENNAFAIR, 06 – 09.05.2010

AICHI TRIENNALE,
24.08. – 31.10.2010

AICHI TRIENNALE,
24.08. – 31.10.2010

0gms-ШКАФ 1,
ГАЛЕРИЯ „HILGER CONTEMPORARY", ВИЕНА,
14.04. – 14.05.2011

0gms CABINET 1,
HILGER CONTEMPORARY GALLERY, VIENNA
14.04. – 14.05.2011

„Почувствай гравитацията си в поле" е работа, в която Тайо Кимура прецизно изрязва страниците на модни списания така, че да направи видими очите от фотографии, публикувани в тях. Жестът на освобождаване всъщност предизвиква усещане за чудовищност. Същия подход авторът прилага и в други свои произведения, воден от интереса си към човешкото тяло и неговото опредметяване в масата. Изблещването на очите в случая е начин да се изгради представа за „живо", но неиндивидуализирано и безлико множество. Очите „проглеждат" през корицата на списанието. Интерес към създаването на релефност на двуизмерния фотографски образ има и в работата му („Зеленчуци върху списание"), показана в 0gms-чекмедже като част от инсталацията на Камен Стоянов „Културна мусака". В нея той добавя различни по цвят зеленчуци върху части от фотография, публикувана на корицата на списание.

"Feel Your Gravity in a Field" is a work in which Taiyo Kimura has precisely cut the pages of fashion magazines in such a way as to make visible the eyes in the photos printed there. The liberating gesture actually triggers a sense of monstrosity. The artist has used the same approach in other works as well, being interested in the human body and its objectification within the mass. The goggling eyes are in this case a way to build up the idea of a "living" yet faceless and non-individualized multitude of people. The eyes are "peeking through" the pages of the magazine. There is a similar interest in the creation of relief for the two-dimensional photographic image in his work "Vegetables on a Magazine", shown in the 0gms drawer as part of the installation by Kamen Stoyanov titled "Cultural Mousaka". He added differently colored vegetables over parts of a photograph published on the magazine cover.

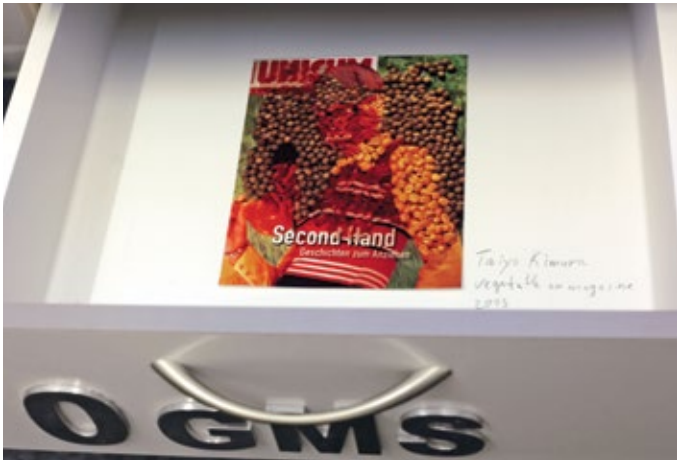

Тайо Кимура, Зеленчук върху списание, 2003 (в инсталацията „Културна мусака" на Камен Стоянов) Taiyo Kimura, Vegetable on a Magazine, 2003 (in the installation "Cultural Mousaka" by Kamen Stoyanov)

Тайо Кимура, Почувствай гравитацията си в поле, 2010
Taiyo Kimura, Feel Your Gravity in a Field, 2010

ЗА ХУДОЖНИКА

В едно свое интервю Тайо Кимура казва, че за да достигне психологията на зрителя, неговите работи не трябва да бъдат „нито прекалено тежки, нито прекалено леки". Произведенията му предизвикват реакции на изненада, страх и отвращение, а също и смях, съблазън или възбуда. Художникът използва „евтини" материали и намерени обекти, които препращат към фирмената (офис) реалност и/или образите на японската поп култура, манга и музика. В работите му човешкото тяло често е представено като предмет, част от средата, за да изрази взаимоотношенията между човека и масата. Виждаме обаче не „драмата" на индивида (в западния смисъл като преживяване на духа или съзнанието), а някакво непосредствено телесно усилие за индивидуализиране и самостоятелно съществуване. То дава израз на проблемите в обществото, съчетаващо в себе си традициите с модерните технологии и начин на живот. За работата „Ние знаем, че ти знаеш, че ние знаем твоето удоволствие, което ти никога не знаеш" авторът изработва 600 керамични (сиви) гълъба, като на мястото на главите им поставя колела. Показани във формата на ято, те образуват повърхност (сякаш втори под) от множество фигурки. Част от работата е и количка, която може да бъде придвижвана върху главите-колела на гълъбите. „Удоволствието" от търкането и търкалянето обаче не води до никакво действие. Птиците не политат. Подобно усещане за „ние" като абстрактна, безлика цялост, която подчинява отделната единица, има и в работата „Ти Дадада", представляваща самоделна играчка, за която е използвана колажирана фотография от сканираното лице на художника. Разделена на две и търкаляна от зрителите в пространството, „главата" непрекъснато се поклаща с жест на съгласие.

ABOUT THE ARTIST

In an interview Taiyo Kimura says that to connect with the viewer's psychology, his works should never be "neither too heavy, nor too light". His works trigger reactions including surprise, fear and revulsion but also laughter, temptation or arousal. The artist uses "cheap" materials and found objects that refer to corporate (office) reality and/or the images of Japanese pop culture, Manga comics and music. In these works the human body is often represented as an object, part of the environment, in order to express the relationship between the human being and the mass. However, we do not see the "drama" of the individual (in the Western sense of the experience of the spirit and consciousness) but some kind of immediate, corporeal effort to achieve individuation and autonomous existence. This gives "voice" to the problems of society, which has internalized tradition with modern technology and ways of life. For his work "We Know You Know We Know Your Pleasure Which You Never Know", the artist produced 600 grey ceramic doves with wheels instead of heads. Shown as a flock they form a surface (like a second floor) of many figures. Part of the work is a cart that could be wheeled around over the heads/wheels of the doves. "The pleasure" of rubbing and rolling does not, however, lead to any action – birds will never fly. A similar notion of the "we" – an abstract, faceless whole, which overrides the single individual – is present also in the work "You Yesyesyes". It is a self-made toy over which the scanned photograph of the face of the artist has been collaged. Divided in two and rolled around the space by the viewers, the "head" is always "nodding" in agreement.

Тайо Кимура, Ти Дадада, 2010, играчка, фотография на сканирано лице, смесена техника, 45x45x60 см Taiyo Kimura, You Yesyesyes, 2010, toy, photo of scanned face, mixed media, 45x45x60 cm

Тайо Кимура, Ние знаем, че ти знаеш, че ние знаем твоето удоволствие, което ти никога не знаеш", вариращи размери; снимка: Франк Клайнбах Taiyo Kimura, We Know You Know We Know Your Pleasure Which You Never Know, 1998, dimensions variable; photo Frank Kleinbach

ЛЪЧЕЗАР БОЯДЖИЕВ

LUCHEZAR BOYADJIEV

ЗА 0gms

FOR 0gms

Така както в началото на 0gms стои идеята за създаване на галерия, а чекмеджето е форма, която Иван Мудов превръща в свой проект; в края на периода между 2010 и 2013 г. галерията-чекмедже в ИСИ-София буквално залостваше „врати" с един друг проект/идея. Лъчезар Бояджиев превръща официалния културно-политически речник в абсурден езиков парадокс, като назовава своята интервенция в чекмеджето „Комерсиален проект с идеална цел". Шеговитата ирония в заглавието на работата коментира по принцип проекто-правенето, което впримчва изкуството в разни настоящи политики на финансиране. По подходящ за средата начин – все пак да не се забравя, че това е съвсем истинска кухня, акцията/произведение има и „кухненски" аспект. Той се състои във взаимоотношенията наемател – наемодател (ИСИ-София – семейство Солакови) и преекспонира паразитиращата стратегия на чекмеджето – то е залостено и не може да се отвори; в кухненския плот над него е направен малък отвор, в който се пускат монети и банкноти. Така чекмеджето е превърнато (по избор на зрителя) в касичка, спестовен влог, дарителски фонд или сейф. Средствата се събират за поправяне на плота и поддържане на изрядни взаимоотношения между наемател и наемодател. Дали обаче тази цел е комерсиална или идеална, е сякаш отворен въпрос. При това съвсем не толкова „кухненски", колкото изглежда. По визуално минимален, но концептуално богат начин работата на Лъчезар Бояджиев въплъщава идеята за особената самодостатъчност на изкуството в така наречения глобален свят (на изкуството). Между необходимостта да се впише в неговата специфична икономика и идеалната „безцелност" на въображението на художниците е раздвоен не само проектът за галерия в чекмедже, но и много други работи и идеи.

Just as at the beginning of 0gms, when there was an idea for establishing a gallery and the drawer was the form that Ivan Moudov transformed into a project of his own, at the end of the period 2010-2013 the gallery-drawer in the kitchen of ICA-Sofia was literally "shut down" with another project/idea. Luchezar Boyadjiev transformed the official lingo of culture/politics into an absurd linguistic paradox by titling his intervention in the drawer "Commercial Show with a Nonprofit Goal". The jocular irony in the title of the piece is a general comment on project-making,

which enslaves art to various current policies for funding. In a way fitting the circumstances (let's not forget that the setting is a real kitchen), the action/artwork has an insiders' "kitchen" aspect of its own. This consists of the landlord-tenant relations (the Solakov family vs. ICA-Sofia) and the overexposure of the parasite strategy of the drawer – it is "locked" and it cannot be opened; a small hole has been drilled in the top of the kichen cabinet through which one may drop bills and coins. The drawer is transformed into a "piggy bank", a savings account, a donor fund or a safety deposit box, depending on the viewer's reading. "Funds" are being collected to repair the cabinet and preserve good relations between the landlord and the tenant. However, is this goal commercial or not-for-profit – that is a question, which (seemingly...) remains unanswered. And it is not such a "kitchen-stye" (i.e. private, domestic) question at all. In a visually minimal but conceptually rich way, the piece by Luchezar Boyadjiev embodies the specific autonomy of art in the so-called global world. Not only the project for the drawer-gallery but many of his other contemporary projects and ideas are split between the necessity of fitting into the global world (of art) and its specific economy, and the ideal "purposelessness" of the artists' imagination.

БИОГРАФИИ
BIOGRAPHIES

БИОГРАФИИ / ХУДОЖНИЦИ
BIOGRAPHIES / ARTISTS

АДРИАН ТИРТИЙО
ADRIEN TIRTIAUX

Адриан Тиртийо (р. 1980) живее и работи в Антверпен и Виена. Завършва Архитектура в Католическия университет в Лувен ла Ньов, Белгия, и Академията за изящни изкуства във Виена.

Adrien Tirtiaux (b. 1980) lives and works in Antwerp and Vienna. Graduated Architecture from Université Catholique de Louvain-La-Neuve as well as the Academy of Fine Arts in Vienna.

Индивидуални изложби / One-artist shows: Die weiß en Wände der Welt, Villa Merkel, Esslingen am Neckar (2012); The Great Cut, Stroom Den Haag, Den Haag (2012); L'assaut de la menuiserie, Saint-Etienne (2012); Monumentale Académie, Ecole Supérieure des Beaux-Arts de Tours, Tours (2012).

Групови изложби / Group shows: Young Belgian Art Prize 2013, Centre for Fine Arts (Bozar), Brüssel (2013); Residue, Wiels, Brüssel (2013); 24 SPACES – A Cacophony, Malmö Konsthall, Malmö (2013); Adrien Tirtiaux, Ilke De Vries, Paul Hendrikse: Prijs Beeldende Kunst Provincie Antwerpen, Cultuurcentrum Mechelen, Mechelen (2013); Sleepwalking Berlin, Freies Museum Berlin (2012); Bird´s eye view of..., Palais des Beaux-Arts de Charleroi, Charleroi (2011); Le chant des possibles, Hotel Charleroi, Charleroi (2011).

АНГЕЛ ПЕТКОВ
ANGEL PETKOV

Ангел Петков (р. 1989) живее и работи в София. Завършва Националната художествена академия в София; член-основател на „Кинетик студио" (заедно със Стела Стойнова и Иван Янков).

Angel Petkov (b. 1989) lives and works in Sofia. Graduated from the National Art Academy in Sofia; founding member of Kinetic Studio (together with Stela Stoynova and Ivan Yankov).

Участва в / Participation in: Kinetica Art Fair, Kinetica Museum, London (2012); MAD Museum, Stratford (2012); 2-ро Биенале на българския дизайн / 2nd Biennial of Bulgarian Design (2011). С „Кинетик студио" в / With Kinetic Studio in: „Колоникация" / Kolonikacia, Suspacious, София (2013); Музикалния фестивал / Music festival „Elevation" (2012); 3-ти „Трансфорум", Солун / 3rd Transforum, Thessaloniki (2012); в/ in: HEINEKEN „The Date Place" (2012); „Industrialna 11" Gallery; Sofia (2011); International Digital Art Festival; Sofia (2011); „Small Season", Sfumato Theater, Sofia (2010); „Bridge Festival"; Vidin (2010).
www.kineticbg.com

АНТОН ТЕРЗИЕВ
ANTON TERZIEV

Антон Терзиев (р. 1977) живее и работи в София. Завършва Националната художествена академия в София.

Anton Terziev (b. 1977) lives and works in Sofia. Graduated from the National Art Academy in Sofia.

Индивидуални изложби / One-artist shows: Съвременни сечива на труда, ИСИ-София / Modern Tools of Labor, ICA-Sofia (2012); Imagine, Арт Център, София / Art Center, Sofia (2008), Disconnected People, галерия „Коридор", Пловдив / Gallery Koridor, Plovdiv (2009); Селектирана природа, Български Културен Институт, Братислава / Selected Nature, Bulgarian Cultural Institute, Bratislava (2009); Действай по инстинкт / Act on Instinct, Hewlett Packard, София / Sofia (2006); Психоротерапия, СГХГ, София / Psychotherapy, City Art Gallery, Sofia (2004); Портрети, галерия „Бовел", Пловдив / Portraits, Bovel Gallery, Plovdiv (2004); Ликвидация, Френски Институт, София / Liquidation, French Institute, Sofia (2004); Всичко е под контрол, галерия „XXL", София / Everything under control, XXL Gallery, Sofia (2003).

Групови изложби / Group shows: След полета, ИСИ-София / After the Flight, ICA-Sofia (2012); WE ARE: NurtureArt, Brooklyn, NYC (2009); The Presence of The Body, Troy, NY (2007); On Difference 2, Goethe Institut, Sofia (2006); Donumenta, Регенсбург, Германия / Regensburg, Germany (2005); We getto-cease to be?, галерия „Сибанк", София / SiBank Gallery, Sofia (2005); Пигмалион, ИСИ-София / Pygmalion, ICA-Sofia (2005).

Награди / Prizes: Награда БАЗА за съвременно изкуство (YVAA) – резиденция ISCP, Ню Йорк (2010) / BAZA Award for Contemporary Art (YVAA) – residency at ISCP, New York (2010), Награда за дебют на RFI / Prize for Debut from RFI (2004).
www.antonterziev.com

БЕРНД ОПЛ
BERND OPPL

Бернд Опл (р. 1980) живее и работи във Виена. Завършва Академията за изящни изкуства във Виена.

Bernd Oppl (b. 1980) lives and works in Vienna. Graduated from the Academy for Fine Arts in Vienna.

Индивидуални изложби / One-artist shows: Bernd Oppl ›constants are changing‹, Neue Galerie Innsbruck (2012); "Delay Room", k/haus Videogalerie, Vienna (2011); Bernd Oppl, AQ – Artist Quarterly, Sotheby's, Vienna (2010); Bernd Oppl/Liddy Scheffknecht, bb15, Linz (2010); Point of View, Art Foundation [das weisse haus], Vienna (2009); "In den kleinen weißen Zellen", DEMORAUM, Academy of Fine Arts, Vienna (2009).

Награди и стипендии / Prizes and grants: RLB Art Price, Künstbrücke, RLB Tirol AG, Innsbruck (2012); Sponsorship Award for Contemporary Art of

the state of Tyrol (2008); Working grant of the Federal Ministry of Education, Science and Kulture (2008/09).
Работи в колекциите на / Works in the collections of: Ursula Blickle Video Archiv / Kunsthalle Vienna; Artothek of the Federal State of Austria; Contemporary Art Collection of the Tyrolean State Museum Ferdinandeum Innsbruck; Lentos Art Museum Linz.
www.berndoppl.net

ВИКЕНТИ КОМИТСКИ
VIKENTI KOMITSKI

Викенти Комитски (р. 1983) живее и работи в Берлин и София. Завършва скулптура в Националната художествена академия, София.

Vikenti Komitski (b. 1983) lives and works in Berlin and Sofia. Graduated in Sculpture from the National Art Academy, Sofia (2006).

Индивидуални изложби / One-artist shows: New Poor, ICA-Sofia (2013); Subjective Geography, Sariev Contemporary (2011); No Image Available, The Fridge, Sofia (2010); #1, Vaska Emanuilova Gallery, Sofia (2009).

Групови изложби (избрани) / Group shows (selected): Overlapping Biennial-Biennial of Young Artists, Bucharest (2012); 1st Sofia Contemporary Festival, Sofia (2012); Go West! Muzeon Art Park, Moscow, special project for Moscow Young Art Biennal (2012); Is It Free?, NutureArt gallery, NYC (2012); Together Again, Radiator Gallery, NYC (2012); East of Best, Roodkapje, Rotterdam (2011); The End And Beyond, Bania Starinna Center for Contemporary arts, Plovdiv (2011); An Elusive Object of Art, Galerie Dana Charkasi, Vienna (2011); Beyond Credit, Antrepo 5, Istanbul (2010); Breaking Walls Building Networks, Macedonian Museum of Contemporary Art, Tesaloniki (2010); From Ideology to Economy, The State Central Museum of Contemporary History of Russia, Moscow (2009); Biennale for Young Artists from Europe and the Mediterranean, Bari (2008).

Награди / Awards: Награда БАЗА за съвременно изкуство (YVAA) – резиденция ISCP, Ню Йорк (2011) / BAZA Award for Contemporary Art (YVAA) – residency at ISCP, New York (2011).
www.vikenti-komitski.com

ВОЙН ДЕ ВОЙН
VOIN DE VOIN

Войн де Войн (р. 1978) живее и работи в София и Берлин. Завършва Академията „Герит Ритвелд" в Амстердам, Международното филмово училище на Париж (EICAR); Института за пърформативни изкуства (DASARTS), Амстердам.

Voin de Voin (b. 1978) lives and works in Sofia and Berlin. Graduated from Gerrit Rietveld Academie, Amsterdam; The International Film School of Paris (EICAR); Institute for Advanced Studies in Performing Arts (DASARTS), Amsterdam.

Индивидуални изложби / One-artist shows: Oximoron Moi, Atelier de Vertus, Paris (2013); Andy#s Dream, Hamburger Bahnhof – Museum for Gegenwart, Berlin (2013); Help Center (installation and performance), Szene Art Lab, Brussels (2013); 33° Север – 33° Изток, Галерия Сариев, Пловдив (2012) / 33° North – 33° East, Sariev Contemporary, Plovdiv (2012).

Групови изложби / Group shows: 120 minutes to paradise, Neue Gesellschaft für Bildende Kunst (NGBK), Berlin (2013); If not, tomorrow, Atitude V.E., Berlin (2013); Para dice, Ausgbourg Kunstverein (2012); Round Robin (performance, part of Critical Art Ensamble Program, dOCUMENTA (13)) (2012); Сътворяване на мита, София Куиър Форум 2012, Софийски Арсенал – Музей за съвременно изкуство (САМСИ), София (2012) / Creating the Myth, Sofia Queer Forum, Sofia Arsenal Museum for Contemporary Art (SAMCA), Sofia (2012); Беден, но секси, Галерия Сариев, Пловдив (2011) / Poor but sexy, Sariev Gallery, Plovdiv (2011); Holly Shit, PSM Gallery, Berlin (2010); Dr. Strangelove (installation / performance), Batiment d'art contemporain (BAC), Geneve (2010).

Стипендии / Grants: Mondrian Fondation for Visual Arts, Amsterdam (2008); Das Arts Stichting for the Arts (2006-2008).
www.voindevoin.andharbor.com

ДИМИТЪР СОЛАКОВ
DIMITAR SOLAKOV

Димитър Солаков (р. 1987) живее и работи в София. Завършва „Фотография" в Нов български университет, София.

Dimitar Solakov (b. 1987) lives and works in Sofia. Graduated "Photography" from New Bulgarian University, Sofia.

Индивидуални и групови изложби / One-artist and group shows: Изложба на номинираните за наградата БАЗА, СГХГ, София / BAZA Short-list Show, City Art Gallery, Sofia (2013); Сантиментална изложба, Sariev Contemporary, Пловдив / Sentimental Show, Sariev Contemporary, Plovdiv (2013); Сегашно продължително, 1-ви фестивал Sofia Contemporary, София / Present Unlimited, 1st Sofia Contemporary Festival, Sofia (2012); Ритуали на обичайното, фестивал „Град и публични пространства", Пловдив / Rituals of the Ordinary, festival City and Public Spaces, Plovdiv (2012); Фотографско биенале GRID, Амстердам / GRID Photo Biennial, Amsterdam (2012); The Power of Doubt, Times Museum, Гуанджоу / Guangzhou (2011); In Defence of Delicateness, 11-то Биенале, Куенка / 11th Biennial, Cuenca (2011); The Power if Doubt/Interfaces, Portraiture and Communication, PHotoEspana, Мадрид / Madrid (2011).
www.dimitarsolakov.com

ЕСТЕР КЕМПФ
ESTHER KEMPF

Естер Кемпф (р. 1980) живее и работи в Цюрих. Завършва Академия Gerrit Rietveld в Амстердам.

Esther Kempf (b. 1980) lives and works in Zürich. Graduated from the Gerrit Rietveld Academie, Amsterdam.

Индивидуални изложби / One-artist shows: "Learn French in Mexico", Gallery Brigitte Weiss, Zurich (2013); Diskrete Topologie, exhibition space De Tribune, Amsterdam (2011); CARAVAN 3/2010: Esther Kempf, Aargauer Kunsthaus, Aargau (2010); C'est quoi, ton prénom?, Institute for Modern Art, Nurnberg (2010).
Групови изложби / Group shows: Learning from Warsaw, CCA Ujazdowski Castle, Warsaw (2013); Swiss Art Awards 2013, Messe Basel (2013); ...wie der Schatten das Licht..., Kunstmuseum Olten (2012); Space Odyssey, art space Maerz, Linz (2011); Im Angesicht der Tatsache, Stadtgalerie Bern (2011).

Стипендии / Grants: Canton of Zurich (2012); Heinrich Danioth Foundation, Canton Uri (2012); Canton of Zurich (2010); Promotion grant UBS Culture Foundation (2010); (Atelierstipendium), Binz39 Foundation, Zurich (2009).

Награди / Awards: Award of the Kiefer Hablitzel Foundation (2008); Award of the Dr. Georg und Josi Guggenheim Foundation (2008).
www.estherkempf.com

ЗОРАН ГЕОРГИЕВ
ZORAN GEORGIEV

Зоран Георгиев (р. 1985) живее и работи в София. Завършва Националната художествена академия, София.

Zoran Georgiev (b. 1985) lives and works in Sofia. He graduated from the National Art Academy in Sofia (2012).

Индивидуални изложби / One-artist shows: Temporary, but permanent, Sariev Contemporary, Plovdiv (2012).

Групови изложби / Group shows: ESSL ART AWARD CEE "Transcending Cultures", Essl Museum, Klosterneuburg/ Wien (2013); Never Ending Story, Rakursi Gallery, Sofia (2013); Shortlist for BAZA Award, City Art Gallery, Sofia (2013); ESSL ART AWARD CEE 2013 Nominees' exhibition, Academia Gallery, Sofia (2013); Love, Rayko Aleksiev Gallery, Sofia (2012); Shortlist for the "Gaudenz B. Ruf" Award, Rayko Aleksiev Gallery, Sofia (2011); Museum Souvenirs, ICA-Sofia (2010).

Награди / Awards: Essl Art Award CEE (2013); Award for Painting, International Foundation "St. st. Cyril and Method" (2011).
www.zorangeorgiev.org

ИСКРА БЛАГОЕВА
ISKRA BLAGOEVA

Искра Благоева (р. 1978) живее и работи в София.

Iskra Blagoeva (b. 1978) lives and works in Sofia.

Индивидуални изложби / One-artist shows: After the Apple in the Grass, Vaska Emanouilova Gallery, Sofia (2013); STILL LIFE, Pistolet Gallery, Sofia (2011); Solo Exhibition, European Center for Culture and Debate "GRAD", Belgrade (2010); Thumb, Ex- Garaza, Maribor (2009); 1, Varna City Gallery (2009).

Групови изложби (избрани) / Group shows (selected): Short-list for BAZA Award, Sofia City Gallery (2013); The Suspense or How to Hide a Bomb Under the Table, Vaska Emanouilova Gallery, Sofia (2013); Near, Closer, Together, 2nd Festival Sofia Contemporary (2013); Sofia Underground, Sofia Arsenal (SAMSI), Sofia (2013); New Acquisitions for the Collection, National Art Gallery, Sofia (2013); ; Exhibitions of the Grant Holders of the International Art House "Villa Waldberta", galerie GEDOKmuc, Munich (2012); Reactions, Vaska Emanouilova Gallery, Sofia (2012); Group Show, 0gms Drawer, Sofia (2012); Tierisch, Haus der Kunst, Munich (2011); Breathe in- Breath out-, Cultural Migration Today, Goethe-Institute, Sofia (2010).

КАМЕН СТОЯНОВ
KAMEN STOYANOV

Камен Стоянов (р. 1977) живее и работи във Виена и София.

Kamen Stoyanov (b. 1977) lives and works in Vienna and Sofia.

Индивидуални изложби / One-artist shows: Something from Nothing, Rousse Art Gallery, Rousse, BG (2013); Stoyanov´s Tomato Products, Credo Bonum Gallery, Sofia (2013); IT IS NOT SO HARD TO MAKE SOME ART, Inda Gallery, Budapest (2013); Looking for an Art Piece, Kunstverein Salzburg (2009); At Arm's` Length, MUMOK, Vienna (2008).

Групови изложби / Group shows: Near, Closer, Togheter, 2nd Festival Sofia Contemporary, Sofia (2013); 17th Biennale, Sydney (2010); Aichi Triennial, Nagoya, Japan, (2010); August in Art Biennal, Varna (2010); MANIFESTA 7, Trentino, Italy (2008).

Награди / Awards: MAK Schindler Artists and Architects-in-Residence Program in Los Angeles (2012); The Sovereign European Art Prize (2011); Otto Mauer Prize (2011); Alexander Resnikov Award (2010); Kunstpreis Europas Zukunft, MCA, Leipzig (2008); MUMOK Prize for the Zone1 at the VIENNAFAIR (2007).
www.kamenstoyanov.com
Съосновател на 0gms, София.
Co-founder of 0gms, Sofia.
www.0gms.com

КИРИЛ КУЗМАНОВ
KIRIL KUZMANOV

Кирил Кузманов (р. 1981) живее и работи в София. Завършил е Националната художествена академия, София.

Kiril Kuzmanov (b. 1981) lives and works in Sofia. Graduated from the National Art Academy, Sofia.

Проекти и изложби / Projects and shows: (При)видността на съдържанието 2", 2013; Женски пазар и Софийска градска художествена галерия, София / (Dis) appearance of the Content 2", 2013; Women's Market and Sofia City Art Gallery, Sofia.
Проект 0, квартал Капана, Пловдив; в сътрудничество с куратор Владия Михайлова и Фондация Отворени Изкуства; (2010 -) / Project 0, Kapana (The Trap) District / Neighborhood, Plovdiv; in collaboration with the curator Vladiya Mihaylova and Open Arts Foundation; (2010 -); Под трафика, Перловска река, София (2011), Владайска река (2013) / Under the Trafick, Perlovska River, Sofia (2011), Vladayska River (2013); Кой контролира контролиращите (2009-2011), Тиенанмън, Пекин / Who Controls the Controllers (2009-2011), Tiananmen, Beijing; Неопитомим е вятърът (2008-2010-), пътуване и изследване в Турция, Киргизстан, Казахстан, Русия, Алтай, Монголия, Китай, Тибет, Непал, кралство Ло Мантанг, Индия, Кашмир / Wild is the Wind (2008-2010 -), research trip in Turkey, Kirgizstan, Kazakhstan, Russia, Altai Republic, Mongolia, China, Tibet, Nepal, Kingdom Lo Mantang, India, Kashmir)

Индивидуални изложби / One-artist shows: Издишай, галерия „Райко Алексиев", София / Exhale, Rayko Aleksiev Gallery, Sofia (2011); Мъртва глава, галерия „Васка Емануилова", София / Feeder Head, Vaska Emanuilova Gallery, Sofia (2010).

Групови изложби / Group shows: Награда БАЗА, СГХГ, София / BAZA Award, City Art Gallery, Sofia (2013); Changing Perceptions, EBRD, Лондон (2012); 1-ви фестивал Sofia Contemporary / 1st Festival Sofia Contemporary (2012); 5-то биенале на млади художници, Букурещ / 5th Young Artists Biennial, Bucharest (2012); Fragile, Atelier Tarwewijk Mijnsherenlaan, Rotterdam (2012).

Награди / Awards: БАЗА (YVAA) – резиденция ISCP, Ню Йорк (2013-2014) / BAZA (YVAA) – residency at ISCP, New York (2013-2014); Голямата награда на Фондация „Св. Св. Кирил и Методий" / Grand Prix from the St. st. Cyril and Method Foundation (2006).
www.kirilkuzmanov.com

КОСТА ТОНЕВ
KOSTA TONEV

Коста Тонев (р. 1980) живее и работи във Виена. Завършва Националната художествена академия, София (2004) и Академията за изящни изкус-тва във Виена (2008).

Kosta Tonev (b. 1980) lives and works in Vienna. Graduated from the National Art Academy, Sofia (2004), and the Academy for Fine Arts, Vienna (2008).

Индивидуални изложби / One-artist shows: The Heavenly Bodies, Once Thrown Into a Certain Definite Motion, Always Repeat, GEMAK, Hague (2013).

Групови изложби (избрани) / Group shows (selected): 5th Biennial of Young Artists, Bucharest (2012); Contemporary Icons, Webster University, St. Louis, USA (2012); Me & I. Self-portraits from the Collection, Museum der Moderne Salzburg, Salzburg (2012); Why Duchamp?, Sofia Arsenal (SAMSI), Sofia (2012); ArteCittà, Cittadellarte – Fondazione Pistoletto in Biella, Italy (2011); Central Europe Revisited III, Esterházy Palace, Eisenstadt, Austria (2010).

Куратор на / Curated: It's About Time at the e-flux Time/Bank, The Hague (2013).
www.kostatonev.com

ЛАЗАР ЛЮТАКОВ
LAZAR LYUTAKOV

Лазар Лютаков (р. 1977) живее и работи във Виена. Учи в Националната художествена академия, София и завършва Академията за изящни изкуства във Виена.

Lazar Lyutakov (b. 1977) lives and works in Vienna. Studied at the National Art Academy, Sofia, and graduated from the Academy for Fine Arts, Vienna.

Индивидуални изложби / One-artist shows: Lazar Lyutakov, Lamps, Song Song, Vienna (2012); Lazar Lyutakov, Werkbank Lana, Lana, IT (2011); Fruits, Flowers and Clouds Art Fair, with Galerie Winiarzyk, MAK, Vienna (2011).

Групови изложби / Group shows: The Program, Gallery 400, Chicago (2013); <wtorkowy wieczor>, GGM2, Gdansk (2013); Bad chemistry, BOKU, Vienna (2013); Dada da academy, Galerie Guido van Rats, Vienna (2013); Toys, Gallery Akademia, Sofia (2012); Ich bin meine Welt, mo.e Vienna (2012); Kunstgastgeber Gemeindebau, KOR Vienna (2012); Humanimals, Baba Vasa's cellar, Shabla, Bulgaria (2012); Montag ist erst Übermorgen, Kupferstichkabinett, Vienna (2012); Inclusion. East- European artists based in Vienna, Kunstraum am Schauplatz, Vienna (2012); Poor but sexy, Gallery Sariev, Plovdiv (2011); NeoSI #2 Schattendorf, A (2011); After the Flight, ICA Gallery, Sofia (2011); SUB, Rayko Aleksiev Gallery, Sofia (2011).

ЛУБРИ
LUBRI

Лубри (р. 1977) живее и работи в София. Завършва „Компютърни науки" в Нов български университет, София.
Lubri (b. 1977) lives and works in Sofia. Graduated in Computer Science from New Bulgarian University, Sofia.

Индивидуални изложби / One-artist shows: Втора природа, Галерия Сариев, Пловдив (2013) / Second Nature, Sariev Contemporary, Plovdiv (2013); Фон: Млади автори Backup, Галерия Сариев (2011) / Background Young Artists Backcup, Sariev Contemporary (2011); Момчетата не плачат, Галерия Пистолет, София (2007) / Boys don't cry indeed, Pistolet Gallery, Sofia (2007).

Групови изложби / Group shows: Ритуали на обичайното, Фестивал Град и Публични пространства, Пловдив (2012) / Rituals of Habitual, Festival City and Public Spaces, Plovdiv (2012); Краят и отвъд, Център за съвременно изкуство – Баня Старинна, Пловдив (2011) / End and Beyond, Center for Contemporary Art – The Ancient Bath, Plovdiv (2011); Беден, но секси, Галерия Сариев, Пловдив (2011) / Poor but sexy, Sariev Gallery, Plovdiv (2011); Персона, Галерия ИСИ-София (2010) / Persona, ICA-Sofia Gallery (2010); Photonic Moments, Ljubljana, Slovenia and Month of Photography, Vienna (2007).
www.lubrikante.blogspot.com

МАКСИМИЛИАН ПРАМАТАРОВ
MAXIMILIAN PRAMATAROV

Максимилиан Праматаров (р. 1979) живее и работи във Виена и София. Той завършва „Богословие" в Софийски Университет „Св. Климент Охридски" (2002) и „Фотография" в Университета по приложни изкуства, Виена (2012).

Maximilian Pramatarov (b. 1980) lives and works in Vienna and Sofia. Graduated in Theology from Sofia University (2002) and Photography from the University of Applied Arts, Vienna.

Индивидуални изложби / One-artist shows: Изгубен тигър и „подобрени" работи, 0gms Gallery, София / Lost tiger and "improved" works, 0gms, Sofia (2013); Три влюбени акули, Edition Photo, Виена / Three Sharks in Love, Edition Photo, Vienna (2012).

Групови изложби / Group shows: Български художници във Виена, СГХГ, София / Bulgarian Artists in Vienna, City Art Gallery, Sofia (2013); Fashion!!! – what a coincidence!, fotoK, Vienna (2013); Магнит и антимагнит, ИСИ-София / Magnet and Anti-magnet, ICA-Sofia (2012); Ключалката на Витгенщайн, Дом Витгенщайн, Виена / Wittgenstein's Keyhole, Haus Wittgenstein, Vienna (2012); Inklusion, Kunstraum am Schauplatz, Vienna (2012); Happy Forever, Foto-Raum, Vienna (2012); Пътят на дървото, Замък Ешелберг, Австрия / The Road of the Tree, Eshelberg Castle, Austria (2011); blue skie'd And clear, carbon 12, Dubai (2010); The Gap between two Houses,

Nha San Duc Studio, Hanoi, (2009).

Награди / Awards: Той е сред номинираните художници за наградата БАЗА / BAZA Award short-list (2012).
www.maximilianpramatarov.com

МАРИЕЛА ГЕМИШЕВА
MARIELA GEMISHEVA

Мариела Гемишева (р. 1965) живее и работи в София. Преподава в Националната художествена академия, София.

Mariela Gemisheva (b. 1965) lives and works in Sofia. She teaches at the National Art Academy, Sofia.

2007 – Докторат, Визуални изкуства, НХА, София; 1992 – Завършва Академия за архитектура, дизайн и изкуства, Прага / 2007 – PhD in Visual Arts from the National Academy of Arts, Sofia; 1992 – M.A. in Design from the Academy of Architecture, Design and Arts, Prague

Индивидуални изложби / One-artist shows: Нов будоар от Мариела Гемишева, галерия „Юзина", София / Mariela Gemisheva's New Boudoir, Yuzina Gallery, Sofia (2013); Multy-Me, моден пърформанс, Чешки център, София / Multy-Me, fashion performance, Czech Center, Sofia (2012); „My Favorite Boudoir", галерия „Сариев", Пловдив / Sariev Gallery, Plovdiv (2010); „Автопортрет", фотоинсталация, Чешки център, София / Self-portrait, photoinstallation, Czech Center, Sofia (2008); Out of Myself, фото и видеоинсталация, СГХГ, София / Out of Myself, photo and video installation, City Art Gallery, Sofia (2002)

Групови изложби / Group shows: Assembly 7 фестивал, Грац / Assembly 7 Festival, Graz (2012); Аквариум, Галерия „Алма Матер", София / Aquarium, Alma Matter Gallery, Sofia (2010); От идеология към икономика, Държавен централен музей за съвременна история на Русия, Москва / From Ideology to Economy, State Central Museum of Contemporary History of Russia, Moscow (2009); Техники, ИСИ-София / Techniques, ICA-Sofia (2009); Нито бял куб, нито черна кутия, СГХГ, София / Neither a White Cube nor a Black Box, City Art Gallery, Sofia (2006); Умножаване на отраженията, СГХГ, София / Multiplication of the Reflections, City Art Gallery, Sofia (2006); Art That Talks / Catch Me!, 46-ти октомврийски салон, Белград / 46th October Salon, Belgrade (2005); Donumenta, Regensburg, Germany (2005). Автор на костюмите за „Саломе", Софийска Опера и Балет, копродукция с „Централен и Източноевропейски Музикален театър", София / Costume Designer for "Salome", Sofia Opera and Ballet, a co-production with the Central and East European Musical Theater, Sofia (2009). Член на Институт за съвременно изкуство, София / Member of Institute of Contemporary Art, Sofia.
www.marielagemisheva.com

МИХАЕЛ ВАЙДХОФЕР
MICHAEL WEIDHOFER

Михаел Вайдхофер (р. 1980) живее и работи във Виена. Завършва Академията за изящни изкуства, Виена.

Michael Weidhofer (b. 1980) lives and works in Vienna. Graduated from the Academy for Fine Arts, Vienna.

Индивидуални изложби (избрани) / One-artist shows (selected): 35,5 m3 / 2237,14 € / 9 monate, Privatwohnung, Frankfurt am Main (2005); Sammlung Weidhofer, Swingr, Vienna (2006); Installation bei Michael Part, du trottoir ver (2008).

Групови изложби / Group shows: UND_#2, Plattform zur Präsentation von Kunstinitiativen, Karlsruhe (2007); FAT PLANTS (with K.Fauchard, L. Lyutakov), Pistolet Gallery, Sofia (2007); Hidden Track III, Boltenstern.Raum / Galerie Mayer Kainer, Vienna (2008); Calamari Union , Praterstraße, Vienna (2008); The Gap between two Houses, Nhasan Studio, Hanoi, Vietnam (2009); The Center of Attention. Art as Sociotopia, Vienna Art Week 09 (2009); "Ich bin meine Welt", mo.ë, Vienna (2012).

ПЕТЕР ФРИТЦЕНВАЛНЕР
PETER FRITZENWALLNER

Петер Фритценвалнер (р. 1983) живее и работи във Виена. Завършва Университета за приложни изкуства, Виена.

Peter Fritzenwallner (b. 1983) lives and works in Vienna. Graduated from the University for Applied Arts, Vienna.

Индивидуални изложби / One-artist shows: Why doesn't ever anybody interrupt my Monologue?, Kunstraum Niederösterreich, Vienna (2013); Creatures, whose shadows couldn't be distinguished and identyfied by the people in Plato's Cave, Lust Gallery, Vienna (2013); An image inside the Cult-Cafè, Salzburger Kunstverein, Salzbgurg (2013); Who is afraid of YMCK?, Altnöder Gallery, Salzburg (2010).

Групови изложби / Group shows: Групови изложби / Group exhibitions: Every wall is a door, Jahresausstellung Salzburger Kunstverein (2012); 8h29 Salzburg-Bremen, Kunshalle Bremen (2012); 88 attempts (performance) Artissima Turin (2012); Final Projects, MAK -center for art and architecture Los Angeles (2011) display Praterstern, FLUC, Vienna (2010).

Стипендии и награди / Grants and Awards: MAK-Schindler scholarship Los Angeles CA (2011) Rookie-Art-award for fine Arts by the city of Vienna (2012); h13 award for Performance Kunstraum Niederösterreich (2013).

СИБИН ВАСИЛЕВ
SIBIN VASSILEV

Сибин Василев (р. 1974) живее и работи в Берлин. Музикалната му кариера започва като бас-китарист в началото на 1990-те, когата става съосновател на българската рок група Rag Dolls. По време на учението си в Берлин и в EXPO 2000 в Ханновер той изследва взаимодействието между пространство, архитектура и звук, а също и това как идеи и теми могат да бъдат формирани и подсилени чрез аудио средата. Работите му се появяват в павилионите на Бряг на Слоновата Кост и Бенин, както и на Световната банка. След 2003 г. той продуцира музика и звукови инсталации за театрални и мултимедийни спектакли.

Sibin Vassilev (b. 1974) lives and works in Berlin. His musical career began as bass guitar player in the early nineties when he co-founded the Bulgarian rock band Rag Dolls. During his studies in Berlin he explored interactions between space, architecture and sound, and how concepts and themes can be shaped and enhanced through audio environments at EXPO 2000 in Hanover. His work appeared in the pavilions of Côte d'Ivoire, Benin, and the World Bank. From 2003 onwards he has been producing music and sound environments for theater plays and multimedia performances.

Проекти и изложби / Projects and exhibitions: Sound-Lite-Installation EDISON (collaboration with Fabian Bleisch), Digital Arts Festival, Sofia (2013); Man ex Machina (in collaboration with Venelin Shurelov; the surround soundtrack), International Theatre Festival, Varna (2011); Andropolaroid, Yui Kawaguchi's award winning dance performance (mulichannel sound environment) (2010); Tonschleuse (16-channel sound installation), German Historical Museum, Berlin (2009); Infrasonic Variations, Rajko Alexiev Gallery, Sofia / Young Artists Biennale Bucharest (2008); Guide (work by Ivan Moudov, sound), Sofia City Art Gallery (2006).
www.semantics-of-sound.com

СТЕЛА ВАСИЛЕВА
STELA VASILEVA

Стела Василева (р. 1983) живее и работи в София. Завършва Националната художествена академия, София.

Stela Vasileva (b. 1983) lives and works in Sofia. Graduated from the National Art Academy, Sofia.

Индивидуални изложби / One-artist shows: Галерия „Мисия", Държавен културен институт, МНвР / Mission Gallery, State Cultural Institute, Sofia (2012); As a Soup, Галерия Пистолет, София / As a Soup, Pistolet Gallery, Sofia (2011); Формално, Галерия Васка Емануилова, София / Formally, Vaska Emanuilova Gallery, Sofia (2010).

Групови изложби / Group shows: Short-list BAZA Award for Contemporary Art, City Art Gallery, Sofia (2013); Contemporary Art from Belarus, Croatia and Bulgaria, Vienna (2012); Raw Art Fair, Holland (2012); EAST of BEST, Roodkapje Rot(t)erdam, Holland

(2011); AKTO5, Contemporary Art Festival, Bitola, Macedonia (2010).

Награди / Awards: The "Gaudenz B. Ruf" Award for Young Artist, Sofia (2010).

СТЕФАНИЯ БАТОЕВА
STEFANIA BATOEVA

Стефания Батоева (р. 1981) живее и работи в Лондон. В момента следва магистърската програма „Скулптура" в Royal College of Art, Лондон (2014).

Stefania Batoeva (b. 1981) lives and works in London. Currently she is attending the MA Sculpture course at the Royal College of Art, London (2014).

Индивидуални изложби / One-artist shows: IN CONTROL, Galerie Koal, Berlin (2012), Unstoppable, Sariev Contemporary, Plovdiv (2012); Suspended Disbelief, Vaska Emanouilova Gallery, Sofia (2010).

Групови изложби / Group shows: Biennale Online (2013); Scattered Showers – Forms of Weather, Frankfurter Kunstverein (2013); Words to Be Spoken Aloud, Turner Contemporary, Margate (2013); WIP show, RCA, London (2013); Changing Perceptions, EBRD, London (2012); Overlapping Biennial, Biennial of Young Artists, Bucharest (2012); Machine Fest, V22, London (2012); Why Duchamp?, Sofia Arsenal (SAMSI), Sofia (2012); East of Best, Roodkapje Gallery, Rotterdam (2011); An Elusive Object of Art, Galerie Dana Charkasi, Vienna (2011); Distances, Le Guern Gallery, Warsaw (2011); Photo I – Photo You, CALVERT 22 Gallery, London (2010).

Награди / Awards: The "Gaudenz B. Ruf" Award for Young Artist, Sofia (2009); short-listed BAZA Award (2011) and M-tel Award (2011) both in Sofia.
www.stefaniabatoeva.com

ТАЙО КИМУРА
TAIYO KIMURA

Тайо Кимура (р. 1970) живее и работи в Япония. Завършва Академията за изящни изкуства и дизайн Sokei, Токио.

Taiyo Kimura (b. 1970) lives and works in Japan. He graduated from Sokei Academy of Fine Art and Design, Tokyo.

Индивидуални изложби (избрани) / One-artist shows (selected): Taiyo Kimura – new works, nca | nichido contemporary art, Tokyo (2012); The milk-white darkness, Osaka Seikei University Gallery, Osaka (2012); Propagation, Branch Gallery, North Carolina, USA (2008); Unpleasant Spaces Wuerttembergischer Kunstverein, Stuttgart (2004).

Групови изложби / Group shows: Expo 1: New York, MoMA PS1, NYC (2013); Curate NYC 2013, Gallery at 60 Bay NYC (2013); Constellations, NARS Foundation Gallery, NYC (2013); Borderline Collection 2, 21st Century MCA, Kanazawa (2013); theatre of the world, Museum of Old and New Art, Tasmania (2013-2012);

Gray, Kamiya Community Center / Beppu Art Month program, Beppu (2012); The RECORD: Contemporary ARTand VINYL, North Carolina (2010) / Boston (2011); Miami (2012); Henry Art Gallery, Seattle (2011); "EMPORIUM"Museo Nazionale della Scienza e della Tecnologia "Leonardo da Vinci", Milano (2009); 10th Istanbul Biennial, İstanbul Foundation For Culture and Arts, İstanbul (2007).

Награди и стипендии / Grants and Awards: Fellowship Grant, Asian Cultural Council (2013); Gotoh Memorial Foundation Most Promising Talent Prize (1999).
www.taiyokimura.com

ЛЪЧЕЗАР БОЯДЖИЕВ
LUCHEZAR BOYADJIEV

Лъчезар Бояджиев (р. 1957) живее и работи в София. Завършва Националната художествена академия, София (1980).

Luchezar Boyadjiev (b. 1957) lives and works in Sofia. Graduated from the National Art Academy, Sofia (1980).

Избрани изложби / Selected exhibitions: in 2013: "Time Cube", 2nd Biennial D-0 ARK Underground, Tito's Nuclear Bunker, Konjic, Bosnia and Herzegovina; "Economics in Art", MOCAK, Cracow, Poland; "Self-government: cultural evolution vs. revolution", 1st Biennale of Contemporary Art, MCA, Odessa, Ukraine; "Not a Library Artist Either...", SALT Galata, Istanbul (solo). In 2012: "Present Unlimited", Sofia Contemporary (festival), various venues and city, Sofia; "A Possible History. Bulgarian Art through the Sofia City Art Gallery Collection", Sofia City Art Gallery, Sofia; "The Eye Never Sees Itself", 2nd Ural Industrial Biennial, Yekaterinburg, Russia; "The Best of Times, the Worst of Times", Kiev; "Why Duchamp?", Sofia; "Siyah / White", CDA-Projects, Istanbul. In 2011: "The Global Contemporary", Karlsruhe; "Roaming Images", Thessaloniki; "Local Warming", Rouse (solo). In 2010: "Luchezar Boyadjiev: Artist in the Storage", City Art Gallery, Sofia (solo); "Thank You for Your Understanding", Antakya; "The Fate of Irony", Dusseldorf; "Our 20 Years in Contemporary Art", ICA Gallery, Sofia; "Beyond Credit", Istanbul. In 2009: "Common History and its Private Stories", MUSA, Vienna; "Wealth of Nations", Novi Sad; "Liquid Frontiers", Lille; "Bad Times/Good Times", Prague. In 2008: "Art, Price and Value", Palazzo Strozzi, Florence; "Wonder", Singapore; "The Jerusalem Show", Al-Ma'mal, Jerusalem; "Eurasia", MART, Rovereto; "Lucky Number Seven", Santa Fe, USA; "Land of Human Rights", <rotor>, Graz; "Brave New World...", IFA Gallery, Berlin/Stuttgart. In 2007: 3rd Biennial, Prague; "Attitude 2007", CAMK, Kumamoto, Japan; "Footnotes", 2nd Biennial, Moscow; "5 Views to Mecca (and other scapes)", Feinkost Gallery, Berlin (solo).

ИНДЕКС
INDEX

Съставители и редактори: Владия Михайлова, Иван Мудов
Текстове: Владия Михайлова, Десислава Димова, Иван Мудов
Превод: Лъчезар Бояджиев
Коректори: Диана Попова, Анджела Родел
Графичен дизайн: Светлана Мирчева
На корицата: Лъчезар Бояджиев, фотография Димитър Дилков

Editors: Vladiya Mihaylova, Ivan Moudov
Texts by Vladiya Mihaylova, Dessislava Dimova, Ivan Moudov
Translation: Luchezar Boyadjiev
Proofreading: Diana Popova, Angela Rodel
Graphic design: Svetlana Mircheva
On the cover: Luchezar Boyadjiev, photograph Dimitar Dilkoff

Благодарности на: Гауденц Б. Руф, ИСИ-София, Слава Наковска и Недко Солаков (на когото принадлежи първоначалната идея представянето на 0gms в ИСИ-София да бъде в едно от кухненските чекмеджета на Института); както и на Василена Ганковска и Гергана Мудова

Thanks to: Gaudenz B. Ruf, ICA-Sofia, Slava Nakovska and Nedko Solakov (who is the person behind the initial idea of presenting 0gms at ICA-Sofia in one of the kitchen drawers of the Institute); as well as to Vasilena Gankovska and Gergana Moudova

GAUDENZ B. RUF
AWARD
FOR
NEW BULGARIAN ART

МУСИЗ/MUSIZ
ФОНДАЦИЯ FOUNDATION

0gms gallery
www.0gms.com

Тираж: 500, Първо издание
Печат: Dedrax
София, 2014

Edition: 500, First edition
Printing: Dedrax
Sofia, 2014

ISBN: 978-954-28-1492-4

9 789542 814924

20 лв.